

ॐ गुरुसत्

“ हृदय दीप ”

or

THE LAMP OF THE BODY

लेखक,

सूक्ष्मी शंकर

उद्गाता (भीरुदाता)

किंमत रु. १—४—०

ॐ तत्सत्

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૬૫૫ ચર્ચાક

પુસ્તકનું નામ દેદાઈય

વિષય ૧-૧૩

‘દેદારદીપ’ની અનુક્રમણિકા.

વિષયનું નામ.	પાનું.	વિષયનું નામ.	પાનું.
અર્પણ પત્રિકા	૧	કન્દર્પને	૨૫
નમ્ર નિવેદન	૨	એક અવધુત	૨૬
સદ્ગુરુસ્તોત્ર	૩	પહેલા ચાકરી પછી બાપરી	૨૭
શ્રી શિવસ્તોત્ર	૮	સાચો રક્ષાક	૨૭
ગ્યામને	૯	વિભુની સ્વામી	૨૭
નાથને અન્ન	૧૦	પિયુના પ્રેમની પ્યાલી	૨૮
ગુર્જર દેવિને	૧૦	માયા પ્રતિકથન	૨૯
અબાજીના ગરબો	૧૧	મસ્ત યોગી	૩૦
માતા સુકાદનો ગરબો	૧૨	પોપટને	૩૧
બહુચરાજીના ગરબો	૧૫	અક્ષયર્થ	૩૨
યાળવૈરાગી	૧૬	દુઃખદારા	૩૩
નંગી કે ભંગી	૧૬	ચિંતા એજ ચિંતા	૩૪
બદાલા જીગરને	૧૭	સત્યતા શોધક	૩૪
વિશ્વેશ્વરીની	૧૮	સનમની શોધ	૩૫
માગનું બુલબુલ	૧૯	ખુદાના ખેલ	૩૬
સ્નેહીજનોને	૨૦	રસીલીનું રંગભૂ	૩૭
સનમને	૨૧	મુઠ્ઠી	૩૮
માથુકનું મનામાથું	૨૧	ગુલાબનું ફૂલ	૩૯
મરણ	૨૨	માથુકની મુલાકાત	૪૦
નૃજ્ઞાનો તાપ	૨૩	અલખેલાને અરજ	૪૧
આમર ફના	૨૪	ઘેલી માથુકને	૪૨

વિષયનું નામ	પાનું.	વિષયનું નામ.	પાનું.
મુસાફરને	૪૩	હોરી	૬૯
દવમાં ડેરી	૪૪	દૈયાનું દાન	૬૯
મુખર્જીની મહેંકાણુ	૪૫	અભાગીયાને	૭૦
સ્નેહાંધત્વ	૪૬	સદ્ભાગી કોણુ અને અભાગી	
સાકીનું સંબોધન	૪૭	કોણુ ?	૭૧
ભણતર	૪૮	ચિકકાર કોને ?	૭૨
સ્નેહના ખુરજો	૫૦	શૂરવીર કોણુ ?	૭૨
વિયોગી સખાને	૫૦	ભવ શાથી ટળે	૭૩
પાત્રની યોગ્યતા	૫૨	ભજન મદા કરીને છે	૭૪
પાપી કોણુ ?	૫૨	હરિ ક્યાં છે ?	૭૫
યુવાની	૫૩	શ્રવણુ શું કરવું ?	૭૫
મિથ્યા સ્નેહ	૫૪	જીવને શિખામણુ	૭૬
વિવિધ તરંગ	૫૫	"	૭૭
ગરબી સંગ્રહ.		સતસંગ રણ	૭૮
મદારા ગુરુ	૬૧	ચિરહી વામા	૭૮
મદારસ	૬૨	ગ્યામ સેવા	૭૯
સુખ શામાં છે ?	૬૩	બદાસાને વિનતી	૮૦
સાચું શું ?	૬૪	બ્રહ્મ હરેર	૮૧
સ્વપ્ન	૬૪	પ્રેમપંથી	૮૧
માવાની મશકરી	૬૬	હરિજનોને	૮૨
રાસ	૬૬	નદાનાથી નેહ	૮૩
મુકામ	૬૭	બદાસપંચલ	૮૪
તાન	૬૮	સાતવાર	૮૫

ભજન સંગ્રહ.

ભજનની પ્રથમ લીટી.

પાનું.

ભૂલ્યોરે લંસા તારૂં બાન તું	૮૭
સુણરે લંસા વાત દિતની	૮૮
પિયર અમારૂં અગમ દેશમાં	૮૯
માડી મદને કરી ઘેલીરે	૯૦
ગુરૂએ મુનેલી જગવીરે	૯૧
બહાલીયા તેં ધરુનું મનહરે	૯૨
મહારૂં તારૂં મેલીરેતેરે	૯૩
શંકર ! સદગુરુ ચરણે લાગ્યો નેહરે	૯૪
શંકર ! લગ્નછ ગયારૂં સાચાં જ્ઞાનરે	૯૫
શંકર ! કાયા નગરમાં કિયો ભાણરે	૯૬
શંકર ! સંતોની સેવા સુખાકારરે	૯૮
જીવણ જેને જળણળ જ્યોત	૯૯
દશગનો દિવસ આજ	૯૯
જીવણ સમજી લે સાર	૧૦૦
જીવણ આવી જગમાંય	૧૦૧
આતમ હોડલી લંકારી	૧૦૨
પ્રથમ ખેડના પુવ્વુરે દુંદાળા	૧૦૩
સતની કદનીઓ અગે આઠીને	૧૦૩
કંઠુરે માનો મારા કંથ કોડીના	૧૦૪
નમુરે નકુળ કેરી નારને	૧૦૫
માથા વિનાના માનવીરે	૧૦૬
બાવો રૂઢયા બાર ઘોડીએરે	૧૦૭

ભજનની પ્રથમ લીટી.

પાત્રું.

સતો સફુર હીદર	૧૦૮
બંગડી હોરી લાવો સારીરે	૧૦૯
આ ઉલટસુલટની બાજરે	૧૧૦
ચલ મન ચહડ તું શિખરપરી	૧૧૦
સખી મેતો કહાનસેં કાન પુકાયો	૧૧૧
સખી મોકો મોહનસેં રંગ લાગ્યો	૧૧૨
જરા જીવ જોને દલડામાંય	૧૧૩
કરે મન ખોટા શા વિચાર	૧૧૩
હરિજન સાથે લેતો તડી	૧૧૪
શિખર પર જોને જીગતે ચહડી	૧૧૪
મોકો હૈડામેં હરખ અપાર	૧૧૫
મહીયર આવ્યા ચોમાસાના દિનરે	૧૧૬
પુલજી પુલ્યામાં નથી કંઈ માલરે	૧૧૬
ઉંડા ઉંડા આભલીયામાં ડેરી	૧૧૭
અનુભવ વિણ શિદ ગાવો	૧૧૮
હોરી જો ન ભકિત લાડી	૧૧૯
જીવડા અભાગી જાગી	૧૨૦
સોહં શબદની સમજણ પાડી	૧૨૦
નરદમ નૂરકા પીયાલા પિલાયારે	૧૨૧
પડખમ ગાજો ગગનમાંહિં સારારે	૧૨૨
સુણો મહારી સખીઓરે	૧૨૩
ધણી મહારા નોધારાના આધાર	૧૨૪
મહીયર વરસ્યા અસાડીલા મેહ	૧૨૫
મહીયર બળ્યોરે તુંગરાંનો અવતાર	૧૨૬

ભજનની પ્રથમ લીટી

પાનું.

સહીયર મળીયો મનખાનો અવતાર	૧૨૭
હનિજન આરિયો આ લાગ	૧૨૮
હરદમ ભજલે ભગવાન	૧૨૯
કોઇ પંચો શરાખી પ્યાલી	૧૩૦
કોઇ મન મગલાને મારો	૧૩૧
તું શિવને કરે ચતુરાઇ	૧૩૨
મઃજીવા એને કહીએ	૧૩૨
સદગુરૂ સેવો	૧૩૩
જોગ સાધો તમે સારો	૧૩૩
સંતો મઃયાના મારે	૧૩૪
ભક્તિ અમૃત મૂકી	૧૩૪
દિવડો બળેરે	૧૩૫
નદીના સરેરે	૧૩૬
નદિરે મળે	૧૩૬
હમતો જુના જતી હૈરે	૧૩૭
જાન અસત્ જતાયો	૧૩૭
મોહલી કામજુગારી	૧૩૮
પદ્દેશી સંગે વાતો ન્હાય	૧૩૯
માનો માનોરે કહું છું સાચું	૧૪૦
ભક્ષા કોઇ જાની આવોરે	૧૪૦
સમજમન સાગર સમ સંસાર	૧૪૧
તમે અવળા મારગડે મત જાગેરે	૧૪૧
તહમે અવળા કારજ જુમ આકર્ષો	૧૪૨
મહારાં હરીજન હીરલાં આવોરે	૧૪૩

ભજનની પ્રથમ લીટી.

પાનું.

ધન્ય ગુરુદેવારે ધન્ય મીઠા મેવારે	૧૪૩
પંચમ સમરં સદગુરુ દેવારે	૧૪૪
આવે આવેરે વાતો કરીએ	૧૪૫
સદગુરુ હૈયા કે । દાર.	૧૪૫
હરદમ હરિને ભજવામાં ઘણી પ્રિતરે	૧૪૬
સાહીયર મળીયો મોઘેરો અવતાર	૧૪૭
પુણ્ય વાટિકા	૧૪૮
જ્ઞાન પ્રેકાશ	૧૪૮
આશ્રયદાતાને અભ્યર્થના	૧૫૩
અંતરાશિષ્ય	૧૫૪
મદદગારોનાં નામ	૧૫૫

ૐ શાંતિઃ શાંતિઃ શાંતિઃ

તા. ૬—પુસ્તકમાં કેટલેક ઠેકાણે છાપવામાં ભુલો થયેલી છે
તો વાંચકવૃંદ સુધારી વાચશે એવી આશા છે.

“ शंकर ”

ॐ गुरुसत्

“ **देहार दीप** ”

or

The Lamp of The Body

लेखक

सद्गुरु “शंकर” उनावा (भीरांडातार)

प्रथमावृत्ति

छपावी प्रसिद्ध करनार

बोधरी देशवसास अणेशाल ग्राम पामोल.

तथा

भास्तर बाययंद रामयंद उनावा (भीरांडातार)

सन १९२७

संवत् १९८३

किमत रु. १-४-०

ॐ तत्सत्

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

(અંથ કર્તાએ સર્વહકક સ્વાધીન રાખ્યા છે)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXII

આ ચોપડી ધી પરમાર પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં પરમાર

હરીલાલ ત્રીકમલાલે છાપી. રીચીરોડ-અમદાવાદ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

૪ ગુરુસા અર્પણ પત્રિકા.

સાણેસરા હેમચંદ ઝવેરદાસ,

મુ. સંડેર તા. પાટણ.

પિતાશ્રી તુલ્ય કાકાશ્રી,
આપ શ્રીમાને

મહારા પિતાશ્રીના ગુજરી
ગયા પછીથી જેજે મહદ્ ઉપકારો
મહારાપર કરી મહને આભારી કર્યો છે,
તેનો બદલો વાળવાને હું તદ્દન અસમર્થ છું
છતાં આ નાનકડું પણ ગુઢ રહસ્યથી ભરેલું
“ દેદાર દીપ ” આપને અર્પણ કરી
ઋણ મુક્ત થાઉં છું.

એજ લી. આપનો સદાનો આભારી
સૂફી “શંકર”

ઉનાવા (મીરાંદાતાર)

૨૭ તરવર

ૐ રુસ્ત

નમ્ર નિવેદન

મજલ

સુણુ. સુણ વાંચક, જોલ એ, વાંચ્યા પહેલાં જાળના,
વેરાન આ મેદાનમાં, મૃગલે ભર્યા છે ફાળકા.

મૃગલું ઉડ્યું જોઈ ઉડ્યું;

જેલાન શું પગતળ ખુંડ્યું,

મસ્તી ચહુડ્યું તેતો ચહુડ્યું જાવા દિગ્ધો એ વાતને ।

જોયો નથી કંટક અગર,

સારું અગર જોડું, મગર;

જેવા હશે તેવી કહર, કરશે જનો એ આશ છે.

વાણી વધ્યુ છે એ અગમ,

નિજ જાલથી રહીને નગન;

તો એ પરે કરવા અખમ, તસ્લી જરા લેશે નહિ.

થશે ઉભા પ્રશ્નો ધણા,

કયમ કે નથી રાખી મણા;

ખાંધ્યા હવામાં અંગલા, પરવા સખા ધરશે નહિ.

ઘેલી ગજલ મમ ગાન છે,

મુજ આત્મનું એ સ્થાન છે;

ઝોમાં મ્હેન બસ તાન છે, નાદાન છે ઉલટા વહે !

અમૃત બચું આ જામ છે,

શામે સહર આરામ છે;

સતિઓ તણું સુખ ધામ છે, છેને બુર કુલટા ઠહે

હે નરવરો સૌ પરવરો,

મહાશૂન્યમાં જઈને ઠરો;

“શંકર” સૂરી પોઠારતો, આ દાદને ધરજો ઉરે.

સંત બાળ સૂરી “શંકર”

ૐ સત્તત્

શ્રીમાન આચાર્ય શીરોમણી
 વેદરાજ દયાશંકર ગણપતરામ રાવળ.
 મુ. ખેરવા.

હેદાર દીપ

Or

The lamp of the body.

ૐ રુસત્

ૐ સત્ત્વે આનંદ

ગજલ સંગ્રહ

સદ્ગુરુ સ્તોત્ર

મજલ

નમન હું રાંક પામરનું, સ્વિકારો શ્રી ગુરુદેવા,
સદા ચાહું ચરણ સેવા, ગુરુદાતાર ગિરનારી.

નસિદ્ધિ માગવા ચાહું
ન તૃષ્ણા અન્યની રાખું

મગર શાંતિ સહર ભાખું ગુરુદાતાર ગિરનારી

તમારા પ્રેમનું ખિંદુ
ભગાવે ભવતણી બીડું,

તહમે તારક મહાચિંધુ ગુરુદાતાર ગિરનારી

પ્રસાદી પ્રેમની ચાહું.

બને બળવાન બહુ બાહું

વિના કષ્ટે છુટો થાઉ, ગુરૂદાતાર ગિરનારી
 ભવાળિયમાં અરે લટકું
 સુતરના તાંતણે લટકું
 બચું ને હોય કૃપા ચટકુ ગુરૂદાતાર ગિરનારી
 ગુરૂ મુંજ કર્મના ભાવી.
 “અનલહકક” જ્ઞાનની ચાવી,
 મટી ખત્તા હવે ખાવી, ગુરૂદાતાર ગિરનારી
 લહારો ખાળ હું “શંકર”
 લહે પારસ હું છું ઠંકર.
 લણું શામે સહર મંતર, ગુરૂદાતાર ગિરનારી

શ્રી શિવ સ્તોત્ર

મજલ

અજાવર નાથ સચરાચર કૃપાધારા કૃપાળુ ! કરે
 રમરૂં રનેહે સદા હર, હર. શ્રીમદ્ શંકર શ્રીમદ્શંકર
 ગજાનંદ તાત હમીયાવર,
 ત્રિલોચન તાપહર શંકર,
 વિચાર કેમ હું પળભર, શ્રીમદ્શંકર શ્રીમદ્શંકર
 ભવાટન હર સદા સુખકર,
 મહર્ષિ દેવ દિગમ્બર,,
 નિરંજન નાથ અક્ષયવર શ્રીમદ્શંકર શ્રીમદ્શંકર
 અલખ અદ્વૈત ત્રિશુભપર

દેન દુઃખકર ઉપાધિ હર
રહમ કર કર પ્રભો ! હું પર શ્રીમદ્શંકર શ્રીમદ્શંકર
ત્રિશુલ ધર કામહર શંકર
નજર કરશે ન અવગુણુપર,
પટે પામર સૂપ્રી “શંકર” શ્રીમદ્શંકર શ્રીમદ્શંકર

શ્યામને

(રામ શું કહું કથની મહારી)

શ્યામ સદા સુખકારી રા....જ શ્યામ સદા સુખકારી
દિનાનાથ દિલ્લના દુઃખહારી રા....જ શ્યામ સદા સુખકારી-ટેક
જ્યાં જ્યાં જોઉ ત્યાં એ વિણ ન દેખુ અવરપુરૂષ દિલહારી [૨]
એક અનામય, જડ ચેતનમાં ચરણ કમળ ચિત્તહારી રા....જ

શ્યામ સદા સુખકારી શ્યામ.....

માયા માધવની સાચી હું સમજુ દુનિયાની માયા દુઃખકારિ [૨]
મીઠી પતંગને ગજમાં સરખા જોયાથી થાય જગખારી રા....જ

શ્યામ સદા સુખકારી....શ્યામ.....

સુખદુઃખ હારક પાળક, નાશક, નટવર વિણ ગિરધારિ [૨]
પ્રેમ સ્વરૂપ પ્રિતમજી પ્યારા લજતાં લાગે ભવખારિ રા....જ

શ્યામ સદા સુખકારી....શ્યામ.....

અજ્ઞાનપટથી અળગા એ લાસે ભાવથી ભેટે મોરારી [૨]
“શંકર” બોલ્યા સદગુરુ રહાયે. વાલમને જાઉ હું, વારી રાજ
શ્યામ સદા સુખકારી.....શ્યામ.....

નાથને અરજ

(રાહ ઉપરનો)

અરજ સુણો એક મહારી ના....થ અરજ સુણો એક મહારી
આંખે આંસૂ વહેછે ચોધારી ના....થ અરજ સુણો એક મહારી
ડુબી મરેછું હું લવસાગરમાં આજ જળમાંહિ ડુબાણી (૨)
આપવિણ કે' મમખેલી આ જળમાં વાત કયાં

તમથી અબાણી ના...થ

અરજ સુણો એક મહારી.....અરજ
રમણકર હું રંભ મંદિરનો વ્યસનપૂરનો નિવાસી (૨)

જુદ્યો છું વમને મોહના મદમાં હૃદય કમળના ઉબસી ના....થ

અરજ સુણો એક મહારી....અરજ

અધટિત કારજ અગણિત કરીયાં જોયું ના રે જરી જાગી (૨)

મિથ્યા મળમાં મહાદ્યો હું પ્રેમે લજનની દહેરો ન લાગી ના....થ

અરજ સુણો એક મહારી....અરજ....

ટોપ ન જોયો દેવ દયાળુ માફ કરોને મોરારી [૨]

“શંકર” સૂરી બાળ તમારો, પ્રેમે રહ્યો પોકારી ના....થ

અરજ સુણો એક મહારી.....અરજ

ગુજર દેવીને

(શાફુલ વિકીરિત)

વંદુ હે મમમાત ગુજર જમિદેવિ શિશુ વત્સલો
જેની દિવ્યકૃપે અહા જનમતાં મોંઘામુલાં રત્ન કે

શું તું રૂપ અનુપ ભગં ભપકે વણ્યું ન બાયે કદી
ઓ મા ! ત્રિજગમાંજ સ્નેહ મુરતિ ત્હારા સમી કે નથી.

+ + + + + x x

ભાનું કાટી દિપેજ દિવ્ય નયને ભાલે તપે ટીલડી
ભેઉ ત્હારી અઢાવણી બ્રમર શું લાખો શશિથી જડી.
ઓ, ઓ, દિવ્ય નયનથી નિત્યઝરતા ઝણો ચુમુ સ્નેહથી.
ઓ મા ! ત્રિજગમાંજ સ્નેહ મુરતી ત્હારા સમી કે નથી.

+ + + + + x x +

છોડી ગુર્જર દેશ અન્ય અરથે બવું વિદેશેજ હું
પણ મા ! ના હૃદયે તુંના પ્રણયનું વિસ્મયું કાદી થતું
આહું સેવ સદા તુંના ચરણની અર્ચો ક્યા ધીમતી !
ઓ મા ! ત્રિજગમાંજ “શકર” તણું શણું તું વિના નથી.

+ + + + + + +

અંબાલનો ગરબો.

(રાગ-મા પાવા તે ગઢથી ઉતર્યા મહાકાળીરે)

મા ગરબે રમવા નિસર્યા, અંબાલરે.	
આબ્યા નવરાત્રિના દિન, ગખ્ખર વાળીરે.	ટેક
મા ખેરી અમુલખ ચુંદડી, અંબાલરે	
કંઠે છે મોતીનો હાર, ગખ્ખર વાળીરે	મા ગરબે
મા ચુની ચળકતી નાકમાં અંબાલરે	
બાણે તેજ તણો અંબાર ગખ્ખર વાળીરે	મા ગરબે
મા તેલ અત્તરે ઝોળ્યો ચોટલો અંબાલરે	
લાલ્યા મન વશીયલ નાગ ગખ્ખર વાળીરે	મા ગરબે

મા ગાલની લાલી શું લખુ અંબાભરે
 દિપે છે તેજ અથાગ ગળખર વાળીરે મા ગરબે.
 મા લાખ શશી જડયા ભાલમાં અંબાભરે
 કાટિ છે આંખે સૂર ગળખર વાળીરે મા ગરબે.
 મા ગરબો ફરે આકાશમાં અંબાભરે
 ભેંધ બેંધું હરખનું પુર ગળખર વાળીરે મા ગરબે.
 મા ગરબો ગાતાં ફરે કુંદડી અંબાભરે
 પગે ઝાંઝરનો ઝણકાર ગળખર વાળીરે મા ગરબે.
 મા સૂરી “ શંકર ” ની વિનતી અંબાભરે
 હરશત હયો વારંવાર ગળખર વાળીરે મા ગરબે.

માતા સુલાઇનો ગરબો.

(રાગ-સનખલપુર સાચી મા બહુચરા.)

સેવું સેવું સદા માતા સુલાઇ.....ટેક.
 માતપુર મધે માનો વાસ છે,
 ગામ ગોંદરે દેવળ ખાસ છે;
 રાધાકૃષ્ણનું મંદિર પાસ છે. સેવું સેવું સદા માતા સુલાઇ.
 માના પારે ભવૈયાઓ આવે છે,
 સેઠે હરખી માના શુભ આવે છે;
 કાલાવાલા માને ધણા ભાવે છે. સેવું સેવું સદા માતા સુલાઇ.
 દીકા પરગટ પડછા મેં તાયરા,
 ઠેક વાંઠાને પરણ્યા પાશરા;
 ફરખી જનોને દીધા તેં ખાશરા. સેવું સેવું સદા માતા સુલાઇ.

વારે વારે લઈએ માનાં વારણાં,
જેથી થાય પુરી મન ધારણા.
વાંઝીયાને બંધાવ્યાં તેં પારણાં; સેવું સેવું સદા માતા સુલાધ.
પાટણથી અમલદાર આવીયો,
સાથે ઝેરી ખટલો તે લાવીયો;
માની જગ્યામાં મુકામ રાખીયો સેવું સેવું સદા માતા સુલાધ
ગામના લોક અમલદારને કહે,
જિતારો તહમે રાખો ગામ મહે;
ફક્કડ વિના જગ્યામાં કોઈ નારહે સેવું સેવું સદા માતા સુલાધ
કહ્યું લોકનું માન્યુ ના સાહેબે,
ઢાળ્યો ઢાળીઓ માની જગ્યા મહે;
રાતે સુઈ રહેવા જતાં ત્યાં શુંબને. સેવું સદા, માતા સુલાધ
ચારે પાંચે દીઠા ચાર નાગ જ્યાં,
મારે કુંફાડા ફેણ રહઢાવી ત્યાં;
ખાધાં, ખાધાં, નાસો બોદ્યાં. સાદ્યાં, સેવું સેવું સદા
માતા સુલાધ

‘ કહ્યું માન્યું તહમે નવ લોકનું,
તેથી નાથ જીવો કેવું આ નડ્યું;
ત્યાથી નામવું બારે થઈ પડ્યું. સેવું સેવું, સદા માતા સુલાધ
જ્યાં, જ્યાં, જીવે ત્યાં નાગ દેખાય છે,
જોઈ સાહેબ બહુ પસ્તાય છે;
સાદ્યાં મન ઘણું મુઝાય છે. સેવું સેવું, સદા, માતા સુલાધ

કર જોડી કહે જોઉ માનવી,
 ‘ દેવિ! માફ કરો ભૂલ આટલી; ’
 સુણી અર્જુન માએ માયા આટપી, સેવું, સેવું સદા,
 માતા સુલાઈ

માએ મારગ છોડ લઈ જોડલે,
 ગામમાં ગયાં, રૂવે જે, પોટલે;
 અડધી રાતે પડયાં રહ્યાં જોડલે. સેવું સેવું સદા માતા સુલાઈ
 આવા પડછા પૂર્યા મા તેં તો બહુ,
 વેદ શાખ પૂરે પછી શુ કહું ?
 લગ્ની;લગ્ની માત્હારી, સેવા અહું સેવું સેવું સદા માતા સુલાઈ
 કીધી અર્જુન તેનાં કામો તેં કીધાં,
 નોધારાને આધાર દાનો દીધાં;
 મા તેં મહારાં દલડાંડરીલીધાં. સેવું સેવું સદા માતા સુલાઈ
 ગુણ ગાવું શું મુખથી હું કહો !
 મહારા અવગુણ ધ્યાનમાં ના લહો,
 હું તો છોડ સદા સ્હાયમાં રહો, સેવું સેવું સદા માતા સુલાઈ
 માગું સેવા સુખુદ્ધિ કે આપજો,
 કૃપા કરી કુખુદ્ધિને કાપજો,
 ધર્મ ગૌરવ દિવમાં સ્થાપજો, સેવું સેવું સદા માતા સુલાઈ
 ગાય શિખે અને વળી સાંભળે,
 તેના દિલનાં દુઃખ સહેજે ટળે,
 મા તું “સંકર ” ભીડે આવી મળે, સેવું સેવું સદા માતા-

સુલાઈ

બહુચરાણનો ગરબો.

(રાગ પ્રથમ પાર્વતીના પુત્રને પાચે નમુંદે લોલ)

પ્રથમ ચર્ણુ પુણું આજ ગુરૂ દેવનારે લોલ,
ધરી પ્રેમ ઘણો મન કરું સેવનારે લોલ,
આજ બહુચરાણરે, આજ બહુચરાણ, માંત પુજવા
જવું રે લોલ.

પ્રેમ પુજાપો લઈ રૂડો સાથમાંરે લોલ,
હેમ થાળ લઈને રૂડો હાથમાંરે લોલ,
ધુપકામનોરે ધુપકામનો બાળીને રાણ થવું રે લોલ.
લઈ અળીલ ગુલાલ બાલ ટીલડીરે લોલ,
ધરી પ્રેમ લઈ નેમ ખરા શાલનીરે લોલ,
હોમ હુ પણનોરે હોમહું પણનો માત આજ આદરૂરે લોલ.
જવું નિત્ય ધરી પ્રિત્ય પ્રભુતા મહિરે લોલ,
થવું એક મેક છેક ધ્યાનની મહિરે લોલ,
શિર, સોંપીનેરે શિર શોંપીને માત પાસ માગવુંરે લોલ.
“ કરો માફ ગુના આપ મહેશ્વરીરે લોલ,
શરણુ રાખો દયાળ દાનેશ્વરીરે લોલ,
જ્ઞાન માગુંછુંરે જ્ઞાન માગું છું માત મહારા દેહનુરે લોલ.
શુદ્ધ વાણુ, દિયો લહાણુ મોક્ષ ધામનુરે લોલ.
પ્રેમ પાન, શુદ્ધ ધ્યાન તહાશ નામનુરે લોલ,
ગુણ ગાયછેરે ગુણ ગાયડે “ સંકર ” છોકરું રે લોલ.

બાળ વૈરાગી.

(રાગ-ગઝલ)

અમેતો બાળ વૈરાગી, ઘણા બુગના છીએ જોગી,
સકળ વૈલવ તણ લોગી, છતાં છૈયે અમે ત્યાગી.

નથી સંસારને છોડયો,
અગર ના મોહ કેં તોડયો,
સનમથી સ્નેહ હાં જોડયો, છતાં છૈયે અમે ત્યાગી
નરંગ્યા ગેરુએ વસ્તર,
તણ ના ગાદને ચદ્દર,
ઉડંતા આલમાં અદ્દર, છતાં છૈયે અમે ત્યાગી.
ન તુંબી કર મહિં લીધી,
ન માથે ઝાફરી કીધી.
ન ગાંજની ચલમ પીધી, છતાં છૈયે અમે ત્યાગી.
મુંડા મણ સાડીને આપી,
મુંડાબુંદ મન હણ પાપી,
સનમ “ શંકર ” દિલે સ્થાપી, છતાં છૈયે અમે ત્યાગી
જોગી કે લોગી ?

લગાવી ભસ્મ સર્વાંગે, બન્યાં મશગુલ વૈરાગે,
અસત્ માયા, રહી સાથે, કહો એ જોગી કે લોગી ?
સરસ તુંબી ગ્રહી હાથે,
વધાર્યા વાળ કંઈ માથે;
છતાં દૃષ્ટિ રહી ખાંધે, કહો એ જોગી કે લોગી ?

કફન ભગવી ધરી અંગે;
 મુખોચ્ચાર થાય શ્રીગંગે,
 મગર વૃત્તિ મહિં નંગે; કહોએ જોગી કે ભોગી ?
 ભટકતા માગવા ભિક્ષા,
 ધરી જોગી તણી દિક્ષા;
 પડે વિષ્ણુ ઉપર સૂરતા; કહો એ જોગી કે ભોગી ?
 બિલાડે બાળકો નાનાં;
 રડાવે રાંડ વર છાનાં.
 ધુતે પૈસા કરી બાનાં; કહો એ જોગી કે ભોગી ?
 બીજનું હિત ના કરતા,
 પરાણે હોજરી ભરતા.
 નિશાબાજી મહિં કરતા, કહો એ જોગી કે ભોગી ?
 બહારે કહાવતા ચોગી,
 રહે નિજ કર્મથી ભોગી !
 જિગરની ઝાંખના ઘોડ કહો એ જોગી કે ભોગી ?
 ગધાડાં બાળમાં નહાયે,
 અગર ગંગા જળે જાયે;
 મગર ના, ના કંઈ થાયે, સૂરી “શંકર” સદા ચોગી.

બહાલી જીગરને

જીગર હો લાલ અલબેલાં બહુ ડાહ્યાં બહુ ઘેલાં
 જીવાનીમાં છરી ગળેલાં, રગીલાં આમ આવેલાં,
 ભુલ્યો દુનિયા તણી પરવા,
 તમારા પ્રેમને વરવા;

ખૂંટી આ શર્મ શું કરવા. રસીલાં આમ રાખોને !
 શુભાવી આખરૂં સારી,
 બની આશક તું પર ખ્યારી,
 કટોરી પ્રેમની તહારી, રસીલાં ખુબ પાવોને !
 સુવો છે ગોદમાં રાતે,
 લઈ હું ચારને સાથે,
 લિટોહાં બાથ બે હાથે : શરાણી આમ હાથોને !
 ધુંધટ પટ ખોલ ચો વહાલી,
 મુકીને ડાળ આ ખાલી,
 ભરી ભરપૂર મય ખ્યાલી, પિને જાતે પિવાડોને.
 સનમ છોડ સુધી “ શંકર ”
 પઢ્યો તું પ્રેમનો મંતર;
 અજળ અવલોકતો અંદર, ઇશ્વરને હાં જગાવીને.

વિયોગિની.

(રાહ-ગજલ)

કલેબું આ કપાયું છે, પ્રિતમ તું ચશમના જામમે;
 કપાયું છે, ઘવાયું છે, પ્રિતમ તું ચશમના જામમે.
 અરે અણખોલ આંસૂડાં, અરે ચોધાર નયનોથી.
 કહે તું ક્યાં ગયો છટકી; લડાવી લાડ વચનોથી.
 અહા શું ઉર સાગરના,
 તરંગે નાચતાં નાવો
 ઘડીભર દર્શ દે ખ્યારા; લિયે કે પ્રેમનો લહાવો.
 મુનાં દરબાર ને બિસ્તર,

ધુધૂમી આવતાં ખાવા,
જિવનની દોર તું હસ્તે, વધુ શું માગતો માવા ?
સ્મરણ હાં સ્નેહનું થાતાં, નફર મન શિર પડકે છે.
અનેરી આશ રાખીને, પ્રિય તું પું; ભટકે છે.
પિયુ તું સ્નેહની વિશુઃ ઉડા આકાશમાં ગાજે
જિગર જાતું હવે કાઢી સ્નિમગર ના થવું છાજે,
કહે દાસી સૂરી “શંકર”
હવે તો કે કદર, કર કર,
હિંડોળે હિંચતું હૈયું, કદમબોલી ચહે દિલ્બર.

બાગનું બુઃબુલ.

(રાહ ગજવ.)

અમારા બાગનું બુઃબુલ, રમનું ને સુવનું કુવ?
ઘડીમાં ક્યાં થયું એ ગુમ, અગર કોને સ્ફુલ્લયું શુવ.
કરોડો કોસ એ ફરતું,
પલકમાં પાછું અહિં ઠરતું,
બમુકડું ચાંચ નિલુ ચરતું, હડીકું લાડકું બુઃબુલ.
ન પાંખો તડોય ફફડાવે,
પવન વાટેજ સમજાવે
રસીકું રોજ રીઝાવે, ઉડી એ ક્યાં ગયું બુઃબુલ ?
કુદતું બાજ ફાળેથી,
તરૂંપર ડાળ ડાળેથી;
મધુરા કંઠ નાદેથી, ગજની મૂકતું બુઃબુલ.
ફડા શંદેજ એ લાવે, કરાવે જાન કુદરતનું

હલાલી કંઈ ના લેતું. ગમનમાં ગાજતું બુલબુલ;
 કદુ ના કોઈને લાગે,
 શબદ એવાજ એ લાગે;
 મગર મિથ્યા મળ્યા આગે, પડે કહેલું ખરું બુલબુલ.

અહા શું હુંજમાં દેખું,
 પેલું હોમમાં પેખું;
 ખરે આ કામ સાધીનું, ગુમાવ્યું ઘેરકું બુલબુલ.

થયુ સારું ગયુ લોગી,
 હતું એ સાવ મન મોજી.

સૂપી “શંકર” સદા યોગી, ખુદાના ઇશકમાં મશગુલ.

સ્નેહી જનોને.

કરો નિંદા અગર તારીફ લલા એથી મ્હને છે શું ?

કરું સાફ અગર ખોટું કહો તેથી તમોને શું ?

તહમારું તે તહમારું છે,

અમારું તે અમારું છે,

અલગ સૌ માટ ખાઈ છે પછી પરવા લગારે શું ?

મ્હને ચિંતા હશે મ્હારી

શું કરવાજીવ ખાળો છો !

તળે બળતું બુઝાવો તો પછી સારું વધારે શું ?

કરેલા કર્મના માટે,

ખુદાના ન્યાય દરબારે;

ચુકાદો આપવો મ્હારે, પછી પરવા તહમોને શું ?

મ્હને ડર ના જહાંનો છે,

મગર છે એક અલ્લાહનો.

બરાબર પાક ને “શંકર” જહાં ઉલટી વહે તો શું ?

સનમને.

(ગજલ.)

રહમ કર કર સનમ ઘેલી, જખમ ના ના કદી હું પર,

અમર ભર ભર મગજ થેલી, રહું આશક સદા તું પર.

ગયો તો ગુદશને આજે; ગુલો કેં ચશ્મથી દેખ્યાં,

મગર તું ઇશકના દહે દેખી ગઈ ત્યાં જાગર પગ ભર.

ગુલચું ગરદન સનમ આગે,

ધરાવે હલ્લ અવર ના કો;

સુંખાયુ ઇશકની સાટે, જરા દે લખલગી, દિલ્ખર !

શરાબી જામથી બે ને, નિશો કેં ચોર કીધો'તો,

મગર સાફી ગયો છટકી વહી ઉલટી અહિં દિલ્ખર.

અરજની કંઈ કદર કર, કર,

શરાબી જામ દે ભર, ભર;

પડયુ ખંજર હું ગરદન પર, જરી કર કર નજર હું પર

ન લાઝિમ આત્હને કરવું, સનમ ! બેશર્મ કાં તું થા ?

શનમ બંદો સૂફી “શંકર” હવે ઠીક ના ઘડી ભર કર

માશુકતું મનામણું.

અહિં ને હોય કો અલમ, સુંબી આ સાહ આવોને;

જરા આવી, ક્યા લાવી, રસીલીને મનાવોને.

કદી ના તોછડું બેઠું.
 અગર ના કાલ કું તોડું.
 છતાં મારે સનમ જોડું, કરું શું રાહ બતલાવો ?
 ઠગી સારી જહાં લોળી,
 ભરી લાવું અહા ઝોળી,
 રમાડું રંગમાં રોળી, છતાં ઉલટો કરે દાવો.
 સહું બોલે ભણે જે, જે,
 અગર કરતો કહે તે, તે,
 મગર આરામના દિલ છે, જરા કજીઓ પતાવોને,
 પ્રિતી દુનિયા તણી તોડી.
 સનમની સાથ મેં જોડી,
 છતાં ઉલટી સનમ દોડી, નિવેડો કંઈ લાવોને.
 ભક્ષા જે ભૂષ મહારી ટો,
 સહું શિક્ષા ભલે જે ધ્યો.
 સૂરી “ શૈફર ” સનમનો હો, મગર એને મનાવો ને.

મરણ.

મરણ એ ધર્મ ડાયાનો, સમજ મન શોક શું કરતું !
 પિયુને પ્રેમથી મળવું, તજ પટકુજ આ તનનું.
 સુંપી થાપણ ધણીને આ,
 ન ફકરા થઇ અતે ફરવું,
 બની જળવત્ હવે તહારે મહાસાગર મહિં મળવું.
 અવધ પુરી થતાં સોને, જવું દરબારમાં પડતું.
 ખરા ખોટા તણું લેખું, જિજ્ઞાસે આપવું પડતું.

કર્મ કંઈ કર્મ જોડુ તો,

ચુરાશી લાખમાં ફરવું.

અગર અત્કર્મ જે હોયે, ગગનપર ઘર કરી ઠરવું.

ગુરુ સંતો તણી રહાયે, હરિ હરદમ હવે સ્મરવું,

સૂરી “ શંકર ” મહાસાગર, ગુરુની રહાયથી તરવું.

તૃણાનો તાપ.

(રાગ-ગજલ)

ગમ નિજ ચર્મ કરમાઈ, બન્યા બુઢા ખરેખાતી,
મગજ શક્તિ ગમ ચાલી, છતાં તૃણા રહી બાકી.

ચલાયે ના જરી પાવે,

અહો છે દંડકો હાથે,

થયા ઘોળા બધા માથે છતાં તૃણા રહી બાકી.

બન્યા બહેરા બહુ કાને

કુટાયા ખુબ અપમાને.

ન દેખાયે જરા આંખે, છતાં તૃણા રહી બાકી,

ખુ ખુ કરતા મુખે ભાખે,

ભરાયે મોં બહુ બાળે,

ચલાયે ના જરી દાંતે, છતાં તૃણા રહી બાકી.

થયા છે ગાત્રથી ઢીલા

છતાં શોધે નહિં ચીલા,

પછી જોશે બધી લીલા, કુટિલ તૃણા તણી પાકી.

સનમ બંદો સૂરી “ શંકર ”

રહમ ચાહે સદા અંતર,

ન બાવું કેા દિને એ ઘર, જહાં તૃણા તણા વાલી.

આખર ફના.

(રાહ-ગજલ)

નગન આવ્યો નગન જાવું, વિયોગી દેહના થાવું.
ઘડી માટે કહે મહારૂં, ફના અંતે થનારૂં છે,

કહે કાકા ઘણા સારા,
પિતા છે પ્રાણથી પ્યારા
નથી કોઇ સાથ આવનારા, ફના અંતે થનારૂં છે.

મૂરખ માને કહી મહારા.
સહોદર બ્રાતને સાળા,
બગીચા બાગને માળા, ફના અંતે થનારૂં છે.
હશે પૈસા ખિસામાંતો, સગા થાશે સહુ મિત્રો,
નહિંતર કાઢશે જુદો, ફના અંતે થનારૂં છે.

હજુરમાં છે ઘણા ચાકર,
બિછાવે ગાદને ચાદર,
ન આવે સાથ કોઈ આખર, ફના અંતે થનારૂં છે.

અજબ કંઈ ઠાઠ તું કરતો.
નવાં વસ્ત્રો તને ધરતો,
પ્રભુથી ના જરી કરતો, ફના અંતે થનારૂં છે.

ચિગારેટ પાન સોપારી,
સરસ બ્રાન્ડી તણી પ્યાલી,
કનક જેવી પ્રિયા તહારી, ફના અંતે થનારૂં છે
નથી જ્યાં દેહ આતહારી
બીજી પ્રીતિ શું કરનારી ?

ધરી લે ધ્યાન મોરારી, ફના ના, આ થનારું છે
 શુર સંતો કૃપા સારી;
 મહાસિંધુ તરા' નારી,
 સુપ્રી “ શંકર ” કરી ચારી, ફના, ના, આ થનારું છે.

કન્દર્પને.

(રાહ-ગજલ)

અયે કન્દર્પ ! અયે કાતિલ ! ખુની શરકાં ઉઠાવે છે ?
 તણુસને જોરથી, ખેંચી, સુપ્રી પર કાં ઉઠાવે છે ?

ભલે લાખો નૃપેન્દ્રોએ,

ગુલામીને સ્વીકારી છે,

મગર આ જ્ઞાન વાડીમાં, ઉગાંતું—દાદ ના દેશે.

હજારો ખાણુ તું ફેંકે,

મગર ના, ના, હૃદય વિધે,

કરોડો યત્ન કીધાથી, વળ્યું ના કંઈ હવે વગશે.

કદમ ના ભર હુંની સામે,

બળીને ખાખ તું થાશે.

હશે તે પણ સહુ ખોશે, જરા તું માન હે કાતિલ :

થતા જ્યાં હોય તાબામાં,

સફળ યત્નો તહાં તહારા,

અનમના સ્નેહ કુવાશ ઉડે ત્યાં વ્યર્થ છે કાતિલ.

અમારા ઇશિકના રાહે,

હખલ ખાપુ ! કરે શાને !

સુપ્રી “ શંકર ” સતાવાને, નકામા યત્ન શા માટે ?

એક અવધુત

અમારા ખુદ ખાનામાં, વસે દર્વેશ અવધુતા,
ન વૈરાગી ન રાગી એ, ન જાત ના કદી સુતા.

પુરાણ કાળના જોગી,

પુરણ સત્ પ્રહ્લના ભોમી,

મુનઝઝા નાથ મનમોહન નિરક્ષર નામ અવધુતા.

નિરાલંબાજ ઓંકારા,

જીગરની ઝાંખ હરનારા,

“અનલહક્ષ” પોક કરનારા, અજવર નાથ અવધુતા.

સમન છોડી મુખી “શંકર”

શીવોદ્દહમ ભણ હવે મંતર,

“જગતના સત્ય પણ તંતર,” અભેદાનંદ, અવધુતા.

‘પહેલા ચાકરી પછી ભાખરી’

કર્યા વિણ કદ કંઈ જાતે, રહમ આશા નકામી છે.

ન વાળ્યું બીજ કયારીમાં, ફળાશા તો નકામી છે.

ધરી ભગવી દુકન અંગે,

કર્યા જંગલ અને પહાડો,

ખુદાપર ઇશક ના જાગ્યો, ફકીરી એ નકામી છે.

પઠયા પુરાણ પુરાણી,

અગર કુરાન હાં કાળ

અવર ખ્યાસો ન ખુઝાવી, ભણી વિદ્યા નકામી છે.

રમીને જુઠની બાળ,

કમાયા દોલતો ઝાઝી,

મગર જીવના રક્ષા પાણી, બધી મિલકત નકામી છે.

નફ્ટ મન અહિં તહિં ફરતું.

સનમની સોડમાં ઠરતું.

સુધી “ શંકર ” ડગો ભર તું સનમના રાહપર ઇશકે

સાચો સહાયક

નથી જ્યાં કોઈ મહારું ત્યાં સહાયક શ્રીહરિ સાચો,

ભરસો છે મહને ભારી, હૃદયમાં તેહનો પાકો.

કરી રક્ષા ગરબ માંહે, જઠર દવથી બચાવ્યો હું,

ભૂતું પગવાર કાં તેને ? ન અપકારી કદી થાઉં.

બનીને સુસ્ત દિન કર્મે,

સુખે સચ્ચા મહિં ઝોકું;

કરે રક્ષા પ્રભુ ખ્યારો, અખિલ રાત્રિ હું બાળુનું.

રહે દર્ઝઅણુ પ્રિયા પાસે,

પ્રસવની થાય જ્યાં પીડા.

મગર વનચર પશુ પાસે, રહેછે કો કહો વીરા !

સગાં સૌ થાય જો વૈરી, મગર માલોક નથી ન્યારા,

મુસીબત છે મગર શ્રદ્ધા, સૂરી “શંકર” કહે ખ્યારા.

વિભુની સ્વારી

રસીલી દેહ ઓ મહારી, અહિંના બેલ કો' તહારી,

જવું પડશે મુને ખ્યારી, વિભુની આવતાં સ્વારી.

સગાઈ સાથ તુંજ મહારી,

ધડીની ધાર ઓ વહાલી,

પતંગી ખ્યાર આ ખાલી, વિભુની આવતાં સ્વારી.
 ફર્યાં બે જણ બહુ સાથે,
 પરસ્પર ભેટતાં બાથે,
 સહન વિયોગ ક્યમ થાશે ? વિભુની આવતાં સ્વારી.
 અદા તેં ફર્ક બે તહારી,
 કીધી મુંજ તર્ક હે નારી !
 બબલી મેં નથી મહારી—વિભુની આવતાં સ્વારી.
 સલામી છેલ્લી આ મહારી,
 સ્વિકારી લે પ્રિયા ખ્યારી !
 મળીશું ક્યાં હવે બહાલી ? વિભુની આવી આ સ્વારી.
 કહીને એમ એ ચાલ્યો,
 વિયોગી દેહનો બહાલો,
 જવું પડશે જરૂર ખ્યારો, છુડી આ દુનિયા ફાની.
 કફનમાં કો' દફન થાશે,
 અગર કો' ખાખમાં બાશે,
 સનમ દરબારમાં ધાશે, સૂરી “શંકર” કરી સ્વારી.

પિયુના પ્રેમની ખ્યાલી.

ચૂઢાવીલે, ચૂઢાવીલે, પિયુના પ્રેમની ખ્યાલી,
 ભિંબવીલે, ભિંબવીલે, અહા અંતર તણી ક્યારી.
 કસમ તહારી જીવાનીના,
 ચૂઢાવે શર્મ શું લાગે ?
 ન કાંઈ ખર્ચ છે એમાં, ન પાઈ હામ કો' માગે.

પીધી પ્રહલાદ ને ધ્રુવે,
 મીરાં, નરસિંહ, અંબરીષે,
 કળીશ, ગોરખ, શવરીએ, અખંડાનંદ દેનારી.
 નથી નાદાનની હિંમત મગર કોઈ મર જીવા પીશે,
 અમુલ્ય જ્ઞાનના દહાવો, મુવેલા સંત તે લેશે.
 શુક્રની છે રહમ ધારા, સૂરી “શંકર” ઉપર જ્યારે;
 પછી પરવા લગારે શું ? ન ચિતા અંતરે આજી.

માયા પ્રતિ કથન

અયે કમખખત ! ઓ માયા, કપટની જાગ નાખે કાં ?
 ખુની ખંજર અખાડીને, રૂધીરનું પાન આહે કાં ?
 હજી હું કુંમળું ખચું, ઉગતું આજ પરભાતે,
 રમન્તું પ્રહ્લ ક્યારીમાં, ભમન્તું પ્રહ્લની સાથે.

જીવું છું પ્રહ્લ હિંડોળે,
 કુલું છું, પ્રહ્લ દહેરીમાં,
 ભૂલું છું ભાન ભાવીનું, મધુરી પ્રહ્લ દહેરીમાં,
 ભણું છું પ્રહ્લના મંત્રો “અનલહક્કડાં, અનલહક્કડાં.”
 ઉડાવુ મોજ પી ખ્યાલાં, ભરીને તરખતર મયનાં.

મજા લઉં પ્રહ્લ ગાણાની,
 મિલાવી જુ સુર જિનારે,
 ભજનમાં ભંગ પાડી તુ, દબલ વચ્ચે કરે શાને ?
 જરા તો માન હે માયા, ઉઘાડે પાંખકાં બાપુ ?
 જરી દે ચોપડે જોઈ, દબાયું મેં નથી દાપું.

“ લીધું તો, તો, પડે લેવું,
લીધું તો, તો, પડે લેવું. ”

નથી લેવું અગર લેવું, પછી ત્યાં શું રહ્યું કહેવું ?
પડું શું કામ ફંદામાં, મુકી આ પ્રહારી લહેરો,
ચૂંકો છે પ્રહારો નિશો, હવે જા લઈ ફિકો ચહેરો.

“ ઘડી રહેવું. વધુ રહેવું,
નકામો મોહ દુનિયાનો,

મુકીને આ બીજું ધરવું. કમે આ ચક ફરવાનો. ”
અડશે તું વિજયનો જો, પવન તે, તો, રૂઝું ભાવી;
વસાશે જ્ઞાન ધર તાજાં, પછી મગશે કહાં ચાવી ?

ખતમ થઈ જા ભસમ થઈ જા,
જરા ઈન્સાનિયાત રાખી,

અહિ દુનિયાનના કંકા, નથી નાહ નિયાત ચાખી.
સદા છું પ્રહારો સેવક, ન તું કમજાતની પરવા,
સનમ સોડે સૂરી “શંકર” પછી દિલશેક કાં ધરવાં

અરુ ન યોગી,

(રાગ-અય માતૃમુખિ તેરે ચરણોમેં શિશ નમાવું)
દુનિયા દિવાની હોગઈ, હમ તો ચલેંગે બનમેં,
મિથ્યા સખી સગાઈ, અબતો ચલેંગે બનમેં.

જ્યાં ના પવનકી લહેરી,
ચાતો ન કિસકી ફેરી, (ર)

વાંઢી લગાકે ડેરી, હમતો બસેંગે બનમેં દુનિયા.

ધરકે ખલાપેં ઝોલી,
તીનરંગી ખાખ ચોલી (૨)

અહાલેક જગાવે જોગી, હમતો અડીચે બનમેં દુનિયા.

ગંગાકે જલમેં ન્હાવે,

ઉલટા પવન ચલાવે,

સુરતા ગગન સમાવે, ફિર વાં ઝુટે લહરમેં. દુનિયા.

સોહહમ્ કી ધુન લગાકે,

સોતાકું હમ જગાવે,

મહાશયમેં ઠરાવે, પ્રેમ જોગી જ્યાં બસતકે ? દુનિયા.

સર લાંગી કોઈ જો આવેં,

મુજ દર્દ હું પિછાને,

સૂરી “શંકર” પુતારે, અમનો જીગર હસાડે દુનિયા.

પોપટને

(રાગ-તોટક)

પઠ પોપટ હે મમ પિંજરના,

પઠ પંચમ વેદની ગાય અહા,

રહુદ સંગ સખે ! મુજ કંઠરના,

ઉડ સોહહમ્ શબ્દની પાંખ સહા.

રસ રેલ વહે,

કશ વેલ મહેં,

નટ ખેલ કરે,

ગિરિ શૃંગ પરે;

ઝટ ચાલ તહે,
નટ નાચ જહે,

નવ ઢીલ ઘટે,
દવ ઢીલ મટે.

રવ મોરલીનો મન મગ્ન કરે,
દવ દગ્ધ દિલો ઝટ જ્યાંહિ ઠરે,
ત્રણ તાપ તણો ભય નાહિં જરે,
બસ હાલ તહિં ઝટ બવું ખરે.

કળી પદ તણી, જહિં ખીલી રહી,
વળી રતન કણી, મહિં સારી જડી;
રસ જોખનથી છુરતીજ રહી.

સુદી “શંકર”જા, હુંટ જોખનડી.

પ્રહયયર્થ

(રાગ-મોરે મૌલા જુલાય મલીને મઝે)
ખાલો ! ખાલો ! પ્રહયયર્થ વૃત્ત ખાલો....રે
પાળો, પાળો, સપ્રેમ સહૂ પાળો....રે....ટેક.
મન, કર્મ, યાતો વાકસેં, ગફલત કલી ના કીજયે,
હિસતી હવામેં વૃત્તિકું, આશ્રય કલી ના દીજયે,
વાળો, વાળો, વામાધું ઘર વાળો....રે ખાલો ! ખાલો !
વિકાર વૃત્તિ કર કબજ, બસ વીર્ય પાલન કીજયે;
જીસમેં સખી શક્તિ બસે જુદી ધુંકી વો પોજયે,
ખંજર લેકર વિષય નેન ફોટારે...ખાલો ! ખાલો !

યે વીર્ય જીવન સ્તંભડૈ, જખ વો ગયા તો સખ ગયા,
 બત્તિ બુઝી દેદારકી, સખ ગાત્ર લી ઢીલા લયા,
 તોડો, તોડો, તિમીરગઢ તોડારે...ખાલો ! ખાલો !
 સત્સંગકી સમશેરસેં, મિથ્યા મબ્બકું છેલીયે,
 સખ લોગ ગઢડી ખાંચકે, લેડી ગુફામેં લેજીયે,
 ચુપકે સંયમ ચક્ષી ચલાવો....રે, ખાલો ! ખાલો !
 પઢીયેજ ગાથા લીખકી, હાંતો અગર સુરદાસકી,
 યે લોગ હૈ સખ વિષવત્ કફની ધરો વૈરાગ્યકી,
 હમકર દિલકું દરિયામેં ઝીંઝાવો....રે, ખાલો ! ખાલો !
 સખ ખાલપનમેં કર લગન, બ્રહ્મત્વ ખમન ખો રહા,
 ખાલક બિચારા કયા કરે, નુર ચશમકા જખ ચલ ગયા,
 અખતો સમજો કુછ દિલમેં દિવાનો...રે ખાલો ! ખાલો !
 “ શંકર ” સુપ્રીકી ખાતકું, અંતર મહિં ધર લીજીયે,
 લાગે બુરી દેના પિછી, કુછ ચમગિનીના કીજીયે,
 ઘરકે પ્રેમ, પરિબ્રહ્મકું પિછાનો....રે ખાલો ! ખાલો !

દગ્ધ દારા

એ.....મહુલી ઉઘાડો જોગી, ખુંપડી જગાડો જોગી,
 એ.....દવથી દઝાઇ દારા દારે રહડી,
 એ.....આત્મ પિપાસી ખાખા ખહારે ખડી....ટેક.....
 જોશું નહિ સુખકું ક્યાંહિં, જુઠી દુનિયાની માંહિં (૨)
 ત્રાસીને ત્રાતા શરણે આવી અહિં એ.....દવથી.....
 નથી જખ-હું ના જગી, લાગી મડને થી લગની (૨)

વૈરાગ્યની અગે મેંતો ઓઢી કફની, એ.....દવથી...
 દયા લાવો દિલ ભેગી, તમપ્રેમની હું લોગી (૨)
 ઉઘાડો, ઉગારો, દવથી દાઝી મરતી, એ.....દવથી...
 ઉંડી, ઉંડી, ઝુંપડકીએ, પ્રેમરસ ઘોળી પીએ (૨)
 ધરો સુપ્રી “શંકર” દાસીની આ વિનતી, એ.....દવથી...

ચિંતા એજ ચિતા

એ.....આવો કોઇ આવો ભાઇ, હુઃખડું સમાવો ધાઇ,
 એ.....મધ દરિયામાં દવથી દાઝી હું મરું,
 એ.....કરમની કથની હું ક્યાં જઇને કહું.....ટેક....
 જ્યારનો હું જનમ્યો જગમાં, ત્રણ નારી જનમી દિલમાં
 રીઝાવે, રીઝાવે. કહોને કેમ કરું એ....મધ દરિયામાં....
 ધરનું ન કામ સુઝે, નિંદરડી ઉલટી દૂઝે (૨)
 ઘેલો, ઘેલો યઇને હું તો શેરીએ કરું એ...મધ દરિયામાં
 પેટ ભરી ખાઈ ત્હોયે, પેટ મહિં ખાડો હોયે (૨)
 પાણી પીને થાક્યો ત્હોયે તરસે મરું એ....મધ દરિયામાં
 ઘેર ઘેર એ મ્હોકાણો, “ ચિંતા એજ ચિતા જાણો. ”
 કહે સુપ્રી “શંકર” હવે હરિસ્મરવું એ....મધ દરિયામાં

સત્યના શોધક

(રાગ-ગજલ)

કરે સારી જહાં ગીબન. અગર તારીફ હમારી હાં.
 મગર આહદ અમે રેખાં, રિયાઝે ના તરફકૂર હાં.

મુનગઝા નામની તસળી, થઈ શામે સહર ફરીએ
વસેલા ખતખાનામાં, અમર બેમિસ્તને સ્મરીએ.

પુકારી બાબબ કહીશું,

ભલે રૂસવા હમારી હો,

અકીલોને થવા આબિદ, મુનગઝા નાથનાં છ હાં.

કહો કાફર અગર સિન્દા, મગર છે ના દિલે પરવા,

જીવન ત્યાગી, પ્રણયગામી, અમેના સત્ય ચુકનારા.

ગરીબીમાં ભલે ફરશું,

લગાવી લાત મિલકતને,

મગર ના સત્ય ચુકીશું, ન પરવા જાત ધજજતને.

સનમનો છે મહેને પરવા, બીજાં ઉલટાં વહે જોને,

સનમ છોડ સુરી "શંકર" સનમના પરદિવાનો છે.

સનમની શોધ

બહાલી સનમ ! શાણી સનમ ! શોધું તહને હું કયાં જઈ ?
હરદમ રહું, હે માવડી ' જખમી જીગર જાંખી થઈ.

અશ્રુ ઝરે છે અશ્મથી,

હૈયું વિધાણું જખમથી,

રોધ રડી જાઉં મરી, આંખો અરે આંખી થઈ.

હમણાં હતી, મા, તું અહિં,

ખ્યાલી, કનક પાટે રહી,

સનમરી છલકી જહિં પાળી, કડાં છટકી ગઈ ?

ચિંતી હૈય વેત્રી તિરે,

સરી જખમ દિલડું ચિરે,

સુખડું વહ્યું નદના નિરે, જાવું હવે મહારે કહીં.
 જ્યાં હોય ત્યાંથી આવજે,
 કેં, કેં, રમકડાં લાવજે,
 છોડે સિનાથી દાખજે, જુરી, જુરી, જાશે મરી.
 ભર તું કદમ ના, ના, જાગર,
 “શંકર” તણી તુંજને ફિકરર
 આ અર્જની કરજે કદર, જાએ નજર પહારે નહિ.

ખુદાના ખેલ

ખુદાના ખેલ જોવાને, જમીં આસમાન પેઠા હું,
 અકળની ના ખળર પડતાં, બની લાચાર ખેડા છું.
 ગણાયા ના ગણાયે કે,
 લણાયા ના લણાયે એ,
 વિધાતા હો લખી થાકે, અલખ છે ખેલ કુદરતના.
 જનમતાં લાખ પળમાંહે,
 ઉછરતાં ખુદ ખુદા છાંયે,
 પલ્કમાં સા ફના થાયે, અદા શું ખેલ કુદરતના.
 વસંતાં જીવ ઉર્મરામાં,
 કહે પ્રદ્યાંડ અટલામાં,
 શું જાણે કેટલાં એવાં, રચ્યાં પ્રદ્યાંડ કુદરતના.
 ચળકતા ચરમની કીકી,
 રહે બાપુ ન તું ચમકી,
 જિગરની ઝાંખ કાઢીને, નિહાળો ખેલ કુદરતના.
 ખુદા કરશેજ તે થાશે.

બીજાં મિથ્યા બકી મરશે,
સદા સુખ દુઃખ તે હરશે, ભરંસા છેજ કુદરતના.
ક્યારી વિંણ કાંઈ તું ડહાપણ,
સુદી “શંકર” નક્સને હણ,
“અનલહક્ક” પ્રદા મંત્રો લણ, છુપા જ્યાં ભેદ કુદરતના.

રસીલીનું રોપણું

મંગળ દિને દિલ્લર ! દિસે, કાં આજ તું રોષે ભરી ?
પણભર પ્રિયા અવલોકવા, મુંજ આંખડી તલપી રહી.
આડું અટક્યાણી બુવે,
કાં અસ્મ અશ્રુથી હાડુવે ?
આવ્યો વખત તું કાં બુવે ? ગઈ પણ ન પાછી આવતી
પરણ્યા પછી ખેલો ઘડી,
તુંને મહને આજે જડી,
કુલટા કઈ વચમાં નડી ? આપી ત્હને ઉંધી મતી.
ચપળા ન કર ચાળા વધુ,
ઝટ જામ પી મયનું મધુ,
સુઝતું નથી કહેલું કશું, મુંજ ભાગ્યની રેખા પડી ?
ઠપકો છીધો સાશી જને,
ત્યારેજ આવ્યો તું કને,
થણ તું વધારે શોકને, શું ભાગ્યની ફરતી ઘડી ?
કરવી હતી હઠ આવડી,
ધરવી ન'તી કર ભંગડો,

હાં આંખ ખેરી ચુંદરી ? રહેશે હઠો આ કયાં સુધી ?

દે લખલગી, હે દિલબરી !

દિલબન મોંઘી મનહરી,

છટકેલ શાણી અપસરી, કાઠી જતું હેયું અહિં.

મુંજ નાવડું લથડાય છે,

સ્નેહ સાગરે ભટકાય છે,

“શંકર” સુધી ગલરાય છે, કરશે કદર કે હાં નહિ ?

મુર્ખા

મખ મૂરછું બિમાર છું, હાં છેડશે કોઈ નહિં.

મામૂર કાસા મય થકી, વિષે રેડશે કોઈ નહિં.

રૂસવા ભલે આ લોકમાં, થાતી મગર ચિંતા નથી;

દિલદારના આ દશનની પીડા તણો તદ્દખિર નથી.

સૂતો હતો શય્યા મહિં,

માશૂકડી આવી મહિં,

નહોતી પિત્તી ત્હોયે પિવાડી જમ બલખુલ ભરી.

સાકી બન્યું બલખુલ હું,

કેં ઘેલછા મુંજને થઈ,

બેભાન થઈ નિચો પડ્યો, માશૂકડી છટકી ગઈ.

અલગ, કરી હુંકારને,

દિલ બાઝીયું ઓંકારને,

લવતુ, “ અનલહક્ષ ” પોકતુ પળીયું ખુદાના બારણે.
મમ દિલને માન્યું હતું, પિધા પહેલાં જામડી;
ખુરી હશે, પણ જ્યાં પિધી, માન્યુ ન એ સમ મીઠડી-
બસ જામમાં આજામ છે, એ વાત મેં દિલમાં લહી;
શામે સદર “શંકર” સુદી! મય જામ પિવી કર સહી.

ગુલાબનું ફુલ.

હાલો સખી! બાગે જઈ, ફુલ વિણવાં હાલજ ઘટે;
સૂર્યાસ્ત થાતાં સહુ ફુલો, જાશે બિડાઈ હાં રખે
જેને સખી આ કેતકી,
રૂપ જેબને વિકસી રહી,
પણ કામ નાવે અર્ચને, તો તોડવી તે ના ઘટે.
ભુંગો, લુંટે જે બાપડી,
આ ગુલાબદન ગુલાબડી,
હેતી અમર ખુશબો લલો, જાણે જિવન તહોયે લલે.
શું રૂપ તેનું આ કયું?
બસ તરબતર રસથી ભર્યું,
ખુશબો થકી ખરવાંડ શું? ચૈદે રહ્યાં મહેંકી અરે.
ચુંટે ચપળતાથી તલમે,
કંટક લલે ફૂરલા કરે,
તમ કર કમળ વિંધી નખે, હરશૌ તથાગિ, ના જરે.

મુકશું ગિરો ઘર આપણું,
 ને માળી માગે મુલડું,
 કરશું ખરિદ એ કુલડું, ડો જગ લગે દાવો કરે
 હે જગનાં સૌ માનવી,
 જાહર ખખર સંકર તણી,
 ને થોગ્ય લાગે દિલમહિં, કરજો ખરિદ કુલડું ખરે.

માશુકના મુનાકાન.

દિદાર આવીયાર તહાના. ને ઉભો તુંજ ખારણે,
 પણ સોડ તાણી તું સૂતી, ખોટી હઠો શા કારણે ?
 તુંજ હૂજ, માશુક ! બંધ છે,
 અંદરથી વાસેતુંજ છે,
 ઉઘાડવું મુશ્કેલ છે, ઉઘડે ઉઘાડ્યું તું થકી.
 ટપકી : હ્યો છે મેહૂલો,
 સારી જહાંને છાંટતો,
 ઘુઘવાટથી ધુળવતો, વ્યોમે ઝખકતી વીજળી.
 સાનાં શિલા પડબંધ છે, પણ આ નિશા નાચી રહી,
 ને નિજ પતિ પાસે રતિ, કેં માગણી ચાચી રહી.
 ચાચી રહ્યો આશક અહિં,
 દર્શન અહા માશુક તણું,
 ગણકારતી ઘેલી નહિં, શું ખેલ જામ્યો ચોકમાં !

તારક ગણો તોફાન વહ્યું લાવી દિલે શક હું પરે,
કે કો' હશે મધરાત્રિએ, આવી દિલું છે તું દરે.

પરવા નથી આશક તણી,
દિલમાં જરી માશુક હે,
પણ છે મહને તહારી ઘણી, હું માટ દિલ્લેર ! જાગજો.
તુંજ હુજનાં દરો જિગર ખુલાં મુકો, કર કે' રહમ,
“શંકર” સુધી તુંજ ઇશકમાં, બે શર્મ ! દરતી કાં જખમ ?

અલખેલાને અરજ.

હે નાથ ! આ અલખેલડા, ઝાલો ન મહારી ચુંદડી,
ફાટીં જશે, તૂટી જશે, રેશમ તણી આ ચુંદડી.
શેરી તણાં સૌ લોક જશે, પ્રાણ જીવન ! ખેલડી,
ઈજાજત જશે મહારી પિયુ, તો કોણ મહારી ખેલડી ?

સાસુ હમારી છેલડી,

હાં ઘેલડી નણ્ણી વળી,

જો જાણ થાશે તેમને, તો શું દશા મહારી પછી ?

જોતા નથી શામે સહર,

ઉદ્દત તણીં શું રીતડી ?

મનસાનિયત ના રાખતા, હેવાનિયતની ભીતડી

ના આજ, કાંલે આવજો,

ત્રિવેણી ઘાટે નાથજી !

ત્યાં ખેલશું બે સુંગમાં, ને લુટશું જોખન વળી.
 દેવળમહિ દેવળ બન્યું, જેમાં વસે વાલ્મીક સખી,
 “શંકર” સુશી કુરબાન છે, સેવે ચરણ દિન રાતડી. ।

ઘેલી આશુકને

ઘેલી બની સૌન્દર્યથી. શું છેલડી છલડી જતી ?
 વેલી તરવર પર વિંટાઇ, ડાળને ડોલાવતી.
 તુંજ ચરમથી જોને જરી,
 છે સ્વપ્નવત્ દહેરો બધી,
 દેખી'તો ઇન્દર વાયળી, લલચાવી દેતી ભલભલી—
 તુંજ ચરમમાં કેં નૂર છે,
 ખવાળી ખલકહું પૂર છે,
 મૃગજળ પીવાનું શૂર છે, બાળ બધી ઉલટી હજી.
 પાનું પડ્યું તું સંજમાં,
 ફેલી રહી મદ રંગમાં,
 ખવાળી જહાંના ઢંગમાં, વહાઈયું હજી વાંચું નથી.
 કેં ધર દિમાગે શિખ આ,
 કડવાશમાં મીઠાશ હાં,
 બળવું અહિતકર સુખમાં, દિઃખર । ત્હને લાગિમ નથી.
 જ્યાં પ્રેમીનો મેળાવડો,
 “શંકર” સુશી ત્યાં ત્યાં જતો,
 બસ ખુદ ખુદાથી ભેટતો, શું પ્રેમની દહેરો ઉડી ?

મુસાફરને

જાગો મુસાફર દૂર જાવું, રાતડી થોડી રહી.
 સોડો તહેમે તાણી સુતા, લાગી મિડી શું નિંદડી ?
 છે પૃથ ના કે પાધરો
 વસતા ઘણા જુરા નરો,
 કાં આભર્ય જાથો ભરો ? કરવી ઢીલો ઘટતી નથી.
 વિકરાળ વનત્રી વાટ છે,
 લુટકાટ વાળું ઠામ છે,
 જ્યાં સંત પણ નિજ હામને, ખોતા ન થાલે પણ મહિં.
 સ્નેહી સગાં ના આવશે,
 સહાયક ખની ના વારશે,
 નિજ સ્વાર્થ વિંછુ ના ધારશે, સાચું કહું સૌ દિલ મહિં.
 આ ધર્મશાળાની મહિં,
 તમ કાફલો વાસો રહી,
 કેં જુલમ આદરતો અહિં, નિજ હક્ક તણો જવો કરી.
 મશ્ક મુખે કાં ભાખતા ?
 શું છે ખરું ના જાણતા,
 સુકા સવાદો ચાખતા. આ આપને લાજિમ નથી.
 આ કારમું ચક્કર ફરે,
 ફ્રાજનું તમ શિર પરે,
 ભક્ષી જતું સૌને અરે, ખુદ ચશમથી જૂવો જરી.

હરેરો મુકી અળગી સહૂ,
ભાથું ભરો ઇશ નામનું.
“સંકર” સુપ્રીનું બોલવું, જો યોગ્ય તો કરજો સહી.

દવમાં ડેરી.

દવ ડુંગરાની ટોચપર, ડેરી દિપે મ્હારી ભલી;
દવવત બની એ બાપડી, દવની મહિં ગઈ છે મળી.

મહેમાન સૌ ત્યાં આવજો,
ચીજો નવી કે લાવજો

મુંજ ખાસને ખુઝાવજો, શિખવાડજો પ્રમ પોથડી.

ડરશો ન દવની જવાળથી,

હાં તો અમર રખવાળથી,

કંગાલને ત્યાં વ્હાલથી, કરજો રૂડી પધરામણી.

વનચર ઘણાં વનમાં ફરે,

નામદનું ભક્ષણ કરે,

શુરા અગાડી શિર ધરે મૂકવા વળી આવે અહિં.

ઉખાનનું ના કામ ત્યાં,

કંટક પડ્યા આડા જહાં,

ના ધુપકે ઠંડી તણાં, વ્હાણાં કદી વ્હાતાં નથી.

દર્શન અલિલાખી પૂરો,

ને સંત સેવામાં શુરો,

છો પ્રાણનો થાયે ચુરો, પણ પ્રેમ મય જીવું બની,
જખમી જિગર પોકારતું,
અશ્રુ વહે ચોધારશું !
ને નાવડું ઝોકારતું કેં પ્રેમના સાગર મહિં,
આ વિશ્વથી ઉલટો વહી,
ત્રણ તાપથી અળગો રહી,
દવ ડુંગરે ડેરી મહિં, “શંકર ” વસ્યો વાસો કરી.

મુખાની મ્હોંકાણુ.

કર, કર, ખુદાની બંદગી, કમબખ્ત કાં ગાફિલ રહ્યો ?
દુનિયાનિયત ડર રાખને, તુંજ વાયદો વિતા ગયો.
અજ્ઞાન નિદ્રા સંગમાં,
નાચી રહ્યો શું રંગમાં ?
કીધો કબલો લંગમાં ભૂતી ગયો માયા મહિં.
લાગી મિઠી માયા મઠી,
શ્રમો સહર લે દરેરડી,
ચોગાનમાં ખેલે હડી, થાગી મગર ના જીતડી.
હર વખત મોં વીલું બને,
જીત થાય ના લેાચે રમે,
હે સંગ દિલ ! કાં આ ગમે ? મોહંધ માયા સંગમાં.
ઉલગં કરે કારજ કહાં,

ઉલટી વહે સારી જહાં, '
 આખર ન કે' તહારું તહાં, રહેને જરા કેં ઢંગમાં.
 જો જળ પ્રવાહે જાય છે,
 આયુષ્ય ખાલી થાય છે,
 અદલાહ સમર, ઘટમાંય છે, મનખો ફરી મળશે નહિં.
 પડશે ચુરાશી લાખમાં,
 લગશે અખિર સૌ ખાખમાં,
 “શંકર” સૂરી આ જન્મમાં, જો શ્રીકૃતિ સમયાં નહિ.

સ્નેહાંધત્વ

આ સ્નેહના સામ્રાજ્યમાં. અંધત્વ આવ્યું સ્નેહનું,
 છુરજો તૂટ્યા અજાનના, અંધત્વ આવ્યું સ્નેહનું,
 ગાંડો કહે આલમ બધી, મયજવાર જોઈ સૌ મહેને;
 સૂરદાસ કહી ખીજવતાં, પરવા મગર છે ના મહેને.

અહિં આવવા લાખો જનો,

ચાહે મગર કયાં રહેલ છે,

નિષ્કામથી અહિં નાચવું, એ વાત બહુ મુશ્કેલ છે.
 અંધત્વ આ છે જ્ઞાનનું. નિત વસ્તુનો જ્યાં દામ છે;
 અંચળ સુખોના ધામમાં; ના પણ મહેને આરામ છે.

ફાડી ભલે સાકીજી એ,

આખો પ્રણય છુગી થકી,

દેખાય સત્ ને ના, અસત્, માનો મજ એમાં નથી.

છો દેવના દીવા સમી, આંખો લલે હાથે મગર,
ચંચળ સુખો દેખાયતો, દૂર ભાગતું મહારું જીગર.

જ્યાં જ્યાં જીવું ત્યાં ત્યાં દહુવું,

અત્રે સનમના સ્નેહનું,

“શંકર” સુશી બહાણું લેને, બહાલી સનમનું ખાતરું.

સાકીનું સંબોધન

અહિં એકલો મૂકી મહને, સાકી ! કહાં ચાલી ગયા ?

પાવા પીપો મયનાં ભરી, કેને કહો સોંપી ગયા ?

બચુ ઉછરતું છે હજી,

બાપુ ! નપાકું કેં થયું,

ઉંડા જગે જાયે વહયું. દુખશે જરૂર ઝાલો ભડા.

ધુસકે રૂવે દિલડું અહિં,

મળતું ન આશ્વાસન કહિં,

હો, હો, ભલે સાકી જહિં, પણ દોડજો દિલ ઠારવા.

જળ માંહિ લાગી આગ છે,

આગે છુપો એક બાગ છે,

બાગે સુશીનું ધામ છે, તમ હિજયી આરામના.

ઘરબાર સૌ સુંનું થયું,

ખાણું ભયું પાટે રહ્યું,

પાનાર પણ છટકી ગયું, સાકી ! હતા તું નારના ?

“દીધું હૃદય દર્ધ જાણું,

નહિંતર ન દેવું એ લલું, ”
 સવળા વહી ઉલટું કયું. શું ઇશકની આ રીત છે ?
 “શંકર” સુપ્રી પોકારતો,
 હરદમ ‘સનમ’ ઉચ્ચારતો,
 દિનનાં દુઃખો વિદારતો, પ્રશ્નમાથે માંહિં પ્રિત છે.

ભણતર

‘ ડિ, ઓ, જી, ’ ડોગના કરતાં, ‘ જી, ઓ, ડી ’ ગોઠ ભણ
 “શંકર”

ભણવું હું તહને જાતે, અસલ આ ઇશકનું ભણતર. •
 અસત જે વસ્તુ સાકારી,
 નિરંતર છે નિરાકારી,
 મૂળે ધુળ પિથ મૃગ વારિ ધુટો હાં એટ્ટે એકો.
 ‘ હું છું કે ’ ? કોણ છે માંડે ; ?
 સમજ ખોલી શુદ્ધ પહાડે,
 અસત સત ટોં અશુભ સાંડે ? ભણો હોંશે બગડ બગડે.
 અવર સ્ત્રી બેન સમજણો,
 અવર ધન પહાણ પરમાણો,
 પ્રણયથી પ્રેમ રસ માણો, ધુટો હોંશે જિગર ત્રગડો.
 શુરૂ થેડો અગર માંડો,
 ભલે દાનો દિવાનો હો,

મગર શિરછત્ર રૂપ માનો, ભણે હાં ચોગડે ચારે.
 ન નિંદા કર હરિજનની,
 અગર હોંશી અવર તનની,
 ધુવે કાળાશહાં મનની, ધુંટો હાં પાંચડે પાંચે,
 વખત જોતો ન કો'ની રાહ,
 વહે જાણે નદી પડવાહ,
 યુગાવી દયો જિગરનો દાહ, પઠી દ્યોને છગડ છગડો.
 ન કર વાહીત બાહીહાં,
 મગર સુંણ વેંણ જ્ઞાનીનાં,
 સમજને કર અમલ જીહાં ભણોહાં સાતડે સાતો.
 અનાસરથી બની અદભૂત,
 નરી કાયા, -ભીતર અવધુત,
 નથી મેમાન કો' જાથુક, ભણે હાં આઠડે આઠો.
 વિકારી વાટ મેલીને,
 સિધાવો સત્યના પંથે,
 રહો ઘેલા નિબનંદે, ધુંટો હોશે જિગર નવડો.
 જગત મિથ્યા જરૂર જાણો,
 અનુભવ પ્રદ્ય સત્ માનો,
 મરાયો જ્યાં મનોરાણો, પટયું એકડ મી'ડું દશડો.
 ભણે ને જે સમજશે આ,
 અગર મૂકશે અમલમાં હાં,
 પુરણ પદ્મ સાગરમાં, ઝીંતે, “ શંકર ” હરિવરને.

સ્નેહના પુરઝો

અમારા સ્નેહના પુરઝો, અડેલા ઠેક અસમાને,
 મઢેલા રત્ન મોતીડે, હલેલા ખટક ચોગાને;
 ન શિખર આસમાને હાં,
 જડે તળીયું ન પાતાળે,
 ચણાયા ઇશકની ઇંડે, અખુઝ શું લેદ આ બાણે.
 તુરંગો લાખ ફેડયાથી, અસર ના, ના, જરી થાએ;
 ન ભાગ્યા એ ભગાયે કે, ન બાળ્યા એ બળે દહાયે.
 જહાં પ્રહલાદ ને ધ્રુવે, હુંપણના હોમ કીધા'તા;
 કરીને જગત ભે પરવા, અમોલા દહાવ લીધા'તા.
 અમારો રાહ પણ એ છે,
 વિલાસી સ્નેહ પુરઝોના,
 ડુબીશું ને ઉગીશું ત્યાં, ફરીથી સ્નેહ પુરઝોમાં,
 સનમ છોડ મુશી "શંકર"
 પઢો બસ પ્રેમના મંતર,
 બુઢું છે જગતું તંતર, શુરા કો' સંત આ બાણે.

વિયોગી સપ્નાને

(રા. તેટક)

દિન એક સપ્ને ! જરી આવ ધરે,
 ધિર છેક મુને, નથી, ધાવ સપ્ને !
 ચિનડું ચટકે,

દિલડું છટકે,
 લટકે મટકે જરી ભેટ સખે !
 નદ નીર વહે,
 હૃદ વિંણુ સખે !
 ઉંઘી ચીર પડેજ દિવાલ મહે.
 કરું કેમ કહે,
 ધર રહેમ જરે,
 ધર કામ અરે, સુખતું ન સખે !
 રગ રગ રમે,
 પુજ રમણી સખે !
 દિલ ભાવ સહે,
 ઝટ ધાવ સખે !
 દરિયે ડુબતું મમ નાવ સખે !
 કુમળું દિલડું હુઃખડું ન સહે;
 તું વિયોગથી ઝુરતું નિત્ય રહે.
 તન તાપ મટે,
 મન માપ-ઘટે,
 દિલ દઈ ઠરે, જરી આવ સખે !
 હુઃખ રાત છુટે,
 સુપ્રભાત કુટે;
 સરી 'શંકર' તું, હર, ભેટે હરે.

પાત્રની યોગ્યતા

પકવ્યા વિનાની માટલીમાં જળ કદી ટકતું નથી;
જ્યમ ખીરડું મંજા ઉદરમાં, કો' દિને ટકતું નથી.

સિંહણ તણું જે દુધડું,
ના હિમની ખ્યાલી વિદા.

ને મેઘ બિંદૂ પત્ર પત્રે, કો' દિને ટકતું નથી.
ખંજર વળી સત શબ્દનું, ઝીવી શકે ખ્યાસી પૂરણ;
સુમૂલતા જાગ્રત ન જ્યાં, તે દિલડું રહેતું નથી.

છો સહુ ભલે ઉલટું વહે,

“શંકર” મગર સાચું કહે,

પથડી વિના ઔષધ અરે, કૈં દિલમાં રહેતું નથી.

પાપી કેણુ ?

(શાર્દૂલ વિકિરિંત.)

“પાપી તે જ પૂરો, સ્વદેશ હિત ના, દિલે જરા ચાહતો,
પાપી તે જ પૂરો સ્વદેશ દુઃખમાં, દિલે ન કૈં દાઝતો.
જનમ્યો તે ઝખ માગ્વા, જગતમાં, સેવ્યા ન દેશી જનો,
લાખો વાર ધિછાર તે ધનિકને, પોખ્યા ન દેશી દિને.

ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ

ખાલી શોખ મહિં નૃશંસ હિઝડે, ખોષ કમાણી બધી,
કેંઈ કીધું નહિં કાજ દેશ હિતનું જનમ્યો ન જનમ્યો નકી,
જાણી ગર્ધવ જાંદગી, પીઠ ધરી, બોલે અધમતા તણો.
નીવડ્યો માતની પેટ છેક પથરો, જાણ્યાથી મૂવે ભલો.

ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ
જેનું ખાય અનાજ તે જ ધણીનું ખોદે હરામી અહા,
જનમ્યો જે કુખથી જ તે જ કુખનું કરતાં કુડું વાર ના,
જે વૃક્ષોતણી છાંય હેઠ ઉછર્યો, ધારે જ તે છેદવા.
પાપી કોણ ખીલે જ તે નફટથી, જનમ્યો ખુર ખેડવા. ”

ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ ૐ
“કિર્તી આશ ન લેશ, હોય દિલમાં, ધમે મર્યો જે રહે,
સત્કાર્યો કરતાં ન પાછળ પડે, પરહિતમાં મગ્ન જે,
બાણી ધર્મની ફર્જ દર્દે દિનનાં ટાળે ધરી પ્રેમ જે,
તે નરને ધન્યવાદ “શંકર” સૂરી, કિર્તી યુગે યુગ રહે.”

યુવાની.

યુવા બહુ મસ્તાની છે, દિલ્લર દિવાની થા નહિ,
મયની ખૂબી તો ઓર છે, મયખવાર માશૂક થા જરી,
આ ખાકપર જે પાથર્યા સૂર્યે કિરણ સૂવર્ણમય,
પણ અસ્ત થાતાં એક પણ, તહારી નજર પડશે નહિ.

તુંજ ગાલની લાલી બધી,
યુવા મહિં ચળકે મગર,
પણ એક ખિંદ્ર ભર્ગનું, વૃદ્ધા વયે ટકશે નહિ.

ખીલી રહ્યાં શું ગુદશને,
ગુલડાં અહા આજે મગર,
નિજ ખૂશખો છોડી સહુ કરમાઈ બશે એક દી.

કેં કર કર કેં કર કર,
યુવા મહિં સૌ શકય છે,

ડાકણ મુખે હાં એક પણ તુંછી ખની શકશે નહિ.

જ્યાં આગ લાગી ગૃહને,

કુપ ખોદવો એ વ્યર્થ છે !

શુક ઉડતાં પિંજર મહિંથી, શોક હાં ઘટતો નથી.

પાનું પડ્યુંતું સંગમાં,

તેથી કટુ કહેવું પડે,

“શંકર” સૂરીની ભૂલ તો, દિવ્વર દિયે પાછી વળી.

મિથ્યા સ્નેહ.

સૌં સ્વાર્થનું સ્નેહી અહા, આજે ખખર મુંજને પડી.

સાધે જહિ નિજ સ્વાર્થને, ત્યાં જાય સૌ મારી હડી.

પાણી કરી રૂધીર તણું,

દીપાવીયું ઘર આંગણું,

પણ અંતકાળે વારણું, લેશે સગાં ભેગાં થઈ.

જો વાલ વીંટી હાં અગર,

પડશે નવાં વસ્ત્રો નજર,

તુંજ અંગપર ના કે' મગર, રાખે લઈ લે તે ઘડી.

ગયા પલંગે પોદતો,

વળી ગાદલાં બિછાવતો,

ને મિષ્ટ મેવા આવતો, પણ વાત એ જાશે વિતી.

છત્તર પલંગના કારણે.

વાંસો કપાશે બારણે.

હે કમનસીબ ! તે વારણે, ગાદી ગુંથાશે ફર્શની.

તુંજ સત્ય માનેલાં સગાં,
 ભેગાં સહૂ થાશે તહાં,
 તુંજ ગુણને ભૂત્રી જઈ, બાંધે કલેવર ઠાઠડી.
 જે ઠામ વાળાં વાગતાં,
 ગાણાં રૂડાં ગાતાં હતાં,
 તે ઠામ બહાણાં પોકનાં, વા'શે ભક્ષા તું ભે જરી.
 ઉભા પગે દોડે થડી,
 જન એક દુણી કર મહિં,
 ને ચાર જણુ લઈ ઠાઠડી, જશે ઉપર માસાણુની.
 ખડકી ચિતા ત્યાં કાષ્ટની,
 તેપર મૂકે તુંજ ઠાઠડી,
 બાળી કરી દે ખાખડો, જૂવે ઉભા છેટા રહી.
 માતા પિતા ભ્રાતા સગાં,
 બહેબાકળાં શોકે બને,
 જેવાં હતાં તેવાં થતાં, જ્યાં રાતડી વિતી ગઈ.
 જુહું સહૂ, જુહું જગત્,
 સાચી સનમ, એકજ રૂગત્,
 “શંકર” સૂષી હરનો ભગત્, શ્રી સદ્ગુરૂની રહેમથી.

વિવિધ તરંગ.

ગજલ.

અહા શું જગતનાં માનવ, હવામાં બંગલા બાંધે;
 ન તેનું ત્હોય માનીને, ઉપાડે પોટલાં બાંધે.

x x x x x x x x

મુખે બોલી મીઠું મીઠું, અવર જનને ફસાવે છે;
બતાવી બહારનો લપકો, છપી છરી છલાવે છે.

નથી જ્યાં લગ્ન આત્માનાં, નકામા દેહ વ્યવહારો;
અગર જો હોય આત્માથી, તહાં સુખનો ન કેં આરો.

x x x x x x x x

ગુણોપર ગુણ કરવાને, સકળ સંસાર ચાહે છે;
મગર અવગુંણ પર ગુણો, કરોડે કોક ચાહે છે.

x x x x x x x x ÷

મિઠા મિષ્ટાન ખાવાને, હજારો લાખ માગે છે;
હળાહળ ઝેરની પ્યાલી, જીવે કે તૂટ લાગે છે.

ઉડા દરિયા મહિં ડુબકી, શૂગ કો રત્ન કાઢે છે;
ન કરવું કાંઈ ને પોકો, મુખેથી કૈક પાડે છે.

નથી તના થશે કો' હી, હશે ત તે સદા રહેશે;
જનમ ને મર્ણની જોડી, વહેતી તેમ તે વહેશે.

x x x x x x x x

કરમની સાનુંકુળતામાં, સગાં સૌ રહાય આપે છે;
વિપત વૃષ્ટિ થતી જોઈ, સહુકો માર્ગ માપે છે. ■

ખુદાના રાહપર પળવા, પથિક અગણિત જાગે છે;
મગર મયખવાર થાવાને, ખુવારી કોક માગે છે.

x x x x x x x x

મહાસાગર મહિં ઝીલવા, ઘણા તૈયાર થાયે છે;
તરાપા સાથ કિનારે, મરણીયા તેજ જાયે છે.

પિવાને પ્રેમનાં ખ્યાલાં, હજારો હાથ જાલે છે;
મગર ખુદ પ્રેમ લહેરીમાં પુરા ખ્યાસીજ મહાલે છે.

+ x x x x x x x

પડયું જ્યાં નામ તેને તો, જરૂર છે નાશનો ફટકો;
અમર બેમિસ્લ આત્માને, મરણુનો વા નથી અડતો.

નકામે શોક માયાનો, ન લાજિમ કોઈને કરવો
નથી કો'ની ન થાવાની, પછી ત્યાં હર્ષ કાં ધરવો ?

x x x x ÷ x ÷ x

કરે કૈ ખહારની શુદ્ધિ, નથી અંતર તણી થાતી;
હજારો ઔષધો કરતાં નથી અંતર પીડા જાતી.

બહિર્દાવાનલે બળવું, હજુયે કક સાઈ છે;
મગર અંતર તણા હવમાં ઘણું મુશિકલ અકાઈ છે.

x x x x x x x

ન વાયે દુઃખનાં વહાણાં, ખુદાઈ નૂર જ્યાં જ્યાં છે;
પરમ સુખનાં મળે વહાણાં, ખુદાઈ નૂર જ્યાં જ્યાં છે.

અહિં મેમાન બે દીનાં, અગિર છે પ્રલમમાં લગવું
સુતા સંસારને છોડી, ખુદાના ઇશકમાં લગવું.

x x x x x x x x

દિવાલો લાખ જોજનની, ખુદા દરબારમાં જાતાં;
ઘણી મુશ્કેલ છે ચઢવી, મગર મયખવાર માટે ના.

શિખામણ મૂખને શાની, શું થાયે ભાગવત ભાખે ?
પડે છે પહાડના પહાણા મગર ના ના કંઈ લાગે.

x x x x x x x x

ખુદાઈ નૂરનું પ્યાલું, નફસ જીતનાર પીએ છે;
ખીબા ઉભા રહી છેટા, ખીજાઈ દાંત પીસે છે.

દ્રષ્ટિ સમી સષ્ટિ બધી, સાચુ કહું માનો સખા;
જેવું બુવે તેવું દિસે, તો દુષ્ટતાથી દુર થા

x x x x x x x x

ગાંડો જગત ગાંડું ગણે, દાનો દયામય હાં ભણે;
જાની મુખેથી હણહણે, જાને ભરેલું જગત આ.

મેદાન મ્હોટાની મહિં અદર ધ્વજા ફરકી રહી;
રંગો જુદા પોપી રહી, જેવું જુવે-જન કહે ભલા.

x x x x x x x x

જેવું અને નર જેટલું, લાસેજ તેવું તેટલું;
કરવું રહું શું? કેટલું, જાણે જનો જાતે ભલા.

જાતે ભલા તો સૌ ભલું. જૂગ અને જૂર ફળે;
મ્હારું જીગર સત્તામાં ભળ્યું, સત્ત સર્વ લાસે છે અહા.

x x x x x x x x

અપકારી છા ગુણને ભૂલે, મુંજ ગર્દને ખંજર મૂકે;
ના વૈર લેવું એ ચુકે, પણ ના કદી ઉલટો વહુ.

ગુણપર ગુણો સૌ સહેલ છે, ન્હાના શિશૂના ખેલ છે;
અવગુણપર કરવા ગુણો, હે જાત! બહૂ મુશ્કેલ છે.

x x x x x x x x

ડંકો થતાં દૂદૈવનો, સ્નેહી સગાં ઉલટાં વહે;
જેને પડ્યું તે ભોગવે, બીજા બધાં અળગાં રહે.

વિશ્વાસ શો નારી પરે, જ્યમ સપે નેં ઝાંઝવ જળે;
‘પી જાય પય ને ડાંખતો, દેખાય પણ ના કૈં મળે;

x + x x x x x x

ત્યમ નાર પણ નખરાં કરી, નરને નચાવે હાથમાં;
વાતો કરે અહિં એકથો, ઘાલે બીજને બુથમાં.

કરવા તિરથ માનવ ફરે, ધન, પગ તણાં તોરણ કરે;
છે ધ્યેય નિજ દિલની મહિં, હે મન તું ક્યાં રખડી મરે?

x x x x x x x x

મનડું મટે, સઘળું મટે, તનડું તપે ના કેં મટે;
છે રહેલ ના મન મારવું, સતસંગથી હણવું ઘટે.

“ના, છે, રજત પણ છીપલી, ના સાપ પણ રજગુજ છે;
“શંકર” સમજ મિથ્યા જગત, પણ પ્રભ એકજ સત્ય છે”

x x x x x x x

(ગજલ સંગ્રહ સમાપ્ત)

ૐ ગુરુ સત્

• “દેદાર દીપ.”

ગરબી સંગ્રહ.

મહારા ગુરૂ.

(રાગ સુનીરાજ મેવાસી)

મહને ખાવો મળ્યા મહાભારી, ગુરૂદેવ ગિરનારી;
મહા જોગી ભૂરી જટાધારી, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

જડયા પાટણ શહેરના આંઠે, ગુરૂદેવ ગિરનારી;

મળ્યા કુંવારકાના કાંઠે, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

ભૂરી ભૂરી લટોરીઓવાળા, ગુરૂદેવ ગિરનારી;

હાથે કોટે રૂદ્રાક્ષની માળા, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

રૂડી શોભે બગલમાં જોળી, ગુરૂદેવ ગિરનારી;

બધા અંગે લલુતી ચોળી, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

હતી વસ્ત્રમાં એક લંગોટી, ગુરૂદેવ ગિરનારી;

જળપાત્રમાં તુંબી છોટી, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

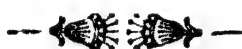
ગુરૂ ચર્ણમાં ચિતડું સાંધ્યું, ગુરૂદેવ ગિરનારી;

ગુરૂ નામનું તાવીત ખાંધ્યું, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

મહારા મનના મનોરથ કૃપીયા ગુરૂદેવ ગિરનારી;

મહારા સંશય સઘળા ટળીયા, ગુરૂદેવ ગિરનારી.

ઘણા પડછા ગુરૂના જોયા, ગુરૂદેવ ગિરનારી;
 મહારા મનના વિકારો જોયા, ગુરૂદેવ ગિરનારી.
 ધન્ય, ધન્ય ગુરૂદાતાર, ગુરૂદેવ ગિરનારી;
 માનું હું શા તમારા આજાર ગુરૂદેવ ગિરનારી.
 જ્યોતિ જાગી ને જામણા લાગી ગુરૂદેવ ગિરનારી;
 ગુરૂ ચરણમાં લાગની લાગી, ગુરૂદેવ ગિરનારી.
 વિતી રાતને વહાણું વા'યું, ગુરૂદેવ ગિરનારી;
 મોઘા મૂલું રતન મેં ગુમાવ્યું, ગુરૂદેવ ગિરનારી.
 આજી "શંકર" જોડ્યા વાણી, ગુરૂદેવ ગિરનારી;
 વાણી આપી મહને એ એ ધાણી ગુરૂદેવ ગિરનારી.

મહારસ,

(રાગ ઉપરનો.)

મરજીવા મહારસ પીશે, હરિજન સાંભળજે;
 જોડ્યાં કાયરથી કશું નવ થાશે, હરિજન સાંભળજે.
 "જેની હુંકાર પદવી લાગી, હરિજન સાંભળજે;
 જેને ઘણી નામની ધુન લાગી, હરિજન સાંભળજે.
 જેની ખરી સૂમશુના જાગી, હરિજન સાંભળજે;
 ખને તે નર સંત સોહાગી," હરિજન સાંભળજે.
 તન તારે કશું નવ થાશે, હરિજન સાંભળજે;
 મન મારે તે સુકિત પાશે, હરિજન સાંભળજે.
 માત પહેલા જે જે નર મરીયા, હરિજન સાંભળજે;

તે તો ભવસાગરને તરીયા, હરિજન સાંભળજો.
જેને સાચા ગુરૂદેવ મળીયા, હરિજન સાંભળજો;
તેના જન્મ મરણ શોક ટળીયા, હરિજન સાંભળજો.
જેના મનના મોહ મદ મરીયા, હરિજન સાંભળજો;
તેણે ભક્તિના શણગાર ધરીયા, હરિજન સાંભળજો.
ખાળ “શંકર” બોલ્યા વાણી, હરિજન સાંભળજો;
હરિસ હોતે હયેઃ માણી, હરિજન સાંભળજો.

સુખ શામાં છે ?

(રાહ ઉપરનો.)

હરિભજન છે સુખકારી, હરિજન સાંભળજો;
જગ માયા ઘણી દુઃખકારી, હરિજન સાંભળજો.
જેણે હરિભજન કર્યું જાગી, હરિજન સાંભળજો;
તેની ભવની ભવટ ભાગી, હરિજન સાંભળજો.
નિજ પદમાં જે રહ્યાં જાગી, હરિજન સાંભળજો;
તેને જાણવો સંત સોહાગી, હરિજન સાંભળજો.
પીધે અમૃત મહાસુખ થાશે, હરિજન સાંભળજો;
પીધે ઝેર જીવડો જાશે, હરિજન સાંભળજો.
હરિભજનથી ભરો ડેરી, હરિજન સાંભળજો;
મટે લાખ ચોરાશીની ફેરી હરિજન સાંભળજો.
ખાળ “શંકર”ને ગુણ ગાયા, હરિજન સાંભળજો;
મહને લાગી મોહનથી માયા, હરિ સાંભળજો.

સાચું શું?

(રાહ ઉપરનો.)

‘હરિ, હરિ,’ હરિજન બોલો, હરિ એક સાચો છે;
હરિરસ હેતે આજ ઘોળો, હરિ એક સાચો છે.

જડ ચેતનમાં વસ્યો વહાલો, હરિ એક સાચો છે;
તહમે જ્ઞાનદષ્ટિથી નિહાળો, હરિ એક સાચો છે.

બાગો, બાગો જનુની બાયા, હરિ એક સાચો છે;
બુઢી, બુઢી જગતડાંની માયા, હરિ એક સાચો છે.

બધા ધર્મનું મુળ નામ, હરિ એક સાચો છે;
જેને ભજે મળે મોક્ષ ધામ, હરિ એક સાચો છે.
ષડ શાસ્ત્રનો સાર હરિ નામ, હરિ એક સાચો છે;
જેને ભજતાં ના જોઈએ દામ, હરિ એક સાચો છે.

સૂફી ‘શંકર’ને શુભ ગયા, હરિ એક સાચો છે;
શુર મહેરથી ગોવિંદ પાયા, હરિ એક સાચો છે.

સ્વપ્ન.

(આશા ભર્યા અમે આવીયારે)

શમભૂં સહીયર મહને આવીયુંરે

મહારે મહાલે પધારે રાજ,

રાજવી રસ ભીનારે. —ટેક—

આલે અપાડી રહી વાદળીરે,

જેને ઝરમર વરસે આજ

રાજવી રસભીનારે...શમભૂં

પ્રેમ પુખ્તપો લીધો સાથમાંરે,
 પુજ્યા પુજ્યા સખિ ! શિરતાજ;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

પિરસ્યાં લોજન મેંતો ભાવથીરે,
 પછી ચવરાવ્યાં તંબોળી પાન;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

અધર ચુંબન ક્યાં હેતથીરે,
 પ્રેમ રંગનાં લાગેલ તાન;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

ઘેળી ઘેળી પીધાં પ્રેમનાંરે,
 જામ, નિશામકિં ગુડતાન;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

ઢબકે ઢળ્યાં, લીંછું ચુંદડીરે,
 લીંજ્યા, લીંજ્યા કેસરીયા જામ;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

શમણું સમ્યું હીઠી આંખડીરે,
 સખિ ! ત્યારની ભૂલેલી જાન;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

મીઠાં લોજન મીઠા મે.રવારે,
 સૂરી “ શંકર ” એ બ્રહ્મધામ;
 રાજવી રસભીનારે. શમણું

માવાની રશ્કરી.

(રાગ:-પોધા અમને જાણે તેને જાણીએ જો.)

કાન ! આવોને આપું જોડણી જો,
રમો રાસ, બનીને ગોપણી જો. કાન૦

કાન ! પડેરાવું જરીની ચુંદડી જો;
અમે સંગ ફેર ફેર કુંદડી જો. કાન૦

કાન ! આ શું હૈડામાં આંબલીજો,
જડુનાથ ! ધરી કેમ કાંમલીજો. કાન૦

ગજ્યાં ઘેબર ધીનાં આપશું જો,
ઘડી ગોપી કરી અમે સ્થાપશું જો. કાન૦

સ્થામ ! રાખો શરમ શિદ આવડી જો,
નથી અહિંઆં જશોદા માવડી જો. કાન૦

સૂરી “શંકર” કહે મુંઝો વાતડી જો;
કાન ! પડી હજી નવ ભાવડી જો. કાન૦

રાસ.

(રાગ:-કહેવા દેને કાન તહારી માને.)

રમવા ગઈતી રાસ, કાના સંગે,
રમવા ગઈતી રાસ. ટેક૦

માવાની છાયા બાંધી બાવળીયે (ર)
છોડા છોડાંની આશ. કાના સંગે૦

ફાટી જતું આજ હૈયું જો મ્હારું (ર)
નાનડીએ નાખેલ પાશ. કાના સંગે૦

ઘાટ જોળંગ્યા વચમાં આવંતા (ર)

બાંધી ગુરુ ગમ પાજ.	કાના સંગે૦
પહોંચી ને પેઠી બ્રમર ગુફામાં (૨)	
બહુ કર્યાં જોગી રાજ.	કાના સંગે૦
રમતાં ને પીતાં પિયુષ અરંતાં (૨)	
નાચી નાવતીયાની સાથ.	કાના સંગે૦
વહાલીડે વિંધી નેત્ર કટાક્ષે (૨)	
ઢાળી લીડી લીડી બાથ.	કાના સંગે૦
રમતાં રમતાં અમે મસ્તી રહ્યાં ત્યાં (૨)	
જોઈ ન રાત પ્રભાત.	કાના સંગે૦
પ્રેમયોગી પ્રેમપોથી પઢેલો (૨)	
“શંકર” છે સાક્ષાત.	કાના સંગે૦

મુકામ.

૧૧:-કામ છે, કામ છે, કામ છેરે ઘેર આવો કાના મહારે.

મુકામ છે, મુકામ છે, મુકામ છેરે તન કાશીમાં,

મહારો મુકામ છે. દેશ૦

ઉંડા આકાશમાં ગઢેરે અમારા (૨)

રહતું જોખમ ભર્યું કામ છેરે. તન કાશીમાં૦

અસત સુવસિત કુલ્લડાં રૂપાળાં (૨)

અજબ ખૂબી બરો બાગ છેરે. તન કાશીમાં૦

ઉડતા કુવારા આંગણે અમારે (૨)

નવસેં નદીઓનું ધામ છેરે. તન કાશીમાં૦

વહાણું ન વાળે હમારા મુલકમાં (૨)

મોરલીવાળાનું આ ગામ છેરે. તન કાશીમાં
 “શંકર” સૂપી કહે સદ્ગુર ચરણે (૨)
 નિત્ય વસ્તુમાં આરામ છેરે. તન કાશીમાં

તાન.

(રામ-ઉપરનો.)

તાન છે, તાન છે, તાન છેરે, હરિગુણ ગાયાનું;
 મહને તાન છે. ટેકો
 થાકયો, ફરી ફરી કાશી, બનારસ (૨)
 ત્હોયે થયું ન બ્રહ્મ જ્ઞાન છેરે. હરિગુણ ગાયાનું
 વેદ પુરાણમાં આંખલડી ખોઈ (૨)
 ત્હોયે થયું ન “હું નું” ભાન છેરે. હરિગુણ ગાયાનું
 ખોળ્યાથી દિલમાં આજ દરશાણું (૨)
 ઘટમાં ગેબી ગોરખ નાથ છેરે. હરિગુણ ગાયાનું
 શુરજીએ આવી જ્ઞાન કરાવ્યું (૨)
 ગોવિંદ નિજ ઘટમાંય છેરે. હરિગુણ ગાયાનું
 ભાવ થકી સદૂ પરલુ ભજીને (૨) :
 પરલુ ભજે સુખ થાય છેરે. હરિગુણ ગાયાનું
 “શંકર” સૂપી કહે સદ્ગુર ચરણે (૨)
 ધણી માટે જીવ કુરબાન છેરે. હરિગુણ ગાયાનું

હારી.

(રાગ:-ઉપરનો).

દાવ છે, દાવ છે, દાવ છેરે, આજ ખેલો હારી,

કાન દાવ છે. ટેક.

ઉરમાં આનંદ ન માય લાલાજી (૧)

દ્યોને જોખન કેરો દહાવ છે રે. આજ ખેલો હારી૦

હૈડાનાં કાચાં હાટે વેચાયે (૨)

ધણીને લેટયાનો ઘણો ભાવ છેરે. આજ ખેલો હારી૦

હૈડું સુખ્યું મેં હરખે તમોને (૨)

શાને કહો કે વેચાણુ છે રે. આજ ખેલો હારી૦

થાઓ ન કાલા, હે રંગ રસીલા (૨)

પ્રેમકેરી ઉંડી ખાણુ છેરે, આજ ખેલો હારી૦

વેલીતરૂ તેમ વાલમ વામા (૨)

મન્શાન કેરી આ વાત છેરે. આજ ખેલો હારી૦

વાલમ આગળ ઉરના ઉછાળા (૨)

જે ના ખોલે ત કબાત છેરે. આજ ખેલો હારી૦

“સંકર” સૂપી સદ્ગુરના ચરણે (૨)

બુદો પડું તો જીવ બાય છેરે. આજ ખેલો હારી૦

હૈડાનું દાન.

(રાગ:-ઉપરનો).

દાન છે, દાન છે, દાન છેરે, કાન હૈડા કેઈં દ્યો

દાન છે. —ટેક.—

માન શું માગો કંથ કોડીલા [૨]
 અમર વેલીનું આ પાન છે રે કાન હૈડા કેરું
 દાન લીધાથી દુખગા ન થાશે [૨]
 આહુય ગ્રહે ન એ હેવાન છે રે. કાન હૈડા કેરું
 અંગ નસો આજ ચમકી રહી છે [૨]
 તુંમાં હું મન મસ્તાન છે રે. કાન હૈડા કેરું
 તન મન ધન મેં તમને અરખ્યાં [૨]
 આઠે પહોર તહારં ધ્યાન છે રે. કાન હૈડા કેરું
 છોડો મહને પણ હું ના કેં છોડું [૨]
 કડવાં અમીના સમાન છે રે. કાન હૈડા કેરું
 “શંકર” સૂરી સદ્ગુણના ચરણે [૨]
 ગોવિંદ ગાયાનું મહને તાન છે રે. કાન હૈડા કેરું

અભાગીયાને.

જરી માન કહું મારં, અભાગીયારે લોલ;
 નથી અહીં કોઈ તહારં, અભાગીયારે લોલ.
 શિદ લગવાનને ભૂંચો, અભાગીયારે લોલ;
 માયા માંહી શિદ દૂંચો, અભાગીયારે લોલ.
 દુર્યો લાંબ ચોરાશી, અભાગીયારે લોલ;
 લજ્યા નવ અવિનાશી, અભાગીયારે લોલ.
 તપ, દાન, નવ કરીયું, અભાગીયારે લોલ;
 પુણ્ય ભાથું ન ભરીયું, અભાગીયારે લોલ.
 મન મોજેમાં મોહયું, અભાગીયારે લોલ;
 આંચું ટાણું શિદ ખોયું, અભાગીયારે લોલ.

હજી સમજે તો સારું, અભાગીયારે લોલ;
મળે સુખકેરું ખાડું, અભાગીયારે લોલ.

હરિ ભજે દુઃખ જાશે, અભાગીયારે લોલ;
અત્રિયળ સુખ થાશે, અભાગીયારે લોલ.

મુઢી 'શંકર'ની વાણી, અભાગીયારે લોલ;
ભજ ધણી ધીર આણી, અભાગીયારે લોલ.

સફાગી કાણુ અને અભાગી કાણુ ?

(રાગ:-ઉપરનો).

ધન્ય ધણી નામ ભણીયા, સોહાગીયારે લોલ;

લીધા મોટાઇના મણીયા, અભાગીયારે લોલ.

જ્ઞાન ગિરીપર ચઢોયા, સોહાગીયારે લોલ;

અધ વચમાંથી પડીયા, અભાગીયારે લોલ.

લોભ મોહ સામે લડીયારે, સોહાગીયારે લોલ;

પાંચ વિષયમાં પડીયા, અભાગીયારે લોલ.

અનુભવ સિદ્ધ કરીયા, સોહાગીયારે લોલ;

મ્હોટી વાતોમાં મરીયા, અભાગીયારે લોલ.

સાચી ગુરુગમ મળીયા, સોહાગીયારે લોલ;

શબ્દ જ્ઞાનમાંહિ ગળીયા, અભાગીયારે લોલ;

ધરી ધણી નામ માળા, સોહાગીયારે લોલ;

કરે હંભકેરા ચાળા, અભાગીયારે લોલ.

ભરે હરિની હજુરી, સોહાગીયારે લોલ;

કરે માયાની મજુરી, અભાગીયારે લોલ.

સુંણે "શંકર" ની વાણી, સોહાગીયારે લોલ;

કાકે જવ કેરી ધાણી, અભાગીયારે લોલ.

ધિક્કાર કેને ?

ધિક્ક ધણી નવ જાણ્યા, જીવડવારે લોલ;
 જુઠા ભોગ ખૂબ માણ્યા, જીવડવારે લોલ.
 ભાવ ભક્તિ નવ કીધી, જીવડવારે લોલ;
 દિનાશિષ નવ લીધી, જીવડવારે લોલ.
 તપ, દાન, નવ કીધાં, જીવડવારે લોલ;
 દિન લોહી ખૂબ પીધા, જીવડવારે લોલ.
 ખંડાર ભપકામાં ભમીયા, જીવડવારે લોલ;
 કુડ કપટમાં રમીયા, જીવડવારે લોલ.
 કરી વેશ્યાથી ચારી, જીવડવારે લોલ;
 કરી માત દુઃખિયારી, જીવડવારે લોલ.
 ખુરા લાગે સંન્યાસી, જીવડવારે લોલ;
 સાસાં માળાપને માસી, જીવડવારે લોલ.
 ધિક્ક ધરણીપર જાયા, જીવડવારે લોલ;
 હરિગુંજી નવ ગાયા, જીવડવારે લોલ.
 સુધી “શંકર” ની વાણી, જીવડવારે લોલ;
 ધણી ભળે ભાવ આણી, જીવડવારે લોલ.

શૂરવીર કેાણુ ?

(રાગ:-ઉપરનો).

મન મારે સોઠ શૂરા, જીવડવારે લોલ;
 બીજા ખાણીમાંના પૂરા, જીવડવારે લોલ.
 સંત સેવામાં ખેલા, જીવડવારે લોલ;

ગુરુ ગાયામાં ઘેલા, જીવડહારે લોલ.
 ગાય ગોકુળમાં બાંધે, જીવડહારે લોલ;
 શબ્દ પ્રલ્લ ધૂન સાંધે, જીવડહારે લોલ.
 શૂન્ય અતિ શૂન્ય જાયે, જીવડહારે લોલ;
 મહા શૂન્યમાં સમાયે, જીવડહારે લોલ.
 વૃત્તિ વૃત્તિમાં મીઠાવે, જીવડહારે લોલ;
 પ્રેમરસ પી પીલાવે, જીવડહારે લોલ;
 વીર્ય વ્યોમમાં જમાવે, જીવડહારે લોલ;
 હરખ શોકને સમાવે, જીવડહારે લોલ.
 રામ લંછ ખૂંચ રીઝે, જીવડહારે લોલ;
 ખળપર નવ ખીળે, જીવડહારે લોલ.
 સૂરી “શંકર” ની વાણી, જીવડહારે લોલ;
 શુરા સોઇ દ્યોને જાણી, જીવડહારે લોલ.

ભવ શાથી ટળે ?

(કઠણ થયા મોહન મથુરે જઇ.)

ભજન કરો ભાવે ભૂધરનું,

ભૂધર ભજે ભવ ટળશેરે. —ટેક—

મોંધારે મૂલો મનખો મળ્યો છે (૨)

ફરી ફરી નવ મળશેરે.

ભજન કરો

હરિ ભજનથી જતન કરોને (૧)

જમનાં તેડાં ટળશેરે.

ભજન કરો

ભગતિનો તહમે આંખો રે વાવો (૨)

જાનનાં ફળ ઉતરશેરે.

ભજન કરો

પાકારે શાખો પ્રેમથી જમજો (૨)
 જમતાં મનવો મરશેરે. ભજન કરો
 લાખ ચોરાશીની ઉંડોરે ખાણો (૨)
 ફેરા ફરવા મટશેરે. ભજન કરો
 “શંકર” બોલ્યા સદગુરુ ચરણે (૨)
 ભજશે તે નર તરશેરે ભજન કરો

ભજન મહા કઠિન છે.

(રાગ—ઉપરનો).

કઠણુ ઘણું છે હરિ ભજવાનું,
 હરિ ભજે દુઃખ જાશેરે. ટેક.
 જ્યાં સુધી મનનો મેલ મટે નહિં (૨)
 ત્યાં સુધી હરિ ના ભજાશેરે. કઠણુ ઘણું છે
 રણુશૂરા રણુવટમાં રમશે. (૨)
 કાચર પાછા ઉભાશેરે. કઠણુ ઘણું છે
 હરિ ભજનના ભર દરિયામાં (૨)
 મરજવા નર નહાશેરે. કઠણુ ઘણું છે
 હરિ ભજન છે શિરના સાટે (૨)
 શિર મૂકે તે પાશેરે. કઠણુ ઘણું છે
 વાત કરે પણ ભાત પડે નહિં (૨)
 અધોગતિ એની થાશેરે. કઠણુ ઘણું છે
 “શંકર” બોલ્યા સદગુરુ ચરણે (૨)
 ધાશે તે હરિ પાશેરે કઠણુ ઘણું છે

હરિ ક્યાં છે ?

(રાગ—ઉપરનો).

હરિ વિના બીજો નવ દિસે,	
ખોજ કરી જો ઘટમારે.	—ટેક—
અંધારામાં શિદ લટકે ભાધ (૨)	
મોહન મળે ન માયા પટમારે.	હરિ વિના૦
મદમાં શિદ ફૂલે નર અંધા ? (૨)	
રમતો શિદ કપટમારે.	હરિ વિના૦
અવળા ધંધા આઢરીયા તે (૨)	
હરિ ભૂલ્યો લટપટમારે.	હરિ વિના૦
ભગીને જટ જો તુંજને તું (૨)	
ચેત જરી ચટપટમારે.	હરિ વિના૦
આ લવ ભૂલ્યા તો સદુ ભૂલ્યા (૨)	
પડશે મહાજળ પટમારે,	હરિ વિના૦
“શંકર” બોયા સદયુર ચરણે (૨)	
ઠર તરવેણી તટમારે.	હરિ વિના૦

શ્રવણ શું કરવું ?

(રાગ—ઉપરનો.)

શ્રવણ કરો સંતો કોઈ શૂરા,	
અનહદ નોખત ગાજરે.	—ટેક—
નરદમ નૂર ઝરેજ નિરંતર (૨)	

વિંછાજંતર વીગેરે.	શ્રવણ કરો.
ધનનન ધનનન ઘોર અવાજે (૨)	
સુંણવા શુન્યમાં ધાજેરે.	શ્રવણ કરો.
અનનન થનનન નટવર નાચે (૧)	
મંગળ ગીત ત્યાં ગાજ્યેરે.	શ્રવણ કરો.
શિવ શક્તિ, વિષ્ણુને લક્ષ્મી (૨)	
ખુદા ખુદ બિરાજેરે.	શ્રવણ કરો.
કૃષ્ણને રાધા રામને સીતા (૨)	
ગગન મંડળમાં ગાજેરે.	શ્રવણ કરો.
ગુરૂગમ રાખી ગોતને ઘટમાં (૨)	
મહા શુન્યમાંહિ સમાજેરે.	શ્રવણ કરો.
“શંકર” બ્રાહ્મણ સદ્ગુરૂ ચરણે (૨)	
અમી ખાલો પી, પાજેરે.	શ્રવણ કરો.

જીવને શિખામાણુ.

(રાગ:-છેલ કાનુડા, મોરલીઓ વાલારે મથુરાના રહેવાશી)

જાગ જીવડલા, ભવસાગરના કાંઠે,

આવ્યું જાજ દુખે છે. —ટેક—

પુણ્ય બહુરે જનમનું જાગીયું, જાગ જીવડલા (૨)

તહોયે દવમાં તાણ્યા તેં તો ડેરડે. જાગ જીવડલા.

કામ ક્રોધ ભરાણા તહારી જાજમાં, જાગ જીવડલા (૨)

વળી લોલે કર્યો કાળો ફેરડે. જાગ જીવડલા.

તહને આગમાં ઉંધ કયમ આવતી; જાગ જીવડલા (૨)

દાંત પીસી રહ્યો જોને કાળરે. જાગ જીવડલાં
 પુઠા પણથી જતન કર્યું આજનું; જાગ જીવડલાં (૨)
 વળી નુગરો લીધો રખવાળરે. જાગ જીવડલાં
 માયા માળેણુ વેચે વેલ કુલડાં; જાગ જીવડલાં (૨)
 વળી મમતા ડાશીએ વાલ્યો દાટરે. જાગ જીવડલાં
 કોઈ સદ્ગુરૂ લેને સાથમાં; જાગ જીવડલાં (૨)
 તો તો થાય ત્હારો ઉદ્ધારરે, જાગ જીવડલાં
 બોલ્યા બોલ્યા “શંકર” ન્હાના બાળકા; જાગ જીવડલાં (૨)
 પ્રભુ લજીને જાજો પેલી પારરે. જાગ જીવડલાં

જવને શિખામણ

(રાહ ઉપરનો)

જાગ જીવડલાં ‘ મ્હારું ત્હારું ’ મેલી છેટું
 હરિણુ ગાવાદે ટેક. ”

ફેરા ફરીને ચોરાશીના આવીયો, જાગ જીવડલાં (૨)
 મળ્યો મનખા જનમ અવતારરે, જાગ જીવડલાં.
 જુઠી માયા જુઠાં બધાં માનવી, જાગ જીવડલાં (૨)
 જુઠો, જુઠો કુટુંબ પરિવારરે, જાગ જીવડલાં
 સગાં ત્હારાં સવારથનાં ભુખ્યાં, જાગ જીવડલાં. (૨)
 નથી અંતે કોઈ સાથ આવનારરે, જાગ જીવડલાં.
 જાગ અંતવ જળ જેવું જાણજે, જાગ જીવડલાં. (૧)
 લાવે લજી લેને કિરતારરે, જાગ જીવડલાં.
 મેલ માયાને મમતા વેગળી, જાગ જીવડલાં. (૨)
 થાજે થાજે ઘોડીને અશ્વારરે, જાગ જીવડલાં.

પ્રિત સાચી દોગાળા લાલની, જાગ જીવડા. (૨)

ત્હને લવનો સાગર તારનારે, જાગ જીવડા.

ખોલ્યા, ખોલ્યા, “શંકર” ન્હાના ખાળકા જાગ જીવડા. (૨)

એક સાચા છે જીગદાધારે, જાગ જીવડા.

સત્સંગ ફળ

કર્યો સાધુડાંનો સંગ, મટ્યો માયાનો રંગ,
રહ્યો પ્રેમનો પતંગ,

ઘેર આવોને ઘેલા ? ટેક.

થરથર ધુજે છે પ્રાણ હમારાં (૨)

સામું જીવો જરી છેલા ! ઘેર આવોને ઘેલા ?

કામણ કરી કાળજડાં કોર્યાં (૨)

ખાણથી પ્રાણ વીધેલા, ઘેર આવોને ઘેલા ?

સુની સેજલ રહ્યારી લાગે અકારીરે (૨)

અંગા ફરો શું અલખેલા ! ઘેર આવોને ઘેલા ?

જીહું જગત જીડી માયા જાણું ? (૨)

સાચી સગાઈ તહારી છેલા ? ઘેર આવોને ઘેલા ?

હું છું તહમારી, તહમે હમારાં (૨)

શાને રહો દો મન મેલા ? ઘેર આવોને ઘેલા ?

સુશી “શંકર” છે લાચી તહમારીરે (૨)

પ્રાણના પ્રાણ એટલા, ઘેર આવોને ઘેલા ?

વિરહી વામા

(રાહ ઉપરનો)

ઉર આ શો ઉમંગ ! અંગ વ્યાપ્યો અનંગ,

તુટયા તન કેરા તંગા, શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 ધરતી ધુજેને આલલું કાટેરે (૨)
 અકળાય છે ઉર એવા, શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 મનમાં મુંઝાણી બહાલીડા હું તો રે (૨)
 પુઠે પડયા છે કામ દેવા, શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 ચોફેરથી લાલ ? લ્હાયો લાગીરે (૨)
 ક્યારે જાવું ? મીઠા મેવા ! શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 થરથર મહારો જીવડલો કંપેરે (૨)
 દ્યોને ધીરજ જરી દેવા ? શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 પરણી ચુકી છું વાલમ ! તમનેરે (૨)
 બીજા બંધવ, તાત, જેત, શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 તરસી આંખત્રીને આવી ઠારેરે (૨)
 જોમન રંગ હાય કેવા ? શ્યામ ? આવો લ્હાવ લેવા.
 સુશી “શંકર” છે દાસી તહમારીરે (૨)
 ચાહું સદા શ્યામ ? સેવા શ્યામ ! આવો લ્હાવ લેવા.

શ્યામ સેવા

(રાહ ઉપરનો)

ધન્ય આજને, દિન, ધણી તહારા, આધીન,
 થવું સેવામાં લીન. શ્યામ ! ચાહું છું સેવા દે.
 તહારી સેવા સુખકારી લાગેરે (૨)
 માણે તેને મીઠા મેવા, શ્યામ ચાહું છું. સેવા.
 હરદમ કરું છું સમરણ તહારેરે (૨)
 પ્રેમના રંગ ચહદયા એવા, શ્યામ ! ચાહું છું. સેવા.

માંચલી મોચેણુ ઘાંચેણુ મેં આરીરે (૨)
 સેવાના લહાવ હવે લેવા, શ્યામ ? ચાહું છું સેવા.
 દુધડાંની માંહી ઘી જેમ છુપુરે (૨)
 કાષ્ટમાં અગ્નિ દેવા, શ્યામ ? ચાહું છું. સેવા.
 કસ્તુરી છુપી મૃગ કુંટી માંહિરે (૨)
 ઘટોઘટ છુપા છે એવા, શ્યામ ? ચાહું છું. સેવા.
 “ શંકર ” સુષી છે દાસી, તહમારીરે (૨)
 તું વિણ કામ નહિ દેવા ? શ્યામ ? ચાહું છું. સેવા.

વહાલાને વિનતી

(ગાહ ઉપરનો)

મ્હને અડશે ન લાલ ? રહો દેટા, છોંગાળ ?
 અટક્યાળા ગોવાળ ?

જળ ભરવા દયો જાવા. ટેક.

અળી આશી કુટેવો તહમારીરે (૨)
 આમ લેવાય ના લાલ ? લહાવા, જળ ભરવા દયો જાવા.
 કુટશે મટુકી વહાલા ? હમારીરે (૨)
 રહેશે ક્યાં સુધી કાન ? આવા, જળ ભરવા દયો જાવા.
 રસ્તામાં આવી શિદને રોકોરે (૨)
 મ્હને મારગ દયો જરી માવા ? જળ ભરવા દયો જાવા.
 મોડું થશે તો સાસુડી વઢશેરે (૨)
 શ્યામ ? છાજે ન આવા કાવાદાવા જળ ભરવા દયો જાવા.
 શિદને છંછેટો શ્યામ છોંગાળારે (૨)
 જરી માનો જશોદાના જાયા ? જળ ભરવા દયો જાવા.
 “ શંકર ” સૂષી છે દાસી તહમારીરે (૨)
 મ્હને લાગી મોહન ! તહારી માયા જળ ભરવા દયો જાવા.

પ્રથમ દહેર.

(રાગ. કામ છે, કામ છે, કામ છે રે)

દહેરમાં, દહેરમાં, દહેરમાંરે અમે ગાંડાં બન્યાં,
પ્રથમ દહેરમાં ટેક

રનેહી સગાં સહૂ આજ વિસાર્યાં (૨)

વસીયે મહાશુન્ય શહેરમાંરે, અમે ગાંડાં બન્યાં.

દુનિયાનું રૂપ છે દુઃખનો દરિયો (૨)

મોહ્યાં મોહનજીનાં રહેરમાંરે, અમે ગાંડાં બન્યાં.

જગતની દહેરો ગમતી નથી કે (૨)

માયા મૂઢી-ઉંડી નહેરમાંરે, અમે ગાંડાં બન્યાં.

સંતના છોટડાં રનેહ સાગરમાં (૨)

“ શંકર ” સૂરી શુર રહેરમાંરે, અમે ગાંડાં બન્યાં.

પ્રેમપંથી

(ઓધા અમને જાણે તેને જાણીએ જો)

સાધુ ! પંથી અમે પરદેશનાં જો,

પ્રથમધામ જવા સારૂ નીકળ્યાં જો, સાધુ !

સાધુ ! વાયક વહાલાનાં આવીયાં જો;

પ્રેમ પુણ્યે અમીએ વધાવીયાં જો, સાધુ !

સાધુ ! એમ લગ્નું તું પત્રમાં ને,
 “ ક્યાં સુધી રહેશે બાપ છત્રમાં ને. સાધુ !
 વિત્યા વાયદા બહેરેરાં આવને ને,
 કાંઈ નિશાની હાખલ લાવને ને. સાધુ !
 ઘણું ગહાલ્યાં મહીયેરીએ લાડડી ને,
 બુવે બુવે રસિાવર વાટડી ને. સાધુ !
 પત્ર દેખી તુરતી તહમે આવને ને,
 સંત લોભીયો સાથે લાવને ને. સાધુ !
 ઘણાં વર્ષ વિત્યાં મળે શ્યામને ને,
 વારિ જઈએ પિયુષના નામને ને. સાધુ !
 લીધા સદ્ગુરુ અમે સાથમાં ને,
 ઘણી નામની માળા હાથમાં ને. સાધુ !
 મળ્યાં મહીયેરીએ ઘણાં દુઃખડાં ને,
 શ્યામ છાયામાં મીઠા સુખડાં ને. સાધુ !
 ગુરુ મહેરની “શંકર” લહેરીઓ ને,
 મટી ભય ચોરાશીની ફેરીઓ ને. સાધુ !

હરિજનોને.

(રાગ:-દેખો સખી ડોલરિયો.)

હરિરસ ઘોળી, ઘોળી, પીવા,
 હરિજન ! હેતે આવેરે —ટેક—
 હૈડામાં પ્રેમ જ્યોત,
 ભગી છે જોત પ્રેત,

પ્રેમ ગીતાઓ પઢવા, હરિજન !
 મેણામાં નાથ નર,
 વેણામાં બહાલ પૂર,
 મોતીડે મહુલી મઢાવા, હરિજન !
 ચગકે છે ચંદ સૂર,
 જગકે છે જ્યોત પૂર,
 નેહના નીર નવરાવા, હરિજન !
 બહાલકેરા પાંદે,
 રચીયો મંડપડો,
 લાલાથી લગન કરાવા, હરિજન !
 ઉભો રહો, મ્હેલ ચોક.
 મ્હોટેથી પાડું પોક,
 “ શંકર ” શહેર અજવા, હરિજન !

નહાનાથી નેહ.

(રાગ:-ઉપરનો.)

નહાનાથી નેહ મ્હને લાગ્યો,
 સખિરી ! જોય સારો મળ્યોરે. —ટેક—
 હૈડાના કોડ આજ,
 પુરા થયાજ, રાજ,
 કાળની કાળ લય લાગ્યો. સખિરી !
 ગુરજતો બાલી બાંય,
 પેઠી ગુફાની માંય,

ફટ ફટને મેર મેં ફાડયો, સખિરી !
 ફહીને વહોવી ખામ,
 બી લઈને છોડી છામ,
 તન મન તાવડીમાં તાયો, સખિરી !

• “શંકર” સ્નેહ નીર,
 ખીતાં ન રેતી ધીર,
 બ્રહ્મમાં બ્રહ્મ સમાયો, સખિરી !

ઠહાલપ વેલ.

(રાહ—ઉપરનો)

પ્રેમે પિયુષ ! પધારો,
 ઠહાલપ વેલ વાટ જુબેરે, —ટેક—

હૈડામાં હર્ષ પૂર,
 સોડહમનો છુટે સૂર,
 જોબન જાય, પરવારો, ઠહાલપ વેલ૦

માગો શું માન કંથ,
 દોહયલા છે પ્રેમ પંથ,
 હૈડે હજુ કૈ વિચારો, ઠહાલપ વેલ૦

પ્રેમની રિત નહાય,
 આવી વાલમજ,
 પ્રેમનો પંથ છે ન્યારો, ઠહાલપ વેલ૦

કયાં મુઘી કાન આવા,
 રહેશે રે તોરંબી,
 “શંકર”ની અરજ સ્વિકારો, ઠહાલપ વેલ૦

સાતવાર.

સખી સોમવારે સહ સીલ, શિવને સ્મરીએરે,
વળી શખી હૃદયમાં ધોર, હરિવર વરીએરે. —ટેક—

સખી પૂર્વ જનમનું પુન્યઘટપટ જગ્યુરે,
મનહું ઠરી બેઠું મુન્ય, ભવકુખ લાગ્યુરે.

સખી મંગલે મંગળરૂપ, મનહર આગીરે,
વિષ્ણુ વિશ્વ વાસીમાં કુલ, લઈ રંગ તાળીરે.
ખીલ્યાં કૂલ ખીલી શીવેલ, તનતરૂ વરીએરે,
હસી રહી શું આનંદ રેલ, સ્નેહ આગરીએરે.

સખી બુદ્ધે બાંધી રસદોર, મેં લો આંખલીએરે,
નાખું હિંચકા હું પૂર જોર, હરિવર હીંચેરે.

સખી જોબન રસ ઝલકાવ, ઝરમર ટપકેરે,
જોનું સુલ ન કેં અંકાય, સુખું હું અપકેરે.

સખી ગુરૂએ જ્ઞાનપ્રદેશ, દિવ્ય દેખાવોરે,
થેલી થેલી ફરું આજાવેશ, અલખ પમાવોરે.

સખી ગાદ્યો મેં પ્રેમનો પંથ, કંથ કમાધરે,
રંગે રંગમાં લાગ્યો રંગ, મુન્યમાં સમાધરે.

સખી શુકરવારે શોક, અંચળ સુખનોરે,
સખ્યો સ્નેહ હતો જે ફોક, અઢળક કુખનોરે.

ધર્મ પ્રેમસ્વરૂપનું ધ્યાન, તરવેણી તટમાંરે,
બૂલી ભુત ભાવીનું લાન, પ્રેમનાં પટમાંરે.

સખી શનિનારે સુંણ્યા સાદ, સૌંદર્યમના હલમાંરે,
માન્યા માન્યા વિંછા કેરા નાદ, ગગન મંડળમાંરે.

જાળી ગેળી ગુહાળી માંય, જળહળ જ્યોતિરે,
 મહારી સુરતા સમાર્પિ ત્યાંય, બહુદાટે ગોતીરે.
 જાળી રવિવારે ઉચ્ચા ભાણ, રાનુના ધરેમારે,
 પામી મહાપદ હું, નિરવાણ, પ્રધાના રટમારે.
 મુશી "મુંકર" પોદ્યા તાણ, બાણને સાચુરે,
 ભાવે ભંજ દેને ભગવાન, આટલું યાચુરે.

ગરંખી સંયજ સમાપ્ત.

શાંતિ; શાંતિ; શાંતિ:

ૐ ગુરુ સત્

“ દેદાર દીપ.”

ભજન સંગ્રહ.

ભજન ૧

[રાગ દેવાયત પંડિત દહાડો દાખવે.]

બુદ્યોરે હંસા તહાડે ભાવતું.

ક્યારે ક્યારે સરોવરીએ ઝીકતો ? કરતો ક્યાંતું નિવાસ ?

ક્યારે ક્યારે ઠામેથી તું આવીયો ? ક્યાંભવું ? ડાનાંપાસ ?

બુદ્યોરે હંસા તહાડે ભાવતું

કોને મોકલ્યો ? કેમ આવ્યો ? બુદ્યા ભડકે શું થાય ?

મનમાં પ્રવણે મનમ રાંધતો, કહેને શાને તું મુઝાય ?

બુદ્યોરે હંસા તહાડે ભાવ તું

મોહાદુરે જંગલ આ છે જંગલ, જુલમી માયાનું રાજ,

મળમાં જેની પ્રસાદિક મુનિ, સ્કેને છળથી સપહાય,

બુદ્યોરે હંસા તહાડે ભાવ તું

કામરૂપી સિંહ જ્યાં છે કારમો, ગરબે ઘોર ન રહેવાય,
લક્ષ્મી જેના લલા ભુપતિ, આપણું લેખું શું લેખાય ?

ભુલ્યોરે હંસા તહાડું ભાન તું.

પદમાસ્થમાં પ્રિત ધરો, ઝાલો ગુરુની બાંય,
ભુંડી, ભુંડી, વાસનાઓ બાળજો, રહેજે મુકિત પમાય,

ભુલ્યોરે હંસા તહાડું ભાન તું.

સદ્ગુરુ દેવ ચરણે બોલીયા, ‘શંકર’ નાનેશ બાળ,

લૂટેરે સતસંગ કેરા હંતથી, કુડી કારંભી આ જાળ,

ભુલ્યોરે હંસા તહાડું ભાન તું.

બજન ૨

(રાહ ઉપરનો)

મુણ્ણરે હંસા વાત હિતની,

લોગમાં મ્હોટો ભય રાગનો, જીવડા ! બાણી લે નિહાન,
મીઠા, મીઠા, મેવામાં મ્હાલતો, રાખે નહિ જશ ભાન,

મુણ્ણરે હંસા વાત હિતની.

પરપંચો પૂરા તેં આદર્યા, લખમી માતાને કાજ,
ભયરે ધણો ત્યાં ભુપતિ તણો, ઘોડા પરમાણે છાજ,

મુણ્ણરે હંસા વાત હિતની.

જોબન જળે નાવ ઝીલતું, પળમાં વણસે, ન વાર,
ધકડો લાજે ભારે ખડકનો, અથડે કટકા હબાર,

મુણ્ણરે હંસા વાત હિતની.

સોના પિંજરીયે પ્રગટાવીયો, દિવડો જળહળ થાય,

પણુરે પવનના અપાટીયે, પળમાં હોલાઈ જાય,
 સુંણુરે હંસા વાત હિતની.
 કુડીરે માયા, કુડી આ દુનિયા, કુડલાં દુનિયાનાં લોક,
 કપટ કળા સૌએ પાથરે, જાણો નેડલો આ ફોક,
 સુંણુરે હંસા વાત હિતની.
 સફ્ફુરે દેવ ચાણે બોલીયા, “ શંકર ” નાનેરા બાળ,
 હરિને ભજો સૌએ હેતથી, મટશે કાળની કાળ,
 સુંણુરે હંસા વાત હિતની.

ભજન ૪

(રાગ ઉપરનો)

પિયર અમારું અગમ દેશમાં,
 નથીરે દિવસ, નથી ચાંદની, નથી ત્યાં ચંદા કે સુર,
 અગનિ નથીરે અમ દેશમાં, ઝળહળ જ્યોતિનું પુર,
 પિયર અમારું અગમ દેશમાં.
 વિણુરે વાદળ વરસે મેહૂલા, ઝરમર ઝરમર જ્યાંય,
 વિણુરે ઋતુ પાકે ફુલડાં, નથી ત્યાં ઝાડ કે છાંય,
 પિયર અમારું અગમ દેશમાં.
 જનમ મરણ ફેરા ત્યાં નથી, નથી રાજની આણ,
 જગમાંથી આવે જન જેટલાં, પામે પદ નિરવાણ,
 પિયર અમારું અગમ દેશમાં.
 સફ્ફુરે દેવ આવ્યા તેડવા, ધરીને વોળીવાનો વેશ,
 છેલ્લી સલામી સ્વિકારજો, જાણું હવે અમદેશ,
 પિયર અમારું અગમ દેશમાં.

હથુર કેવ ચણે બેલીયા, “ જંકર ” નાનેરા બાળ,
રિ વિના બેલીરા કોઈ નથી, બણે બુઠી આ જંબળ,
વિચર અમારું અગમ દેશમાં.

મુજન ૪

(રાગ મુખડાંની માયા લાગીરે]

માડી ! મહને કરી ઘેલીરે, ગોવાળીલાલે,
વરસાવી અમી હેલીરે, ગોવાળીલાલે

તરવેણી તીર બતી,

નદી માંહિ ખુબ ન્હાતી (૨)

ગતી માંહિ મૂકી હાતીરે, ગોવાળીલાલે....માડી ! મહને.....

ગાવડી ચરાવા આવે,

અદા ગીત નિત આવે, (૨)

ધી લાખી હાવ ભાવેરે, ગોવાળીલાલે...માડી ! મહને.....

ગાય ટોણું છુટું ફરતું,

ખેડાળા વનમાંહિ ચરતું, (૨)

હું કોઈ નવ ફરતું, ગોવાળીલાલેમાડી ? મહને.....

હું મહકી કુટી,

કમખાતી કોર તૂટી, (૩)

હારી લાડકીને હાંડીરે, ગોવાળીલાલે...માડી ? મહને.....

પ્રેમના પિવાડી શીથો,

મહાવ્યો છે, અદા નિશો (૨)

હાય હાસો “ જંકર ” ? ગોવાળીલાલે.....માડી ? મહને.....

ભજન પ

(રાગ ઉપરનો)

શુરજો, મુતેલી જગવીર, સખિરી મહારી,

ધરાવી કકન ભગવીર, સખિરી મહારી.

ત્રણ ગુંથ પડ છેલી,

ચેલી હું શુકામાં લેલી (૨)

મન મારા મેલી મેલીર, સખિરી મહારી, શુરજો.

ચોમાસામાં શુર, ચેલી,

નાતો કરવાં મેલ મેલી, (૨)

જ્ઞાન વૃદ્ધિ શ્રદ્ધ હેલીર, સખિરી મહારી, શુરજો.

મોહનો કાલવ કચરો,

તાણાઈ ગમેરે સધળો, (૨)

પાસો આજ પડયો સખીરે, સખિરી મહારી, શુરજો.

જન્મ પ્રિય માન જુઠી,

રનેક દોરી સ્નેહ તરી (૨)

શુરજો, પાઈ જુઠીર, સખિરી મહારી, શુરજો.

“ મંકર ” ને લેઈ લેલી,

પટમાં જાડળ જોયેલી, (૨)

માયા મેતો મેલી રાતીર, સખિરી મહારી, શુરજો.

ભજન ૬

રાગ ઉપરનો

ઠાલીડા ? તેં હમું મનડુંરે, જનમ જોગી,
તુંહિં, હુંહિં, ' ધાલો તનડુંરે, જનમ જોગી.

જોઈ, જોઈ, જગ જોડી,

જડી મહને સાવ ઝેરી (૨)

દવમાં અણાઈ ડેરીરે, જનમ જોગી. ઠાલીડા ? તેં

પ્રિતલડી જોડી જોડી તુથી,

અમણાઓ લાગી ભુંડી, (૨)

ડીક મહું ચેલી ચુંડીરે, જનમ જોગી. ઠાલીડા ? તેં

ખીસ્યાં કુલ, ફાલી વેલી,

ઠાલીડા ? તું વિણ ચેલી (૨)

વાટ ભુવે ત્હાસી ચેલીરે, જનમ જોગી. ઠાલીડા ? તેં

આવો, આવો, ઠેલા, ઠાલા ?

મત માઓ કાના ? કાલા, (૨)

ધટે નહિં આવું લાલારે, જનમ જોગી. ઠાલીડા ? તેં

“સંકર” કાચીની ચાસી,

પરલવની માથ ત્હારી, (૨)

ઠાલા ? ત્હને ભણું વારિરે, જનમ જોગી, ઠાલીડા ? તેં

ભજન ૭

[રાગ ઉપરનો.]

મ્હાઈં ત્હાઈં મેલી દેનેરે, પામર પ્રાણી,
એકવાર હરિ કહીનેરે, પામર પ્રાણી.

મ્હાઈં ત્હાઈં કરી, શાણા !

ઉપાડયાં તેં મ્હાડ મ્હાણા. (૨)

હુઃખડાંના આવ્યા દાડારે, પામર પ્રાણી. મ્હાઈં ત્હાઈંં

ભુંડા ત્હાઈં ભાન ભુદયો,

હુઃખ હરિઆમાં હુલ્યો, (૨)

માયા માંહિં શિદ ફૂલ્યોરે, પામર પ્રાણી. મ્હાઈં ત્હાઈંં

મિથ્યા મોજે મન મોહયું,

કરી તેં ઉચું ન જોયું (૨)

આવ્યું ટાણું શિદ ખોયુંરે, પામર પ્રાણી. મ્હાઈં ત્હાઈંં

કેણુ જાણે કયારે મારશું ?

છોડી એક બીજું ધરશું,

ખીધ્યાં તે, તે, બધાં ખરશુંરે, પામર પ્રાણી. ત્હાઈં મ્હાઈંં

“ માયા ત્યાં માધવ નહિં,

માધવ ત્યાં માયા નહિં. ” (૨)

શેશ મારી કર મહીરે, પામર પ્રાણી મ્હાઈં ત્હાઈંં

જ્યારે “ શંકર ” જોગે પળશું,

માયાને ઘંટીમાં હળશું, (૨)

ત્યારે હરિવર મળશું રે, પામર પ્રા. મ્હાઈં ત્હાઈંં

ભજન ૮

(રાગ ભીરાંને પુર્વજનમતી છે પ્રિતરે)

શંકર ! સદગુરુ ચરણે લાગ્યો ને....ડરે,
તહારે પૂર્વ જનમથી પૂરી એ ડરે,
નેડો નહિરે છુટે. ટેક.

સાખી

પરભવની હતી પ્રિતડી, ગુરુદેવ તહમારી સાથ;
નાથ નિરંજન હાથમાં આળ્યા હવે છોડુ હું કેમચાલીમા. થરે
નેડો નહિરે છુટે શંકર

સાખી

વંઝા ઘેર પુત્ર જનમીયો, વળી અંધની ઉઘડી આંખ,
દેવના દેવ મળીયા મડને, ધન્ય, ધન્ય, વિધાતા તહારે આં....ક
નેડો નહિરે છુટે. શંકર....

સાખી

‘તત્ત્વ મસિ,’ સમજાવીને, આપ્યું, આતમ જ્ઞાન,
સુરતા ઠરાવી શૂન્યમાં, દીધું, દીધું, ભુલેલું મહારું ભા...નરે
નેડો નહિરે છુટે. શંકર....

સાખી

મારી શબ્દ કટારીયો, છુટે કયે જગ પાશ,
ત્રણ ગુંણ સાગર તારીયો, મહારા હેડામાં થઈ છે હવે હા. શરે
નેડો નહિ....રે છુટે. શંકર

સાખી

વારિ ભવું ગુર વામને, અધ વેલો ગાવું શંભુ,
અલખં પુરૂષ જોળખાવીયો, મુતું, મુતું, જગાહ્યું.

મહાર્ક પુ...હય?

નેહો નહિર છુટે. શંકર

સાખી

ઢોલ વાગ્યા ગુરદેશના, વળી ગામ્યાં ગુરનાં નિશાન,
લીલુડો દેશ મહારો કયોઈ, વાગ્યો, વાગ્યો શતરનો કચરધા....

નેહો નહિર છુટે. શંકર

સાખી

ઉમળકા ઉરના ઠર્યા, વળી ઠર્યું નેણનું નર,
શોક સમ્મા ' શંકર ' તણા, હેડે ઉભરાવું હરખનું પુર....

નેહો નહિર છુટે. શંકર

ભજન ૬

(રાગ ઉપરનો)

“ શંકર ? ” હડતઈ જયારે સાચાં જા....નર,

વાગ્યાં, વાગ્યાં, કળભુગનાં નિશા...નર,

અવધુ ? હું તો હારી....ટેક.

સાખી

કળભુગ આગ્યો કારમો, કુડાં થયાં સૌ દોષ,

અંવળી બાળ આદરે, આવું જોઈ મનવાએ મૂલી પો....

અવધુ ? હું તો હારી....શંકર....

સાખી

પુણ્ય વૃક્ષ હિમડી ગયું, પાપનો વટોળ વા'ય,
સાર તો ખુર થયું, મધ દરિયામાં લાગી જોને દહા....ય.
અવધુ ? હું તો હારી....શંકર....

સાખી

મેંઠા જોલાં માનવી, બેટી માટી ખાય,
ખરું જોટું ના જોળતાં, આખર આવાનું જડાજેંટ જા....યર.
અવધુ ? હું તો હારી....શંકર....

સાખી

આઘ પુરૂષના ઝોળાજે, વાતો કરે છે અનંત,
દંભ કરી દોલતહરે, આવા, આવા કળાગુગના કુડાસં....તરે.
અવધુ ? હું તો હારી....શંકર....

સાખી

જજોઈ ભુખી જશ ગાનની, મેડક માગે માન,
માયામાં હુલ્યાં માનવી, આ તે અણસ ગણાય કેહેવા....નરે.
અવધુ ? હું તો હારી...શંકર...

સાખી

દેતી દ્યો સૌ માનવી, જોંલ્યા “ શંકર ” ખાળ,
હરદમ શ્રીહરિને લજે, માથે તલપી રહ્યા છે કુડો કા...ખરે,
અવધુ ? હું તો હારી....શંકર....

સાખી

ભજન ૧૦

(રાગ ઉપરનો)

“ શંકર ? ” કાયા નગરમાં ઉગ્યો ભા....ણરે,
વાળ્યો, વાળ્યો, તિમીરનો કચર ધા....ણરે,
નેડો ધણીનો લાગ્યો.....ટેક.
સાખી

મરઘો મેરૂ લઈ ઉડ્યો, જઈ બેઠો અસમાન,
કાબેરે માથે કાગને, મ્હારો ઉતરી ગયોરે અભિમા....નરે.
નેડો ધણીનો લાગ્યો....શંકર....
સાખી

એક અચંબો દેખીયો, દેડકે મારી દોટ,
ત્રણ મધરને ગળી ગયું, મછીયાં મારી ખમ્મ ગયું એ ચડી ચોટરે
નેડો ધણીનો લાગ્યો....શંકર...
સાખી

તમરે તંબુરો લીધો, કીડીઓ ગાતી ગાન,
સસલું મંજીરા વગાડે, મ્હડીયું, મ્હડીયું, સસુંદરાને તા....નરે
નેડો ધણીનો લાગ્યો...શંકર...
સાખી

શુરવીર સંતો જાગીયા, વળી જાગ્યા. “ શંકર ” જાળ,
પણ ના જાગ્યા નુગરા, જેને મીઠી લાગીરે માયા જા....ળરે
નેડો ધણીનો લાગ્યો....શંકર....
સાખી

ભજન ૧૧

(રાગ ઉપરનો)

“ શંકર ” સંતોની સેવા સુખાકા....રે,

જેથી વરતિઓ થાય બ્રહ્માકા....રે,

સાખી

નેહા ધણીનો સાચો....ટેક.

કલ્પવૃક્ષને સેવતા, કુધા જેમ પુજાય.

તેમ સંતને સેવતાં, રહેજે ભવસાગરમાંથી તરા...યરે,

સાખી

નેહા ધણીનો સાગો...શંકર...

સંતને સેવે સર્વદા. છોડી દઈ સહુ કામ,

સંત ચરણમાં સર્વ છે, અડસઠ તિરથને ચાર છે ધામરે,

સાખી

નેહા ધણીનો સાચો....શંકર....

સંત કૃપા જે થાય તા: પળમાં મળે ધનશ્યામ,

સંત રૂડા જે તું પરે, તો, તો, છેટાં મુકિતના મોંઘા ધામરે,

સાખી

નેહા ધણીનો સાચો....શંકર....

કમળ ઉગે જ્યમ જળ મહિ, જળથી નવ ભોજાય,

સંતનું લક્ષણ એજ છે, જોવા સંતોને સેવે સુખ થાયરે.

નેહા ધણીનો સાચો...શંકર...

તન, મન, ધન, અર્પી સહુ સેવે સંત સુખણ

“ શંકર ” રહ્યુરે દોરથી, મળશે, મળશે, મહાપદ

નિરવાણ,

નેહા ધણીનો સાચો....શંકર....

ભજન ૧૨

(રાગ જીવડા જોધને ચાલ)

જીવડા ? જો જળહળ જ્યોત, ઘટમાં ત્હારારે જ. ટેક
 વળી ચંદ્ર સુરજની જોડ, નવલખ તારારે જ.
 ઓળખવા આતમરાય, કયાં તું ભટકેરે....જ.
 ગુરૂ દયાથી કર ઉપાય, શોધ્યું મળશેરે....જ જીવડા
 તું રાખને મિતાહાર, સ્વાદને ટાળીરે....જ.
 પ્રહાર્ય આઠ પ્રકાર, પ્રેમથી પાળીરે....જ, જીવડા
 તું આસન વાળી બેસ, જાપ પ્રણવનુંરે....જ.
 કર પદ્માસન રૂડી પેર, ધ્યાન હૃદયનુંરે....જ. જીવડા
 કરી ચંદ્ર સુરજ સમાન ઉલટા હાલોરે....જ.
 ભુલ્લી પાંચ ભુતોનું ભાન, સ્વરૂપે મ્હાલોરેજ. જીવડા
 નરદમ જ્યાં વસે નુર, કહું શું મૂખથીરે....જ.
 ત્યાં જઈ પીજો ભરપુર, રસડાં સુખથીરે....જ. જીવડા
 ગુરૂ સ્હાયે “ શંકર ” બાળ બોલ્યા વાણીરે....જ. જીવડા
 મટે માયા મ્હોટી જાળ, ચોરાશીની ઘાણીરે....જ. જીવડા

ભજન ૧૩

(રાગ ઉપરનો)

દશરાનો દિવસ આજ, ગુરૂ ઘેર આવોરે.જ.
 દયો દર્શન ગુધરે કાજ, જરી મ્હેર લાવોરે.જ ટેક
 મ્હેલા ગુરૂ ગુરૂના ચર્ચ, આગસ ત્યાગરે.જ.
 મ્હેને ધાળને રાગો શર્ણુ સેવા માગુરે.જ. દશરાને

જીવ થયા ઘોડીલે અશ્વાર, રણવટ રમવારે.જી.
 ધર્મિ હિંમતનાં હથિઆર, હશને દમવારે.જી. દશરતે
 દશ ઘોડીએ એક અશ્વાર, અવલ કુંવારોરે. ...જી.
 લીધી લગામ કર મોઝાર, ખેલાડી સારોરે.જી. દશરતે
 ઘોડીએ ખેલાવી ખૂબ, જીત્યો ગઢ બંકારે....જી.
 ગુરુ રહાયે કાખનું શૂર, કયો જય ડંકારે....જી. દશ
 જર્થ પડ્યો ગુરુને પાય, કારજ સાધીરે....જી.
 હૈડામાં હરખન માય, આશિષ લીધીરે...જી. દશ
 ગુરુદેવ થયા છે ગોર, મુકતિ મળીયારે...જી.
 “સંકર” ! મટયું જમનું જોર, દુઃખડાં ટળીયારે. જી. દશ

ભજન ૧૪

(રાગ—ઉપરનો).

જીવડા ! સમજીલે સાર. સાગર તરવુંરે....જી.
 છે, આ, સંસાર. અસાર, ફાગટ ફરવુંરે....જી. —ટેક—
 જીવુંછે વસમી વાટ, મનહળુ કાચુંરે....જી.
 સમરણ છે શિરની સાટ, કહુંહું સાચુંરે...જી. જીવડા.
 જનમ્યું એ નક્કો જાય, શોક ન ઘટતોરે....જી.
 નુગરા નર ખત્તાં ખાય, મોહ, ન મટતોરે....જી. જીવડા
 નિત નહાવું નિર્મળ નીર, મનને કસવુંરે...જી.
 કરવું તરવેણી લીર, ધણીને ભજવુંરે....જી. જીવડા,
 જીવડા ! સઘળો સંસાર, મનથી ઉપજ્યોરે....જી.
 મન મરતાં મરે સંસાર, સાનથી સમજોરે...જી. જીવડા

મૂકીદે માયાનું શુભાન, મમતા ઠાલીરે....છ.

ભાવે ભજીલે ભગવાન, ગુરુગમ ઠાલીરે...છ. છવડા૦

મૂકી મોટ પણાની વાત, “શંકર” ફરવુંરે....છ.

છોડી સઘળો ઉતપાત, ઉરમાં ઠરવુંરે...છ. છવડા૦

ભજન ૧૫

(રાગ—ઉપરનો).

છવડા ! આવી જગમાંય, કારજ કીછયેરે...છ.

હરખી હૈડાની માંય હરિ ભજ લીછયેરે....છ. —ટેક—

તહને મળી મનુષ્યા દેહ, ફરી નવ મળ શેરે....છ.

ભજ ભાવેથી પરમેશ, ભવદુઃખ ટળશેરે...છ. છવડા૦

સાચાના બેલી રામ, ખીબ ન ભણોરે....છ.

તેપર મૂકી ભાર તમામ, હરિરસ માણોરે....છ. છવડા૦

ભલે સ્તુતિકે નિંદા થાય, દિલે નવ ડરશેરે....છ.

હરિ ભજે હારને પમાય, ઠીક નવ કરશેરે...છ. છવડા૦

જ્યાં સુધી જીવાનીનું જોર, કામ સધાશેરે....છ.

વૃદ્ધપણમાં ઉતરશે તોર, કામ ન થાશેરે...છ. છવડા૦

જેણે ભજ્યા નહિં ભગવાન, ભવ ક્યમ તરશેરે....છ.

માયામાં બન્યો મસ્તાન, આખર મરશેરે...છ. છવડા૦

ગુરુ સ્હાયે “શંકર” બાળ બોલ્યા વાણીરે...છ.

જુઠી આ જગની જંબળ, લેને ભણીરે....છ. છવડા૦

ભજન ૧૬

(રાગ—જેસળ કરીસે વિચાર)

આતમ ! હોઃહો હંકાર, મેલી હર્ષ મમતાનો ભાર;
ત્હારે મ્હારે જલુ' પેલીપાર, જેવો ધણીનેા દરબાર,
આવોને આતમરાય, આપણ મળીયે,

પ્રભુ પ્રેમના સાગરમાંહિં ઝીલીયેરે....જી. —ટેક—

હાલની વેણું વગાડ, ઘટના ગગનમાં ગજાય,
માંયલા ધોળીને ઘુંણાય, સૂર કેં સોડમ નો સુંણાય,
આવોને આતમરાય આપણ મળીયે,

પ્રભુ પ્રેમના સાગરમાંહિં ઝીલીયેરે...જી.

દેવના દેવળીયાની માંય, દિવડો જોને જળહળ થાય
સરિતા સાગરમાં સમાય, ત્યારે દેવ દશને થાય,
આવોને આતમરાય આપણ મળીયે,

પ્રભુ પ્રેમના સાગરમાંહિં ઝીલીયેરે...જી.

મોતીડું મ્હેરામણની માંય, હોલથી ગળ્યું ના એ જામ,
કીડીની કીડીમાં સમાય, એનું કે મૂલ ના અંકાય,
આવોને આતમરાય, આપણ મળીયે,

પ્રભુ પ્રેમના સાગરમાંહિં ઝીલીયેરે....જી.

આતમ રમે “શંકર” માંય “શંકર” રમે આતમ માંય
મનમાં થયારે મસ્તાન, ગાતા ગુરુજીનું ગાન,

આવોને આતમરાય આપણ મળીયે,

પ્રભુ પ્રેમના સાગરમાંહિં ઝીલીયેરે....જી.

ભજન ૧૭

પરથમ પડેલા પુણુરે હુંદાળા,
 મુળકમળમાં વાસા, હરિજન, હરદમ
 ધૂન લગાઈ હે...જી. જી. જી.
 જાપ અજમા મેં જાપું જીવડલા, ભાઈ (૨)
 હરખ ઘણેરો પાછ, હરિજન, હરદમ ધૂન....
 નિરમળ જળથી નવરાવું ધણીને, ભાઈ (૨)
 હેમતી પાટે પધરાઈ, હરિજન, હરદમ ધૂન....
 ભાત ભાતની રસોઈ કરાવું ભાઈ. (૨)
 જમાડું ઉઘટ ખુબ લાઈ, હરિજન, હરદમ ધૂન....
 પ્રિતીનું પાન બનાવું જીવડલા, ભાઈ. (૨)
 ચવરાવું ધણીને ધ.ધ, હરિજન, હરદમ ધૂન....
 માગણી એની છે ધણીને હમારી ભાઈ. (૨)
 સેવા દેજો સુખદાઈ, હરિજન, હરદમ ...ધૂન
 સદગુરૂ ચરણે “શંકર” જોડ્યા, ભાઈ (૨)
 વાણીને લેજો વધાઈ, હરિજન, હરદમ....ધૂન

ભજન ૧૮

(રાગ—ઉપરનો).

સતની કફનીઓ અંગે ઓઢીને,
 ધણીને ભજો હેત લાઈ, હરિજન, હરદમ તાર
 મીલાઈ હે....જી. જી. જી.
 માંચલી ભુંડેણે મારા મારા વીરલા, ભાઈ [૨]

'શુદ્ધગમ સમશેર રહાઈ, હરિજન, હરદમ તાર....
 મનની કડકૈયેં કુહાડીથી ફાપો ભાઈ, [૨]
 ખાખ કરો અગનિમાહિં, હરિજન, હરદમ તાર....
 અવશરીયો આવ્યો ત્રિતીરે જાશે ભાઈ. [૨]
 શુભ દયો શુદ્ધના ગાઈ, હરિજન, હરદમ તાર....
 મનખા જનમમા જો જીવ ભૂધ્યા, ભાઈ. [૨]
 જડશે ચોરાચીની ખાઈ, હરિજન, હરદમ તાર....
 જીવતાં જો વાલમ જડશે વ્હાલીડા. ભાઈ [૨]
 મરતાં પણ દેશે પાપ, હરિજન, હરદમ તાર....
 સદ્ગુરુ ચરણે 'શંકર' બોલ્યા. ભાઈ [૨]
 વાણીને લેજો વધાઈ, હરિજન, હરદમ તાર....

ભજન ૧૬

(રાગ—ઉપરનો).

કહ્યુંરે માનો મ્હારા કંથ કોડીલા,
 અનુભવની વાતો બનાવું, વ્હાલીડા, શુદ્ધજી સ્નાન
 બનાવું હે....જી. જી. જી.
 તરવરમાં ત્રણ નદીયો મેં ભાળી. ભાઈ (૨)
 તુંબડીમાં ત્રણ સમાઈ, વ્હાલીડા, શુદ્ધ જી....
 માંચલા મંદિરીયે બાગ બગીચા, ભાઈ (૨)
 દહેરો લેવા દાડી જાતી, વ્હાલીડા, શુદ્ધ જી....
 આભલાના ચાંદલીએ, રાહુને ગળીયો. ભાઈ (૨)
 ગજને ગળી ગર્ભ કાડી ખાઈ, વ્હાલીડા, શુદ્ધ જી....
 જોરખજીના ઘેટાએ ગંઢડારે તોડયો, ભાઈ (૨)

જળહળ જ્યોતો દરશાર્ધ, વ્હાલોડા, ગુરૂળ એ....

બકરી વિચાણીને ઉંટ જનમીયું, ભાર્ધ (૨)

ગૌઆ થઈ છેરે મસ્તાની, વ્હાલોડા, ગુરૂળ એ....

સદગુરૂ ચરણે “જાંઠર” બોલ્યા, ભાર્ધ (૨)

ગાયું મેં પદ નિરવાણી, વ્હાલોડા, ગુરૂળ એ....

ભજન ૨૦

(રાગ:-વરતન જોઈ વરતુ હોરીએ)

નમુંરે નકુળ કેરી નારને, ભીમસેન કેરી જે મૈયા,

યુધિષ્ઠર ઘેર જે અવતર્યો, વાણી આપોરે મૈયા,

અચરજ દીકું બાવા દલમાંરે હાં, હાં, હાં,

જેથી ઉલટાં વચન ભાખ્યાં આપણ —ટેક—

અગનિવરએ ભીંજે આભલું, પૃથવી કરેરે પોકારા (૨)

ભીંભણાં તરૂવર વનનાં, ભીંજ્યા પરવત સારા....

અચરજ દીકું....

બગલે હસાને ઘાલ્યો પાંખમાં, હોલોકરેરે હોકારા (૨)

પાખો તોડીને હસો નીસર્યો, સોહં શબદ ખુખાર્યા.

અચરજ દીકું

સગલે શિકારીને મારીયો વનમાં થયારે ધમશાણા (૨)

પ્હાડ પરવતલીધા હાથમાં, અડીયા અધર અસમાના.

અચરજ દીકું

ઉંડારે દેવળમાં દરિયા દીડા, નદીએ નીર ઉલરાણા (૨)

દેવળીયે દેવને જમાડીઆ, જળહળ જ્યોતિ દરશાણા.

અચરજ દીકું

સદગુર દેવ ચરણે ખાલોયા, “શંકર” લાડકડા બાળા (૨)
 ઊલટા શબ્દ સમજે, સુગરા, નુગરાના મુખ કાળા,
 અચરજ દીકું

મગન ૨૧

(રાગ—પરજયો)

માથા વિનાના માનવીરે ફૂલી બોલે શું બોલજો;
 દંભકુંગર ચૂલી ડાલતો, હાકે પોલમ પોલજો;
 વાત વીરા કહું લાભની —ટેક—
 કપટ કક્ષની ધરી અંગમારે, ભુંડી વગાડે ભેરજો,
 માળા ધરી ધણી જાપવા, લીધી છુપી સમશેરજો,
 વાત વીરા કહું લાભની.
 ખેરી ચતુરાઈ ચાખડીરે; માલે દુમકતી ચાલજો;
 લટકા મટકા કરી હેળવ્યાં, કોણ વૃદ્ધ કોણ ? બાલજો?
 વાત વીરા કહું લાભની.
 જીભે મૂક્યું મદ માટલુંરે, રૂંદે હજા હજા ઝેરજો;
 લોળા માનવીઓને લોળવ્યાં, કીધા કાળો તેં કેર જો.
 વાત વીરા કહું લાભની.
 જાણે નકૈં, જ્ઞાન વાઢતોરે, ઓઢ્યાં અજ્ઞાની માંચજો;
 ત્હારી શિખામણ મેળવી, ઘણાં ગોથલાં ખાયજો,
 વાત વીરા કહું લાભની.
 ધર્મના નામે ધુતતોરે, નથી આ ત્હારી ફર્જજો;
 કાળની ફાળ ભુંડા કારમી, ક્યાંથી પુરાશે કર્જજો,
 વાત વીરા કહું લાભની.

દેહનો ભેદ ન જાણતોરે, કરે આતમાની વાત જો;
“કરશેા તેવું તહમે પામશેા,” એનો વિશ્વ વિખ્યાત જો,
વાત વીરા કહું લાલની.

વેણ ચૂકેલા વાંદરાંરે, જરી શુરૂમમ રાખજો;
મોહયો શું માટીના મહેલમાં, આખર ખાખની ખાખજો,
વાત વીરા કહું લાલની.

મોંઘા મુઠ્ઠી મળી જીંદગી, ખોયો એજે અવતાર જો;
દંભનું ડુંગ મુક વેગળું, તો તો થાય ઉદ્ધાર જો,
વાત વીરા કહું લાલની.

સફશુર રહાયે બોલીયારે, સંત “શંકર” ખાળજો;
દરિયો તરવો ભુંડા દોહ્યકો, બાંધ વૈરાગ્ય પાળજો,
વાત વીરા કહું લાલની.

ભજન રર

(રાગ—ઉપરનો).

ખાવો મ્હઢયા ખાર ઘોડીએરે, સજી સાચો વૈરાગજો;
મ્હેલ મૂકયો માયા તણો, મૂકયા માયાનો ખાગજો,
વારિ જાઉં શુરૂ નામને.

લંગોટી વાળી અલોભનીરે, પ્રેમ ધરીયો પોશાક જો,
ચોળી ભભૂત પ્રહ્મ ભાવના, તપ તું બી છે હાથ જો,
વારિ જાઉં શુરૂ નામને.

પાંખો વિનાની ઘોડીએરે, ઉડી અદ્ધર આકાશ જો,
આવી ચરેડામાં ઉતરી, ગામ માતપુર પાસ જો,
વારિ જાઉં શુરૂ નામને.

ટોલ વાળ્યા ગુરૂ દેશનારે, ગાજ્યા ગગન મોહાર ને,
જેવા સારૂ ટોળે મળ્યાં, ગામ લોક તે ઠાર ને,

વારિ જાઉં ગુરૂ નામને.

કરીયો સુકામ ગામ ગોંદરેરે, ધરી ઉંડરી આશને;
પુજવા જાળ્યાં મતી માવડી, થઈ હૈડામાં હાથ ને,

વારિ જાઉં ગુરૂ નામને.

માતપુર માંહે પેસતાંરે, માત સુલાઇનું ધામ ને;
હરદમ નાર જે નાચતી, નૂરત, સૂરત, નામ ને,

વારિ જાઉં ગુરૂ નામને.

વાજતે ગાજતે પેસીયારે બાવો સુરતાની સાથ ને;
જેભી ગુફામાંય ઉતર્યા, જ્ઞાન ચક્ર પરકાશ ને,

વારિ જાઉં ગુરૂ નામને.

ઘોડી સમી ગોકુળમાંરે, સમ્યાં સર્વ ત્યાં લોક ને;
બંધ થયાં રથુલ બારણાં, જાગી પ્રેમલ જ્યોતને,

વારિ જાઉં ગુરૂ નામને.

દ્વૈતની ડાળી તૂટતાંરે મળ્યો અદ્વૈતાનંદ ને;

“ચંકર” બાલ્યા ગુરૂ ચંદરથી, મળ્યો દ્વંદ્વનો દ્વંદ્વ ને,

વારિ જાઉં ગુરૂ નામને.

ભજન ૨૭

સંતો સદ્ગુરૂ હીદર, કહીએ ન જોશોજી જીવેરેજી;
જહીએ હાથે મણીનો, માલ ન જોશોજી જીવેરેજી.

સંતો સોમલ ચરીથી, અમરત થાશેજી જીવોરેજી;
 નુગરો નફટ નરો સૌ. નર્કમાં બાશે જીજીવોરેજી.
 ભાર્યો અગ્નિ ઉઘાટે, કશુંએ ન લાલોજી જીવોરેજી;
 ઉલટી હોરી ઉપાધિ, દલડાએ દાઝોજી જીવોરેજી.
 કર્મો ભોગ જતાં તહમે, હશે તેય ખોશોજી જીવોરેજી,
 પાછળ પસ્તાઇ અંતે, પોક પાડી રાશેજી જીવોરેજી.
 સદગુરુ સ્હાયે માંચલી, કુબુદ્ધિને કાપોજી જીવોરેજી;
 ફરતી વરતી સહૂને, શુન્યમાંદિ સ્થાપોજી જીવોરેજી.
 સંતો સદગુરુ સ્હાયે, “શંકર” બોલ્યાજી જીવોરેજી;
 ગુરુએ ગેળી ગુફાના, અંતર પટ બોલ્યાજી જીવોરેજી.

ભજન ૨૪

(રામ રતન ધન પાયોરે).

બંગડી હોરી લાવો સારીરે બંગાળીબાબુ,

બંગડી હોરી લાવો સારી. --ટેક--

કહીએ ન તૂટે વ્હાલા, કહીએ ન ફૂટેરે (૨)

રહે દશ ચારથી ન્યારીરે બંગાળી બાબુ....

રૂપે હોય રૂપાળી પિયુજી રંગ રૂપે શોગતોરે (૨)

અણમેલી બંગડીઓ ખ્યારીરે બંગાળી બાબુ....

જઈ વ્હેલા લાવો વ્હાલા હુંદી આખા શહેરમાંરે [૨]

હોય જ્યાં ત્રિશુલપર વેપારીરે બંગાળી બાબુ....

અગમ નિગમનું વ્હાલા બાનજે કરાવેરે [૨]

જગાડે સુત્રીછે જે નહારીરે બંગાળી બાબુ....

સદગુરુ ચરણે બોલ્યા “શંકર” બાબારે [૨]

ચરણ કમળ બલિહારીરે ભંગાળી બાબુ....

ભજન રપ

(રાગ—ભજન કરો સાચાં સાંયનારે જી).

આ ઉલટ સુલટની બાજુરે, કોઈ જ્ઞાન કરાવો કાજુરે,

હરખ ભયાં અમે આવીયારે. જી હે જી

બાજો ભોજો પ્રલ્યાચારી, ત્રણ ત્રણ રાખે લુગાઈરે ભાઈ (ર)

ગાજી રહ્યો એ સૌના ઘટમાં અદ્ધર સેજ મિછાઈરે,

હરખ ભયાં અમે આવીયારે. જી હે જી

પ્રભા વિષ્ણુ મહાદેવ પહેલાં. ગુરુએ કંઈની ધારીરે ભાઈ (ર)

ચંદ્ર સુરજને અગનિ પહેલાં, પ્રગટી જ્યોતિ સારીરે,

હરખ ભયાં અમે આવીયારે જી હે જી

આ જગન્ડોતું, તે જગન્ડોતું, જનમ્યું કોઈના બાણ્યુરે (ર)

માત પિતા ન્હાઈ કોઈ ન્હોતું, તેની મેં સુખડું માણ્યુરે,

હરખ ભયાં અમે આવીયારે જી હે જી

જે આ વિઆણી ગગન મંડળમાં, ત્રણનર જનમ્યા જ્યાંહીરે

ભાઈ (ર)

એ ગૌઆને સંતજ સેવે, સુરતા સમાણી ન્હારી ત્યાહીરે,

હરખ ભયાં અમે આવીયારે....જી. હે....જી.

સદગુરુ ચરણે “ શંકર ” બોલ્યા, ઉલટસુલટની વાણીરે ભાઈ (ર)

નૃગરા નર તો ઠહીમાને. સુગરા લેશે જાણીરે,

હરખ ભયાં અમે આવીયારે. જી હે જી

ભજન રફ

(રાગ—ડયું કરતારે મન મગરી).

અલગન ન્હોતું તું । । નર પી, શુભ ન કદી અંગ ધી,

શુન્ય શહેરમાં બેસ ઠરી. --ટેક--

ખેલારે ખેલાં, હેમન ઘેલા, તરખુટી પર સ્થીર બની (ર)
ધ્યાન ધરીલે ધરણી ધરતું, નજર મટારી બહરતણી. ચલ૦
ચટપટ ચેતી સરવ સમેટી, બંકનાળથી ઉલટ ચૂડી (ર)
ઉલટ સુલટના ઘાટ ઓળંગી, ઠરો જહાં છે ગુર મઠી. ચલ૦
સોડહમ શબદની ધુન લગાવી, ગગન માંડળમાં લે નરખી (ર)
સુરતા સમાવી શુન્ય શિખરગઢ, આતમ જ્યોતિ લેખરખી. ચલ૦
રલ રેલાણી ચૈદ ભૂવનમાં, ઝીલઝીલ દરિયા દહેર ચૂડી (ર)
સદગુરુ સ્કાયે 'શંકર' બોલ્યા, અમુલ્યવસ્તુ આજઝડી. ચલ૦

ભજન ૨૭

• • (નાથ તુમ જનનપટો સખ વટકી-એ રાહ.)

સખી મેં તો કહાનસેં કાન કુંકાયો,

• રનેહ સાગર નાવ બુકાયો, સખી મેં તો --ટેક--

મેં અજાની કછુનવ બાહું, પ્રેમકો પાક શિખાયો,

અર્ધ ચતુ લેકર દિગ્ધ દિયાજળ, દેહી દેહાર દિખાયો,

સખી મેં તો કહાનસેં કાન કુંકાયો....

ચાર બેઠાકામે લેહ ન જાનું, પંચમ બેઠ પડાયો,

માયાકો જળ છુડાકર મોકું, શૂન્ય શિખર ચૂલ્હાયો,

સખી મેં તો કહાનસેં કાન કુંકાયો....

રનેહ સરિતા, તખત ત્રિવેણી, તમેં શરર ઝીલાયો,

શાંત હુવા જખત્રિજિવિ તાપો, અમૃત ઘોળી પીલાયો,

સખી મેં તો કહાનસેં કાન કુંકાયો ..

ચંદાન ચત્રકે રવિના ચલકે, વાંદી મેં ડેરા લગાયો,
અગમ અગો ચર શુન્ય પ્રદેશે, “શંકર” અલેક જગાયો,
સખી મેં તો કહાનસેં કાન કુંકાયો...

ભજન ૨૮

(રાગ—ઉપરનો).

સખી મોકો મોહન સેં રંગ લાગ્યો,
મેરો જીયરો નિંદસે જાગ્યો, સખી મોકો.
રિપુકું રોળ દિયામેં રણમેં, ગુરુગમસેં શુર હાજ્યો,
ચંચલ સુખકુ છોડ દિયા જાન, સત્યકો સ્વાદ મેં ચાખ્યો,
સખી મોકો મોહનસેં રંગ લાગ્યો...
અગમ પ્રદેશમેં બાકર બેઠી, બાપ અજંપામેં બાઝ્યો,
સોડહમ શબ્દકી ધુન લગાકર, જીવકું શીવમેં સ્થાપ્યો,
સખી મોકો મોહનસેં રંગ લાગ્યો...
પાંચપચીસ થયા બશ વેરી, પ્રકૃતિતાપ ઘટાડ્યો,
વૃત્તિ ચલી સળ સ્યામ સેવામેં, દિલકો મેલ મટાડ્યો,
સખી મોકો, મોહનસેં રંગ લાગ્યો...
હૂંપલુ હોમ દિયા હરિ આગે, કર્તાપનાકું મેં ત્લાગ્યો,
સોપ દિયા સળ સ્યામકું મેને, લોકતાપના અજ લાગ્યો,
સખી મોકો મોહનસેં રંગ લાગ્યો...
“શંકર” કે શિર સદગુરુ દેવા, જ્ઞાન અસલ બતાયો,
મેમકો પાઠ પઢાય દિયો અરૂ, કલેશકું આજ પતાયો,
સખી મોકો મોહનસેં રંગ લાગ્યો...

ભજન ૨૯

(રાગ—ભસાતમ દેખોને લોકારે)

જરા જીવ ? જોને દલડામાંય,

શિખરપર બેઠા આતમરાય. --ટેક--

શુન્ય શિખર ગઢ સરોવર લીંચાં, અમુકખ મોતી થાય,
હંસા હોય સો જીત ચી જાતે, બગલા બગાસાં ખાય.

જરા

નરદમ નૂરનો મેહૂતો વરસે, મરજીવા નર ન્હાય,
પહાડ ઉપર તો પાણી ચૂહીયાં, ઢેખાં નવ લીંબાય. જરા
એક અચંબા અમને દેખ્યા. બકરે માર્યાં વાત;
તેતરીએ ત્રણ બાજને માર્યાં, દેડકે ગળાંયો નાગ. જરા
મોંઘી બઘતો મહીયર ચાં, મારગ લીધો શિર;
ચંદ્રગુર ચરણે 'શંકર' બોલ્યા, સમજે સોતર પીર જરા

ભજન ૩૦

(રાગ—ઉપરનો.)

કરે મન ખોટા શા વિચાર, બજીલે ભાવે તું કિરતાર. ટેક
કાયા નગરમાં નરખીને જોજો, અજબ અચંબા થાય;
તુંબડીમાં એક તરુવર ઉચું, ડાળી ઝોલાં ખાય. કરે
અજબ તમાસા અમને દેખ્યા, હંસા મંઝીયાં ખાય;
ઉઘટી સારતા ચૂહી ચૂહાવે, દરિયે લાગી લ્હાય. કરે
સોનાએ સોનીને તાયો લોઢે ઘડયો હુહાર;

લાકડાએ સુથારી ઘડીયો માટીએ ઘસ્યો કુંમાર. કરે
શિષ્ય ગુરુને શિક્ષણ આપે, કુમળ માંડે કાન,
સદ્ગુરુ ચરણે “શંકર” બોલ્યા, મુગરા પાવે સાન. કરે

ભજન ૩૧

હરિજન સાથે લેતો તડી, મૂરખ ત્હને,

આશી કુટેવો પડી. —ટેક—

હરિભજનનું નામજ સુંશુતાં, જાતો મારી હડી (૨)
ચાહવિવાદમાં વખત તું ગાજે, પળમાં પડતો લડી. મૂરખ
વેદાંતની તું વાતોરે કરતો, તત્ત્વ સમજ નવ પડી (૨)
મન ખોરે ત્હારો એજે ખોયો, અંધારે આથડી. મૂરખ
સતને અસતનું ભાનન લાઇ, વાતો કરતો ખડી (૨)
હુંપણમાં તું હેઠોરે પડતો, ખરી ખબર નવ પડી. મૂરખ
કામ ક્રોધના કાદવમાં તું, સાવ ગયો ગમડી (૨)
પાંચ વિષયના પાપી જીરડે, નાખ્યો છે રગડો. મૂરખ
આતપિતાનું નામ લખવું, જાતે લાત ન પડી (૨)
હાજ કરીને દરિયો ડોળ્યો, લાખયોરાશી જડી. મૂરખ
સદ્ગુરુ સ્હાયે “શંકર” બોલ્યા, અંતે આડધ નડી (૨)
ચેતીરે લેજો અતુર નર કોઈ, ડંકો સ્હયો ગમડી. મૂરખ

ભજન ૩૨

(રાહ: ઉપરનો).

શિખરપર જોને જુગત સ્ફટી. ઓ ચેતન,
નરહમ નર નીઝડી.

—ટેક—

રમતાંને જમતાં સાધુડાંની સંગે, અમુલ્ય વસ્તુ જડી (૨)
 મ્હેર કરી જ્યાં સદગુરુ દેવે, સાચી સમજણ પડી, ઓ ચેતન
 ડાબીરે જમણી ધંગળા પીંગળા, વચમાં શુધુમણા, જડી (૨)
 શુધુમણાપર બંક વટાવી, હોંશે ગઇ હું રહી. ઓ ચેતન
 બ્રહ્મને લેડી, વિષ્ણુને લેડી, રૂદ્રને લેડી ખરી (૨)
 શુન્ય, અતિશુન્ય, મહાશુન્યમાં જઇ, જોયું જુગતે કરી,
 ઓ ચેતન
 અમી ઝરંતા મેહૂલા વરસે, અલખને જઇ અડી (૨)
 હૈયુંરે કરીયું, માંચલું મરીયું, અગમ ખખર જ્યાં પડી, ઓચેતન
 અલખ પુરુષથી માયારે લાગી, દિલની દહાયો કરી (૨)
 જનમ મરણનો સંશય, મટીયો, વિઠલવરને વરી, ઓચેતન
 મરણવા નર મહારસ પીશે, કાયર પીશે કઠી (૨)
 સદગુરુ ચરણે “શંકર” બોલ્યા, જડી જોગીની મઠી, ઓચેતન

ભજન ૩૩

(રાહ મોકો રોકનવાળારે કોન.)

મોકો હૈડામેં હરખ અપાર, સુરત અખ શૂન્યમેં કરી.
 મરણ પહેલા મેં ગઇ મરી, ટેક.
 મનકા મેલ મિટા અખ, સાધુ ? મમતા નાર મરી (૨)
 મોહ લોભ મિથ્યા અમછોડી, તન, મન ચિંતા હરી, સુરત
 કર્મ કાટકી તૂળી દિવાલો, ત્રીન ગુન સ્હેજ તરી (૨)
 કોડ ડાલી અંચલ સુખ ચુડીયા, વાલમકે સંગ વરી, સુરત
 પ્રેમ પિયુષકા પિયા પિયાલા, ધ્યાન ઘણીકો ધરી (૨)
 દેહ બાન ભુલ ગઇ મેં સાધુ, અમરને આય કરી, સુરત

જગડી દહેરી ઝાંઝર જૈલી, જુવો ગુરુગમ કરો (૨)
કહત બાળ “શંકર” ગુરુ ચરણે, પીયો રસ પેટ ભરી, મુરત.

ભજન ૩૪

(રાગ બાઈ મેં પકડી આંખલીયાની ડાળ)

સહીયર આબ્યા ચોમાસાના દિનરે,

પિયુજી હજી નાવીયારે. જી. ટેક.

ઝરમર ઝરમરે હાં વરસે મેહૂલો (૨)

સહીયર રજની કરે છે અમકારરે, ઝખડી રહી છે વીજળીરે. જી.

સુતી સેજલ મહારી હાં, સુની મહારી મેડીયો (૨)

સહીયર ટહૂકે ઝીંણા ઝીંણા મોરરે, બની ગઈ ખડેબાકળીરે. જી.

નિંદરા નાવે નેણેહાં, અત્ર જળ ભાવેના (૨)

સહીયર સુજે નહિ ધરનાં કામરે, આંસુડે ભરી આંખડીરે. જી.

ખારીએ બેસીનેહાં, જોઉં હું વાટડી (૨)

સહીયર જોખનના દહાવ ચાલ્યા જાયરે, જોખનવંતી

નારનારે. જી.

“શંકર” દાણીરે હાં સદગુરુ દેવની (૨)

સહીયર કંથ વિના મહારા કોડરે, પુરાય કયાંથી કામનારે. જી.

ભજન ૩૫

(રાગ ઉપરનો)

કુલજી ! કુલ્યાખાં નથી કાંઈ માલરે,

કુલેલા નર ફાટતારે. જી. ટેક.

પાડા સરખીરેહાં ફાંદ વધારીને (૨)

કુલજી ! મહત્યા સોઇનર પછડાયારે, લોંચ પડયા ભુમિ
ચાટતારે. જી.

હું પણ સેચુરેહાં, જે નરને જગમાં (૨)
કુલજી ! અંતે થયો તેમનો નાશરે, મસાણે ધુણી તાપતારેજી.

હું પણ ત્યાગ્યાથીહા, હરિવર ભેટતા (૨)
કુલજી ? હું પણથી ગાઉ હજારે, મહારો ધણી નાસતારે. જી.

તન મન ધન સરવેહાં, ગુરૂ ચરણે સોંપી (૨)
કુલજી ? લજનમાં રહેજો ભરપુરરે, રખેરે અવળા હાલતારે જી

શંકર ” બોલ્યારેહાં સદગુરૂ મહેરથી (૨)
કુલજી કટક દેવાળીઆની સંગરે રખેરે બાપુ ચાલતારે જી.

લજન ૩૬

(રામ નિત નિત વરસે સાચાનુરા)

ઉંડા ઉંડા આલલીયામાં ,ડેરીઓ ડુંગરપર,
ઉંડીરે શુકામાં ઉડી શે....રીરે. ટેક.

લાખ લાખ ચાંદા રવિ જોને ત્યાં જળકેરે (૨)
સુખરે સાગરીયાની લહે....રીરે.

આવી મીઠી લહેરારે મૂવા સંતો માણુરે (૨)
કાળની નાવે જહાં ફેરી, ઓ ડુંગરપર, ઉંડીરે શુકામાં.

અદ્ધર તખતપર ધણી મહારો બેઠારે (૨)
નિશબિન ભરૂં હું હળુ....રીરે

વારિ વારિ હું તો લઉં વાલમ વારણુરે (૨)
મટી મહારી માયાની મળુરીઓ ડુંગરપર ઉંડીરે શુકામાં.

મુળ વિના થડ વિના ઉગી એક આંખલીરે (૨)

ફળ મીઠાં ખાતાં ના મળુ...રીરે.

ગગન મંડળમાં એની ડાળીઓ ડાલેરે (૨)

સંત જે માટે મરે જુરી, એ ડુંગરપર ઉડીરે ગુફામાં....

અવલકુંવારી ત્યાં તો નદી એક બેટીરે (૨)

નિત નિત ન્હાવા હું તો જા...તીરે

સદગુરુ પરતાપે ગાય દાસી “ શંકર ” (૨)

મનમાં થઈ છું મદમાતી એ ડુંગરપર ઉડીરે ગુફામાં.

ભાજન ૩૭

(રાગ ઉપરનો)

અનુભવ વિષુ શિદ ગાવો એ મૂરખ નર, ૭

મળે નહિ એમ ધણી મહારારે ટેક.

વાતો કરો મોટી અને મિથ્યા મોજો માણુરે (૨)

મટે નહિ એમ આ અંધે.....રારે.

ગુફગમ વિના શિદ લટકે એ લાધરે (૨)

તાણો હવે જ્ઞાન ઘેરે ડેરા, એ મૂરખ નર, મળે નહિ..

વિવાદમાં વાલમ મળે નવ લાધરે (૨).

રાખો જરી વિવેક વિચા....રારે

શબદ સમજી અનુભવ માંહિ મેલોરે (૨)

સંત કહું હું ત્યારે સારા, એ મૂરખ નર, મળે નહિ...

દહરે દરિયાની ઉડ મીઠી મીઠી દહેરોરે (૨)

દહેર લીચેરે કોઈ તા....રારે,

ઊંડારે સાગરિયામાં અમુલખ મોતીરે (૨)

હંસ સોહાગીના ચારા, ઓ મુરખ નર, મળે નહિ—
 હૂંપદ બડામને મેલો ઝટ છેડીરે (૨)
 તો, તો, મળેરે મુક્તિ આ....રારે,
 સદગુરુ પરતાપે ગાય દાસી “શંકર” (૨)
 મદજીવ! જાશે પેલી પારા, ઓ મૂરખ નર, મળે નહિ—

ભજન ૩૮

રાગ નિચે જાણુ રહેવું નથી

હારી જો ન લકિત લાડી, ભટકતા ભુતરે.
 શિદને સંતાપી માડી, પાકયા શું કપુતરે, હારી.—
 ગાડ કેરી જાલી ડાળી, શોધ્યું નવ મુળરે,
 વૃથા જીંદગાની ગાળી, ફરી વળી ધુળરે, હારી.—
 ખેતી ખેડી ખેતર માંહિ ઉગ્યા છે અંકુરરે,
 પાણી ત્રિંજી ખીલે નહિ, ચોક્કા વિના ચુરરે, હારી.—
 મહેરામણ માંહિ નાહયા, શોધ્યું નવ મોતીરે,
 મધરને મુખમાં સાહયા, રહી નાર રોતીરે હારી.—
 લખમી કમાણા ઝાઝી, મટાડી ન ભુખરે,
 ખેલી ખૂમ જીઠની ખાજી, કયાથી મળે મુખરે, હારી.—
 છુપા લેલ લીધા જાણી, અનુભવ દૂરરે.
 ધિક જીવું જોવા જાની, ભારે મારી ભુરરે, હારી.—
 ઉંડારે કુવામાં સંતો, પડી મહારી ચુનીરે,
 શોધી કહાડે સોઈ નરના, “શંકર” છે ઝગીરે, હારી.—

ભજન ૩૯

(રાહ ઉપરનો)

જીવડા અમાગી જાગી, જરા ઊંચું લેનેરે,
 બોશ મારે શાને નાગી, કાયા તહારી ધોનેરે. જીવડા...
 કાયા માંહિ જુઠો જોષી, જુઠા જોષ જૂવેરે,
 ઉંધી બુદ્ધિ આપે ખાશી, ક્યાંથી દોષ ધુવેરે, જીવડા....
 કાકો મળ્યો કામજુગારો, કામજુ તહને શિખવ્યારે,
 માથે મુક્યો મ્હેટો ભારો, પાયા દૂધ વિખશારે,
 જીવડા

દેવગમાં એક દેવગા ડેશી, મહા નિચ નારીરે,
 અલ્યા શિદ્ધ બનીયો ફેશી, કોડ ધીર ધારીરે. જીવડા....
 મળી તહને સોખા સારી, લાગ્યો જગ સારોરે,
 જડે ક્યાંથી છુટતી બારી, ખોયો જનમારોરે. જીવડા....
 હજુ મોત આવ્યા પડેલાં, ગુરુ શોધી લેનેરે,
 ધોઈ નાખી દલડાં મેલાં, પ્રભુ ભજ લેનેરે. જીવડા...
 મળી મળ્યો છોડયા કંકર, પામ્યાં છો કે પામશેરે,
 પ્રેમરસ પીલ્યો “ શંકર ” જામ્યા છો કે જામશેરે
 જીવડા....

ભજન ૪૦

(રાગ-વહેતારે પુરમાં વહી ગયેલો)

સોડહમ શબહની સમજણ પાડી મ્હેને,
 એરં ખુમારી મ્હેઠાધરે આજ ગુરંજ,

જગમગ જગમગ જ્યોતમાં જ્યોતિ મીલાષ. ટેક.
સૂતી હૂતી હું સેજ પલંગે, ગુરૂએ અલેક જગાઈરે,
આજ ગુરૂજી.

હૈડામાં હરખી, ગુરૂને નરખી, ઝબકી જગા ધાઈરે,
આજ ગુરૂજી.

ચરણે પડતાં ક્ષર તનહાની, ગુરૂએ ભાન બુલાઈરે.
આજ ગુરૂજી.

નવ દરવાજા છોડાવી મુંજને, દશમે દ્વાર બુલાઈરે.
આજ ગુરૂજી.

જ્યોતિ વગર જ્યાં બીજું ન દિસે, ઉંડા કૂવામાં ઉતારીરે.
આજ ગુરૂજી.

જ્ઞાન ગોળીથી ગઢડોરે તોડી, જગાડી એક ધુતારીરે,
આજ ગુરૂજી.

આજસ મરડી ઉર્ધ્વ મૂખીએ, ગગનમંડળમાં પહોંકારે,
આજ ગુરૂજી.

સદગુર ચરણે “શંકર” બોલ્યા, પ્રેમ કટારો ભોંકીરે,
આજ ગુરૂજી.

ભજન ૪૧

(રાગ-મનાવી તહને ગુરૂ મળ્યારે મતવાળા.)

નરહમ નુરકા પપાલા પિલાયારે, ગુરૂએ મ્હને,

અગમ પ્રદેશ દિખલાયા હો જી. ટેક૦

શુન્ય શિખરગઢ ચલી મેરી સુરતા, જમી સેં ડેરા ઉઠાયા હોજી.

ફમજુમ કરતી ઉડી ગગનમેં, સુખમણ ખાટ ખટાયા,
ગુરુએ મહને.

જમીં ઝરંતાં આલ ભીંજાણા, ગગનમંડળ ધમશાણા હોજ,
દેવ ભાવકું જલાદિયા જખ, અલખ પુરૂષ દરશાણા,
ગુરુએ મહને.

ચંદા ન ચલકે, રવિ ન ચલકે, નહિ જ્યાં નવલખ તારા હોજ,
ચાર પાંચ દશ, જહાંન પહોંચે, વોહી હૈ દેશ હમારા,
ગુરુએ મહને.

વાયુ તેજ નહિં જલ કેરા ખાસા, નહિ જમીં અસમાના હોજ,
સદગુરુ ચરણે “ શંકર બોલ્યા, ” સમજે સોઈ નર શાણા,
ગુરુએ મહને.

ભાજન ૪૨

(રાગ ઉપરનો)

પડધમ ગાજે ગગનમાંહિં સારારે, સુણી દ્યો કોઈ,
સોહં શબદ રણકારા હોજ. ટેક૦
ગુરુ ગોરખનાથ ઘટમેં બિરાજે, ઝંઝરકા ઝણકારા હોજ.
દિવાના હોકર સુતુમેં હુકુંલી, સત્ બ્રહ્મકા લણકારા,
સુંણી દ્યો.....

અખંડ આનંદ અનુભવું મેં. ઉડા રહાવાં કુવારા હોજ.
અખંડ જ્યોતિ અધુક જલકે, બ્રમર કરત ગુમારા, સુંણી દ્યો...
સ્નેહ આગરિયા છલકત સાધુ, દહેર લિયે કોઈ તારા હોજ.
નૂરકા પિયાલા સોઈ નર પીતા. રણમે રાય ચંદારા સુંણી દ્યો.....

અનહદ બાબાં સોઈ નર સુનતા, સચ્ચી શુદ્ધગમ પાયા હોજી,
સદ્ગુર ચરણે “સંકર” બોલ્યા, સંત શિખરપર ધાયા,
સુંણી હત્યો...

ભજન ૪૩

(રાગ સામળીઆ સનેહીરે.)

સુણો મહારી સખીયોરે, વિતી વાતો માયરીરે. જ.
જાત વિના ભાત કઠી ન પડાય (૨)
ઉપાય હજારોરે કરીયે ત્હોયે ફેાકછેરે. જ.
કાગડવાને પાંજોરે, બાઝો મેં તો આંગણોરે. જ.
ખવરાવ્યાં મેં મીઠાં મીઠાં પકવાન (૨)
ત્હોયે ઉડી બેઠોરે, આખર વિચ્છા ઢગલોરે. જ.
લસણને મેં વાવ્યુંરે, કસ્તુરીના ક્યારડોરે. જ.
પાયું પાયું શુદ્ધ ગંગાજી કેરું નીર (૨)
ત્હોયે બહુ ભઠ્ઠોરે આપે આખા આંગણોરે. જ.
કંબુસને રાખ્યોરે, ઘરમાં મેંતો ભાવથીરે. જ.
દીધા દીધા સત્ય વચનના બોધ (૨)
ત્હોયે રહ્યો પાણરે જીવનો, બાઈ શું કરુંરે. જ.
લેંસ આગળ ભાગવતરે, ભાખે બાઈ શું થયુંરે. જ.
બોલ્યા બોલ્યા, બાળુડા “સંકર” બાળ [૨]
સદ્ગુર ચરણોરે, ધણીને ભજનું ભાવથીરે...જ.

મજન ૪૪

ધણી મહારા નોધારાના આધાર,
 રહુંરે વહાલા નામનેરે...જી.
 તું સકળ શાસ્તર કેરો સાર,
 વારિ હું તહારા નામનેરે...જી. —ટેક—
 ધણી મહારા, જુઠી આ જગની જંજળ,
 જુઠાંરે જગનાં લોકછેરે...જી.
 સાચો એક તું દિન દયાળ,
 બીજાંરે બધાં ફેકછેરે.. જી.
 ધણી મહારા સુખરે સાગરિયાની દેડર,
 લઈએરે આપણ સાથમારે...જી.
 દાસી ઉપર કરો કાંઈ મેડર,
 દોરીરે તહારા હાથમારે...જી.
 ધણી મહારો સકળ થયોરે અવતાર,
 મિરધારી તમને દેખતાંરે...જી.
 મહારા હૈડામાં હરખ અપાર,
 પિયુજી તમને પેખતાંરે...જી.
 ધણી મહારા મળીરે રૂઝેરી એકાંત,
 વાતોરે કરીએ વાલમારે...જી.
 મઠી મહારા મનડા કેરી બ્રાંત,
 બુલ્યારે તાપ કામનારે...જી.
 ધણી મહારા, ગાલી શુરૂની બાંય,
 બાળુડા “સંકર” બોલીયારે...જી.

ધરપત ધણીદારા ભજનની માંય,
અંતર પટ ખોલીયારે...છ.

ભજન ૪૫

સહીયર વરસ્યા અપાડીલા મેહ,
ભીંભણી મ્હારી ચુંદડીરે...છ.
ખુંચ્યા ખુંચ્યા નાવલીયાના નેહ,
વિંધાણી પ્રાગણ પાંદડીરે...છ. —ટેક—
સહીયર મળ્યો મ્હને ઘેલો ભરથાર,
ઘેલીરે કીધી મુંજનેરે...છ.
ભુલવ્યાં, ભુલવ્યાં, વ્હાલીડે ઘર બાર,
કથનીરે કહું શું તુંજનેરે...છ.
સહીયર તુંહિં, તુંહિં, બોલે એકતાર,
ગુંથુ ગાતી ગુરના નામનારે...છ.
ગજવ્યો, ગજવ્યો, મ્હારા ધણીનો દરબાર,
રણુંકાર ધણીના ધામમારે...છ.
સહીયર છોડયા મેંતો માંયાના રંગ,
શામળીયાના સંગમારે...છ.
રામ રામે જોને વ્ય.પ્યો અનંગ,
વ્હાલીડે રાણી રંગમારે...છ.
સહીયર વરસે ગગનમાંહિં તુર,
શૂંઘીર કોઈ એ પ્રિયેરે...છ.
' શંકર ' સમીયા જળજળ જોતિ પૂર,
નિરમળ નેણે પેપીયેરે...છ.

મનન ૪૬

સહીયર મળ્યોરે નુગરાંનો અવતાર,
 જનમ્યાં એ ઝખ મારવારે,
 ક્યાંથી ખેડલી ઉતરે ભવપાર,
 ખોટારે જેના ખારવારે...જી.
 સહીયર નુગરા એ માયાના માતંગ,
 જ્યમ નાથ વિના આખલારે...જી,
 જેને મીઠા લાગ્યા માયાના રંગ,
 હુમેરે, જોયા દાખલારે...જી.
 સહીયર જળ ભરીયો આ સંસાર,
 સદગુરુ કોઈ જો મળેરે...જી.
 કૃપા કરી લઈ જાય પેલી પાર,
 ભવનારે દુઃખડાં તો ટળેરે...જી,
 ગુરુ વિના મળે નહિ આતમ જ્ઞાન,
 ભ્રમણા જો મનની ના મળેરે...જી.
 થાય કદી નહિ કાયા કેરું જ્ઞાન,
 અજ્ઞાન કદી ના ઘટે...જી.
 સહીયર જોળખ્યાન જેણે આતમરાય,
 જીવતાંરે મૂવાં જાણુમેરે...જી.
 “શંકર” ઝાલી શામળીયાનો બાંય,
 હરિરસ હેતે માણુમેરે...જી.

ભજન ૪૭

સહીયર મળીયો મનખાનેા અવતાર,
હરિભજ દહાવો લીજયેરે...જી.

અવસર આવો ન મળે વારંવાર.
હરિરસ હેતે પીજયેરે...જી.

કરી ને હરિના ભજન કેરો હોમ,
હુંપણ હોમી લીજયેરે...જી.

રોપી રામ નામ રામે રોમ,
ક્યારે વાડી કીજયેરે...જી.

સહીયર કરીને દઠ વિધાસ વાડ,
સતસંગ પાણી સીંચી એરે...જી.

હિંચકો બાંધો આંખલોયાની ડાળ,
હરિવર સંગે હી ચી એરે...જી.

સહીયર ફૂલ્યો આજ કુલડાંનેા ફાલ,
હરિ માટે હાર ગુંથી એરે.. જી.

થાળમાં લઈને અમીલ ગુલાલ,
પ્રિતમજી ને પુજીએરે જી.

સહીયર બાંધી હરિનામનું તાવીત,
બીજ વાસનાને બાળીએરે...જી.

જેથી જડશે ખેચેલી ચીજ,
ધીર ઘેર ઢાલીઆ ઢાળીએરે...જી.

સહીયર કરી હરપણના જેવી દેહ,

મુખડારે આપણુ દેખીયેર...છ.
 “શંકર” ને લાગ્યો હરિવરશું નેહ,
 પરિપ્રક્ષ જ્યોતિ પેખીયેર...છ.

ભજન ૪૮

(રાગ:-મતકર કાયાનો અભિમાન).

હરિજન આવીયો આ લાગ,
 ખુઝવો દિલડાની આગ;
 શિદને મરો છો ડુખી --ટેક--
 મેલી ધ્યો મમતાનો ભાગ,
 જોઈ લ્યો ફલડાનો ખાગ,
 બેહક જામીછે ખુબી હરિજન૦
 ઉતરો ગેખી ગુફા માંય,
 પકડી ગુરૂની ખાંય,
 રમજો હરિથી હુરી,
 લડને અલખ નરનુ નામ,
 ઓળખો ઘટ આતમ રામ,
 મટશે માયાની છુરી... હરિજન૦
 જોણે જાણ્યા આતમરાય,
 તે પર ગુરૂની છાંય,
 ભવની બેડીએ તુટી.
 જોણે તજ્યો ના હુંકાર,
 દરિયે ગોધલાં ઓખાય,

રહી છે માયાની બુટી... હરિજન
 છોડી ક્યો બુટી આં જાળાં
 બાંધ્યાં પુણ્ય કેરી પાળ,
 જાશે ત્રણે તરી,
 સદગુરુ દેવ ચરણા માંય,
 મટી ગમ “શંકર” ની હાય,
 સુરતા શુન્યમાં ઠરી.... હરિજન

ભજન ૪૬

(રાહ ઉપરનો)

હરદમ ભજીલે ભગવાન,
 પામીશ પદ તું નિરવાણ.
 કાયા કાચની ચુડી.
 જપીલે સોહં કેશ જાપ,
 ત્હારું બળી જાશે પાપ,
 મૂડીદે મમતા ભુંડી. હરદમ
 શિદને કરે તું શુમાન,
 મૂરખા બે દિનો મેમાન,
 કાલે જાવું છે ઉડી,
 દુનિયા મહા જળની માંય,
 વિના ગુરૂની બાંય,
 જાશે નાવડી બુડી. હરદમ
 જમડા પીસી રહ્યા છે દાંત,

તું તો સૂઝ રહ્યો નિરાંત,
જીવડા બગી બે જરી,

ભરનો શિદ આમે ખાથ,

આવે કશું નહિં ત્યાં હાથ,

શિદને વિસાર્યા હરિં.

હરદમ૦

ગુરૂગમ કરી ઘટડા માંય,

શોધીલે મહાશૂન્યમાં સાંય,

અદ્ધર ધખાંધ ધુંગી,

અદ્યા વિપ્લુ ને મહાદેવ,

ત્રણ જણ સદા કરતા સેવ,

“ શંકર ” સાંયનો ઝણી.

હરદમ૦

ભજન ૫૦

(રાગ કોમ્પ મળે આપણો દેશી.)

કોમ્પ પીઓ શગબી ખ્યાલી, રંગ રંગમાં સોહં આલી,

મહારા ભવની બીટો ટાળી, કોમ્પ પીઓ.....

ખ્યાલી પીપી મતવાલી, મહને મળી છે દિલદરબારી. કોમ્પ૦

બદ્ધ જંગલે અજમ તમાસા, અરણ્યે ગિરીપખાળી ગુરૂ (૨)

કીડીએ ગજને લરી ચુટલી, દરિયે દેહ તણાણી. કોમ્પ૦

પણની જનમી પોપટીએ, વનને નાખ્યું બાળી ગુરૂ (૨)

હોસમૃદ્ધર એડી સગાયે પગમાં કીધા ખાલી. કોમ્પ૦

અલખ નગરમાં આવ્યો બેળી, તપસી નિશહારી ગુરૂ (૨)

નાના કુંવરે, પરણેલો, જન્મેલ ના ઝટાધારી. કોમ્પ૦

સર ગુનેબુમના સવળાં ચાલે, ગંગા અવળી હાલી ગુરૂ (૨)
સદગુરૂ ચરણે “શંકર” બોલ્યા, તિમીરદીધું અમટાળ. કોઈ

ભજન ૫૧

(રાગ-ઉપરનો.)

કોઈ મન મૃગલાને મારે, આ ક્યાંથી પેંધ્યો નહારે,
ત્હારો ચરાગયો બધો ચારો, કોઈ મન...
એક ખેતરમાં હોલીનેહોલો, નિશનીન લેગો વાસો ગુરૂ (૨)
હોલી એજણીઆંચાર બચડાં, બચડે કયેઈ વધારો, કોઈમન...
એકજ બચડું એવું પાકયું, દરિયો આખો ડોળ્યો ગુરૂ(૨)
દશદશ ઘોડે બીજું દોડે, ત્રીજે આસન ખોળ્યો કોઈમન....
ચોથાએ તો ચટપટ ચેતી, હાથ ધર્યા હથિયારો ગુરૂ (૨)
લાખો નરનાં છેદ્યાં શીશો, દેશ કયેઈ વાંઝીયારો, કોઈમન....
સદગુરૂ ચરણે “શંકર” બોલ્યા, મન મૃગલો છે નહારો ગુરૂ(૨)
એમૃગલાને જે નર મારે, તે તરશે સંસારો, કોઈમન...

ભજન ૫૨

(રાગ:-ઉપરનો).

તું શિદને ક્રે અનુરૂઢ, ત્હારા બાવળી બુડી ગઈ,
આ નધ દરિયાની માહિં, તું શિદને તું
ગર્ભવાસમાં કોલ દીધોતો, જનુની ઉદર મહિ મુરખમન(૨)
મમતા રાસી મળીયાં તુંજને, નિષા કુંખમાં રહી, તું
મોતી ચારે છોડી હંસે, વિષા મુખમાં સહી મુરખમન(૨)

ભજવા છોડી શ્રીહરિ તેં, માયાલહેરો લહી, તું
 સુંણવા બેઠો લોગકથની, કામા કાકે કહી મૂરખમન (૨)
 કારજ ખોટાં આહરે ક્યાં, લેખાં દેવાં સહી, તું
 લોગે ભગીયો ભોગમળીયો, મદમાં માતો થઇ મૂરખમન(૨)
 કાળ અપાટો કારમો છે, ભજને જરા હરિ, તું
 સદગુરૂ ચરણે “શંકર” ખોલ્યા ચટપટ લે ચેતી મૂરખ(૨)
 હરહમ સોહં બપ જપીલે, જગ મંતર નેતી તું

ભજન ૫૩

(રાગ:-મહાઈ તહાઈ મેલી દને).

મરણવા એને કહીએ, માયા જેણે મારીરે,
 બીજા બધાં બાણી લઇએ, શઠ દંભ ધારીરે. —ટેક—
 ધન્ય જીવ્યું તેનું ભાષ, મન જેણે માર્યુંરે,
 ધિક જીવ્યું તેનું ભાષ, મનમ્હોટું ધાર્યુંરે. મરણવા
 શિખી બ્રહ્મવિદ્યા જેણે, મટ્યું ફેરા ફરવુંરે,
 કુવિદ્યા શિખીરે જેણે, પડ્યું ધુસ ધરવુંરે, મરણવા
 મેલ્યું જેણે મહાઈ તહાઈ, સુખે સોડતાણીરે,
 મહાઈ તહાઈ જેણે માન્યું, નિંદરા ઘેરાણીરે, મરણવા
 જગ લહેરી બાણી ઝેરી, જીવ્યું જ્ઞાન સાંરે,
 માની જેણે મીઠી લહેરી, મળ્યું ભવ બાંરે મરણવા
 ગુરખાંચ આલી “શંકર” નાંવે જમ તેડુંરે,
 સેવ્યા સેવ્યા જેણે કંકર, ચોરાશીનું ખેડુંરે. મરણવા

ભજન ૫૪

(રાગ-ગણપતિ સેવો સદાય સુખ પાવો.)

સદગુરુ સેવો અખંડ સુખપાવો વીરા, જડે મુકતિકેરો આરોરે. ૭
 કુડ કપટને નાખી ધ્યે કુવામાં, ભટકતાને મનને મારો,
 મહારા અવધૂ, હેતે હરિરસ માણોરે... ૭.
 હેતે હરિરસ માણો મહારા અવધૂ, હેતે હરિરસ માણોરે. ૭.
 શીલને સંતોષનાં વસ્તર ખેરીવીરા, ધણીની માળા બાલોરે. ૭.
 મોજડીઓ ખેરી પ્રભુના ડરની, હજવે, હજવે, હાલોમારા અવધૂ...
 હુંપણ હોમી હરિને ભેટો વીરા, થાય તહમારો ઉગારોરે. ૭.
 ભાર બધોરે ભૂધરપર મૂકો, મટીબય જન્મારો, મહારા અવધૂ....
 જ્યાં સુધી જગલાગશે સારોવીરા, હરિભજન નહિં પામોરે. ૭.
 ઝેર સરીખો જગલાગશે જ્યારે, ત્યારે ભજનમાં જામો મહારા અવધૂ...
 સદગુરુ ચરણમાં “શક્કર” ખોલ્યા, ગુરુ પાર ઉતારોરે.... ૭.
 તનમનધન મેં તમને અરખ્યાં, હુઆડો અગર ઉગારો મહારા અવધૂ...

ભજન ૫૫

જોગ સાધો તહમે સારો મહારા હરીજન,

જોગ સાધો તહમે સારો રે હાં હાં હાં. —ટેક—

ગુરુપાસેરહીને ધુવો શરીરને, પેટમાં પચાવો પારોરે હાંહાંહાં.
 વરતિ ઉપાડી લોગ ઉપરથી, જોગ ક્રિયામાં ભારો. મહારા
 નિયમપણું તહમેરાખો સરવમાં, આહાર ઉંઘ ઘટાડોરે હાંહાંહાં.
 ચટપટ ચેતી ગુરુગમ રાખી, બ્રમણાઓ ભુંડી મટાડો. મહારા
 ગુરુવિના તહમે પગલું નભરશે, પુસ્તકપર નહિં કાવોરે હાંહાંહાં.

હાથે કરીને હોરશે ઉપાધિ, કરશે કોના પર દાવો. મહારાં
લોગવાસના જ્યાં સુધી રહેશે, જોગધેર નહિં બશેરે. હાંહાંહાં
ભૂખ વિનાનું લોજન કેવું, ખાશે તો અકળાશે મહારાં
ઉતાવળતાનો ઘાટ ઝોળંગી, ધીરતા ઘેર ઝટ આવોરે. હાંહાંહાં
સદગુર ચરણે “શંકર” જોડયા, અલખ પુરખને પાવો. મહારાં

ભજન ૫૬

(રાગ— દવ લાગ્યોરે ડુંગરીએ).

સંતો માયાના મારે અમે શિદ ડરીએ,
શિદ ડરીએરે અમે શાને ડરીએ..... સંતો
જુહી જુહી માયા જગની, જુહી આ જંજળોરે (૨)
ઝાંઝવનું જળ જોઇ શિદ ધસીએ. સંતો
કામ ક્રોધ લોભ મોહ, માયા કેશ પુત્રોરે (૨)
મારી અમે તેને અમમન કસીએ, સંતો
વનમાં રહેવું અમારે, વાઘે શિદ ડરીએરે (૨)
ધણીથી ડરીને અમે ડગ ભરીએ, સંતો
ગુરના ચરણે જોડયા, “શંકર” જાળોરે (૨)
હરહમ હવે અમે હરી સ્મરીએ..... સંતો

ભજન ૫૭

(રાહ—ઉપરનો)

ભક્તિ અમૃત મૂકી અમે શીદ ભમીએ,
શિદ ભમીએરે અમે શીદ ભમીએ..... ભક્તિ

દધનો કટોરો છોડી, ઝેરનવ ઘોળીએ (૨)
 પિરસ્યાં લોજન શીઠ ભૂખે મરીએભક્તિઃ
 આંખા કેરી છાંય છોડી, બાવળ નહોરીએ (૨)
 પથારી મૂંઝીને શીઠ લોંચ પડીએ..... ભક્તિઃ
 ચેતનને છોડી અમે જડને ન પુજીએ (૨)
 ક્ષમા શસ્ત્ર છોડી શિઠ લોડું લીજીએ...ભક્તિઃ
 ગુણના ચરણે બેઠ્યા “શંકર” બાળોરે (૨)
 હરિસ ઘોળી ઘોળી અમે પીજીએ. ભક્તિઃ

ભજન ૫૮

(રાગ-ભૂંનુરે થયુરે દેવળ)

દિવડો બળેરે મ્હારો દિવડો બળે, સંતા ઉડીરે ગુફામાં,
 મ્હારો દિવડો બળે. —ટેક—

ગુરુગમ કરી જૂવો માંચલા મંદીરીયેરે (૨)
 જનમ મરણનો ફેરો સહેજે ટળે ... સંતોઃ
 લાખ લાખ ચંદા ચગડે, કોટી કોટી લાનુરે (૨)
 તોયે મ્હારા દીવડા તોલે કઢીના મળે. સંતોઃ
 ઝરમર ઝરમર ટપકે મીતીનુરે મેહૂલોરે (૨)
 નીત નીત મ્હારી સૂરતા ન્હાવા પળે.....સંતોઃ
 સહગુરુ ચરણે બેઠ્યા “શંકર” બાળોરે (૨)
 ગુરુ વિના આનો પનો કઢી ના મળે..... સંતોઃ

ભજન પદ

(રાગ—ઉપરનો).

કહીના સરેરે કારજ કડી નાવરે, સંતો સદગુરુ વિના,
કારજ કહીના સરે. —ટેક—

ધન્ય ધન્ય સોઈ નરને સાચા ગુરુ મળીયાં (૨)

ઉંડારે દરિયે નૂગરા ડુબીને મરે, સંતો. સદગુરુ....

ભવપાર બાવું ભાઈ નથા કાંઈ રહેલુંરે (૨)

ગુરુજી મળેતો રહેજે દરિયો તરે, સંતો. સદગુરુ...

દેહકરો લેહ સાધુ મુગગાઓ બાણેરે (૨)

નુગરા નકટ નર નરકે ઠરે, સંતો. સદગુરુ....

સદગુરુ ચરણે જોડ્યા “શંકર” બાણોરે (૨)

ગુરુના મૂખેથી મોંઘાં મોતી બરે, સંતો. સદગુરુ....

ભજન ૬૦

(રાગ:—સખીયા નહીંરે મટે).

નહિરે મળે ફરી આનહિતો મળે, મહારા સાધુ,

હોણરે મનજો ફરી નહિં મળે. —ટેક—

કંકર તણ લીધો મોતીડો, કચરે ઘંટી તળે,

સમર્થા નહિં તેતો શ્રીહરિ, કયાંથી મુક્તિ મળે.

મહારા સાધુ૦

જર જીવાની ને જોડમાં, માતોં થઈને ફરે,

અંધ બન્યો માયા ભાગમાં, કોઈના થડી નાડરે.

મહારા સાધુ૦

જશ લેવા જગમાં જીવતું, પૂરા પ્રપંચો ફરે,
મરણ પછી મળશે જીતીયાં, સમજી જાને જરે,

મહારા સાધુ૦

કારજ ખોટાં કયાં આદરે, લેખાં દેવાં પડે,
“શંકર” કહે સમરે શ્રીહરિ, મુગતિ પગમાં જડે,

મહારા સાધુ૦

ભજન ૬૧

(રાગ-હમતો સરભંગીઠૈરે).

હમતો જીના જતી હૈરે, દિવાના હોકર ફરીયેરે. જી૦
ગુરુમકી હમ ઝાજ બનાકર, તીન ગુનસાગર તરીયેરે લાઈ
હરહમ હમતો હરકું સમરે, ધ્યાન ધણીકો ધરીયે હમતો૦
શબ્દ બ્રહ્મસેં સૂરતા સાંધી, ઓર ઉપધિ હરી એરે લાઈ
ગંગારે જીમના સરજીમેં નહાવે, તરવેણી તીરઠરીએ હમતો૦
સ્નાન અખંડા કરકે સાધુ, સહજ સમાધિ કરીએરે લાઈ.
પાંચ તત્વો મીલે નહિં જ્યાં, વાં જાકર હમ ઠંધીએ હમતો
શીવમેં જીવકું મીલાકર હમલો, મરને પહેલા મરીએરે લાઈ,
સદગુર ચરણે “ શંકર ” અખતો, ઘેલા ઘેલા ફરીએ હમતો.

ભજન ૬૨

(રાગ ખલકો ખુબ બનાયો)

જ્ઞાન અસલ બનાયો એરે સતગુર.

જ્ઞાન અસલ બનાયો. ૭. ૨૬૦

એકહી સોના, એકહી ખાનો, ઘાટ ઘડત હજારો. ૭,
એક તરૂવર એકહી થડીયાં, ડાલીકો વાં નહિં શુભારો.

મેરે સતગુરુ.

ગોખી અનેક હૈ ગોકુદ ગામે, એકહી કાન અટારો. ૭,
એક ગુરુકું દો હૈ ચેત્રા, એક સારો એક નઠરો,

મેરે સતગુરુ.

પાંચ પચીસકો દેહ બનાયો, કચ્છી મટીસેં ગડાયો. ૭
વાલમ મેરા વામેં બસતહૈ, વાકો મેં લેહ અબ પાયો,

મેરે સતગુરુ.

જાનકી ખાતોં કરત હજારોં, કુત્તા લસતા લેંકારો. ૭,
ખાતોંમેં શંકર કછુ નાતું પાવે, ખોળ્યાસેં દેખે દેહારો,

ભજન. ૬૩

(રાહ ઉપરનો)

મોરલી કામણગારી મેરે સતગુરુ,

મોરલી કામણગારી. ૭ — ટેક —

હિલકા ડુંગરીયે બંસી બજાવે, ખાલાલોલા પ્રહારી. ૭
રાગ અનેક વો વેણુંમેં ગાવે, વિંધી નાખી બાણુ મારી.

મેરે સતગુરુ

કાલજ ભીતર લાગી કટારી, દુકડા હૂવારે હજારી. ૭
પાપાણુ દિલ હૂવા જલ જૈસા, દુનિયા લગી અબ ખારી.

મેરે સતગુરુ

જહાં દેખુ તહાં શ્યામજી બાસે, પ્રેમકી ચુહડં હૈ ખુમારી ૭

સૂરતા ઠરી અબ શ્યામ ચરનમેં, મેંતો હું બાલકુમારી
 મેરે સતગુરુ
 થેહી પ્રાના સબ સદગુરુકા, શ્યામસેં પ્રિત બુઢાર્ધ, જી
 ગુરુ સેવામેં મસ્તહૈ “શંકર” ખુદલો હૂંખ બહા બારી,
 મેરે સતગુરુ.

ભજન ૬૪

(રાગ-ગતુબાઈના ભજનનો.)

પરદેશી સંગે વાતો ન્હોાય હો નાથજીરે,
 દેશી મળેતો મ્હારા હલડાને ઠારેરે.—ટેક—
 દરિયાની દહેરો દરિયા માછલીઓ બાણેરે,
 વનકેરા મૃગલા શું બાણે હો નાથજીરે. દેશી૦
 શુન્યની દહેરો સંત વીરલાજ માણેરે,
 મોઢા બોલા તો બોલી બાણે હો નાથજીરે. દેશી૦
 માંચલા મંદીરીયામાં જગહળ જ્યેત્યોરે,,
 દેશી મળે તો દેખાડે હો નાથજીરે. દેશી૦
 જીવને શીવ લેઉ એકજ અંતેરે,
 સત મળે તો સમજાવે હો નાથજીરે. દેશી૦
 હુંપદને છોડે તેજ હુરિપદને પામેરે,
 હુંપદીયા હોલા ગોથાં ખાયે હો નાથજીરે. દેશી૦
 સદગુરુ ચરણે દાસ “શંકર” બોલ્યારે,
 દેશી મળે તો હુંખ બાયે હો નાથજીરે. દેશી૦

ભજન ૬૫

(રાગ—ઉપરનો).

માનો માનોરે કહું છું સાચું, હો નાથજીરે,
 કુસંગ થકી ઉભટા ઉપાધે થાયેરે. —ટંક—
 ઉજાં દિસેરે વહાલા, ઇન્દરવાયજીરે,
 ખાધે તો કડવાં જેર હાથે હો નાથજીરે. કુસંગ
 હંસના જેવા વહાલા, બગલા રૂપાળારે,
 પશુ એતો માછલીઓ ખાયે હો નાથજીરે. કુસંગ
 અગનિના સંગે લોહું ટીપાઈ મરતુરે,
 પારસના સંગે કચન થાયે, હો નાથજીરે. કુસંગ
 દરિયો તરવોરે વહાલા, દોહયલો ઘણો છેરે,
 મરજીવા પેલીપારે ભાયે હો નાથજીરે. કુસંગ
 સહજુર ચરણે દાસ “શંકર” બોલ્યારે,
 સંતા મળે તો સુખ થાયે હો નાથજીરે. કુસંગ

ભજન ૬૬

[રાગ—જરા તમ દેખોને લોકોરે.]

ભલા કોઈ જાની આવોરે, ભજનકા લેઈ બતાવોજી.
 દલ દરિયામેં હમને દેખા, મેંડક દવમેં નહાય,
 મધર બિચારા કયા કરે, જબ જલમેં ભાગી નહાય. ભલા
 અજબ તમાસા હમને દેખા, મછીયાં બગકું ખાય,
 આદલ બિન વાં મેહૂલા વરસે, ઘટ ગંગા ઉભરાય ભલા
 પાલ બિના એક સરાવર ભરીયા, હંસા આકર નહાય,

ખાંખ બિનાના ભમરા ઉડે, જીભ બિન ગાના ગાય. ભલાં
કહત ખાળ “ શંકર ” મસ્તાના, ઉઘટા લેઈ જણાય,
પહી લેઈ કોઈ વીરલા બુઝે, ગાફિલ ગોથાં ખાય. ભલાં

ભજન ૬૭

(રા ઉપરનો)

સમજ મન સાગર સમસંસાર ઉતરવું દોહયલું પેલીપાર.
સત નૌકામાં જે નર બેસે, સ્હેજે એ તરી જાય
લોભ લાલચમાં જે નર લપસ્યા, તે નર ખત્તા ખાય.

સમજ

માત પિતા સૂત સ્ત્રીમાં મોહયો, ભૂલ્યો તું તહાઈં ભાન;
આખર નથી કોઈ તહાઈં જીવડલા, શિકને કરે છે ગુમાન.

સમજ

લખમી બેઈ શિદ લોભાયો, ફરતો થઈ મસ્તાન;
જાગ બગીચાને મ્હેવ ઝરખા, આખર ફના મેઢાન.

સમજ

વાતોમાં દા'ડા નવ વળશે, મળશે નહિં સતજાન,
સદગુર ચરણે “શંકર” બોલ્યા, ભજી લે તું ભગવાન.

સમજ

ભજન ૬૮

(મ્હેને એકલડી મૂકી મત જાજેરે.)

તમે અવળા મારગડે મત જાજેરે, વણગારા જરે,
ખાશો ખાશો જમડા કેરે મારે સોદાગર હંસા....જી.

ભવપદ મૂકી શિવપદ ઝાલોરે વણુઝારાજીરે,
 જેથી જનમ મરણ મટી જાયરે, સોદાગર હંસા....જી.
 જુઠા જુઠા જગતકેરા રંગરે વણુઝારાજીરે,
 તેને ઉડતાં ન લાગે કંઈ વારરે સોદાગર હંસા....જી.
 સાચું સાચું સાહેબકેરું નામરે વણુઝારાજીરે;
 જુઠા જુઠા કુટુંબ પરિવારે સોદાગર હંસા....જી
 આતો મહાજળ ભરીયો સંસારરે વણુઝારાજીરે;
 કોક વીરલાજ જાય પેલી પારરે સોદાગર હંસા....જી.
 હાસ “શંકર” ની એવી એક વિનતી, વણુઝારાજીરે,
 ત્હમે ભાવે ભજીયો ભગવાનરે સોદાગર હંસા....જી.

ભજન ૬૬

(રાગ—ઉપરનો).

ત્હમે અવળાં કારજ ખૂબ આદર્યાં, વણુઝારાજીરે;
 હવે કયમ કરી ઉતરો પારરે, સોદાગર હંસા...જી.
 ધન અવળા મારગડે ખુબ વાપર્યું, વણુઝારાજીરે;
 ત્હમે દીધાં ન ગરીબોને દાનરે સોદાગર હંસા...જી.
 સેવ્યા સેવ્યા ન સાચા કોઈ સંતરે વણુઝારાજીરે;
 ક્યાંથી મળે મહાપદ નિરવાજીરે સોદાગર હંસા...જી.
 ત્હમે તરથ મેળા કર્યા ખુમરે વણુઝારાજીરે;
 ત્હાણે તજ્યો ન મનકેરા મેઝરે સોદાગર હંસા...જી.
 તન તાવે ન મટે મહાદુઃખરે, વણુઝારાજીરે,
 મન મારે મળેરે ભગવાનરે સોદાગર હંસા....જી.

હાથ “શંકર” ની એવી એક વિનંતી. વણઝારાશુરે,
પ્રભુ ભને પીડાઓ બધી જાયરે સોઢાગર હંસા....૭.

ભજન ૭૦

મહારાં હરિજન હીરલાં આવોરે....ઓ.....વરધેલાં૦
મહને પ્રેમનો પ્યાલો પાવોરે...ઓ.....વરધેલાં૦
મમ નાથ ત્રિવેણી તટમાં,
જ્યાં નર જરે જટપટમાં,
જેઈ લેજો સંતો ઘટમાંરે ઓ....વરધેલાં....મહારાં૦
લખ લાનું શકે ન પ્રકાશી,
ઇન્દુ તારાની શું આશી,
બસ વાતો કહુ છું ખાશીરે ઓ...વરધેલાં....મહારાં૦
જ્યાં વાડ નથી યા વેત્રો,
જ્યાં ગુરૂ નથી યા ચેત્રો,
ત્યાં પિયુ વસેત્ર એકેલોરે. ઓ....વરધેલાં....મહારાં૦
શું પ્રેમનો દરિયો રેલ્યો,
જ્યાં જીગરથી ઝીંઝે પેલો,
મસ્તાનો “શંકર” ઘેત્રો રે ઓ....વરધેલાં....મહારાં૦

ભજન ૭૧

ધન્ય ગુરૂ દેવારે, ધન્ય મીઠા મેવારે, સેવા થકીરે સુખ પાયાજી,
મધરે દરિયામાંથી ડુબતાં ઉગાયરે, મુગતિના મારગ બતાયાજી
અજ્ઞાનતા કેરી ઉંઘ ઉડાડીને જ્ઞાન ગંગામાં ઝીલાયા જી.
મૃગજીવ તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરાવીને, પ્રેમના પ્યાલા પીલાયાજી

કરુણા કરીરે મ્હારી બ્રમણીઓ ભાગીને, ભગતિના લેહમતાયાળ
 જીવ ધન્યર કેરો ઝગડો મટાડ્યોને, સત અસત સમજાયાળ.
 વિવેક વિચારનાં વાણેરાં વાયાંને, સોહમની ધૂન લગાયાળ,
 સદગુરુ ચરણે દાસ “ શંકર ” બોધ્યારે, આતમ જ્યોત
 જગાયાળ.

ભજન ૭૨

ફતેહસિંગ ભગતનું.

પરથમ સમરું સદગુરુ દેવારે,
 જ્ઞાન ઘણેરું બતાયું ગુરુજી, હરદમ અલખ જપાઈ
 હે જી. જી. જી.

ત્રેમે પુણું હુતો પરભુજી તમને, ગુરુ (૨)
 હરખ ઘણેરો પાઈ ગુરુજી, હરદમ અલખ જપાઈ
 હે જી. જી. જી.

તનમન ધનમેં તમને અરખ્યાં, ગુરુ (૨)
 સતના સાગરીયામાં નહાઈ ગુરુજી હરદમ અલખ જપાઈ
 હે જી. જી. જી.

રૂઢીયામાં સ્થાપીને ગુરુ ગમ આપી ભાઈ (૨)
 અમીરસની ખ્યાલી પાઈ ગુરુજી, હરદમ અલખ જપાઈ
 હે જી. જી. જી.

પાવન થયાંરે મ્હારા ઘરનાં ખારણીયાં ભાઈ (૨)
 અમુલખ હીરલો કમાઈ ગુરુજી, હરદમ અલખ જપાઈ
 હે જી. જી. જી.

હવાઈ કરેરે ગુરૂ “શંકર” કેરી ભાઈ (૨)

ગાવે કૃતેસંગ ભાઈ, ગુરૂજી, હરદમ અલખ જપાઈ
હે જી. જી. જી.

ભજન ૭૩

[દાસ “પ્રેમી”]

(રાગ: જતુ બાઈના ભજનનો).

આવો આવોરે વાતો કરીએ હોજરે સંતો,
સાચા ગુરૂને સેવે સદગતિ થાયેરે. —ટેક—
ગુરૂના ગુંણ અમે ભાવેથી ગાશુંરે,
ભવની બીડો જેથી ભાગે હોજરે સંતો. સાચા.
અમને અમારા ગુરૂએ જ્ઞાન બતાવ્યુંરે,
‘દેવ વસ્યારે દલડા માંય’ હોજરે સંતો. સાચા.
તલમાં તેલ જેમ કાષ્ટમાં અગનિરે,
કરતુરી મૃગ કુંટી માંય હોજરે સંતો. સાચા.
તેમ વ્હાલીડો મ્હારો સહૂના ઘટમાંરે,
શોધો તો સુખ બહુ થાય હોજરે સંતો. સાચા.
“શંકર” ગુરૂજીએ જ્ઞાન બતાઈરે,
દાસ ‘પ્રેમી’ આ ગુંણ ગાય હોજરે સંતો. સાચા.

ભજન ૭૪

(રાગ—ઉપરનો).

સદગુરૂ હૈયા કેરી હાર હોજરે સંતો

ગુરૂ વિનારે કાણુ ભવસાગર તારેરે. —ટેક—

અમને અમારા ગુરુએ દરશન દીધારે,
 સ્વધર્મા કારજડાં સુધરીયાં હોજરે સંતો. ગુરુ.
 શબ્દ કટારી ભારી સમજણ આપોરે,
 ભાવ ધરીને રૂઢીયે રથાપી હોજરે સંતો. ગુરુ.
 સદગુરુ ચરણે મહારી લમની લાગીરે,
 ભવના લીડો આજ લાગી હોજરે ગુરુ.
 વારિ વારિ રે ગુરુ “સૈફર” તમનેરે,
 દાસ ‘પ્રેમી’ એ ગુંથુ ગાયા હો જરે સંતો. ગુરુ.

ભજન ૭૫

(રાગ—મીરાંને પૂર્વ જનમની છે પ્રિતરે)

હરદમ હરિને ભજવામાં ઘણી પ્રિતરે,
 મેં તો ગુરુના પરણામાં જોડ્યું ચિત્તરે,
 સાચા અવધૂ મળીયા.

સાખી

સદગુરુના મંદીર જઇ, ગાતી ગુંથુનાં ગાન,
 સૂરતા ભળી ગુરુ શબ્દમાં, પ્રગટયું, પ્રગટયું મોઢેરું મનમાં જ્ઞાનરે
 સાચા અવધૂ મળીયા હરદમ.

સાખી

તન મન ધન સૌ હોમીયાં, ગુરુ ચરણ મોઝાર,
 સેવામાં નિયત્રીન રડી, હરદમ ભજતી હું ભાવે જુગદાધારરે,
 સાચા અવધૂ મળીયા. હરદમ.

સાખી

કંચન સમ કાયા બની, જયમ લોહ પારસ સંગ,

કાટ ધોવાયો દલતણો, ઉતર્યો, ઉતર્યો, વિષય કેરો રંજરે;
સાચા અવધૂ મળીયા. હરદમ.

“સંકર” ગુરૂને સેવતાં, “પ્રેમી” થયો પાવન,
જમણાઓ મનની મટી, મહારા ઉરમાં ઉડી રહ્યો આનંદરે,
સાચા અવધૂ મળીયા. હરદમ.

ભજન ૭૬

(સહીયર બાળ્યેરે નુગરાંનો અવતાર, એ રાગ)
સહીયર મળીયો મોંઘેરો અવતાર, હઠાવોરે આપણુ કીજયેરે,
મનખો મળશે ન વારંવાર, સતકર્મ કાંક કીજયેરે.
સહીયર પથ અધરોને જાવું દૂર, હુંટારા બહુ ત્યાં વસેરે,
વળી અગણિત વસે છે અસૂર, જોખન તહારે હુંટશેરે.
સહીયર હરદમ ગુરૂને સંભાર, જાવું છે અગમ દેશમાંરે,
નહિંતર ખાશો જમડા કેરો માર, પડશેરે ઉડી ખાડમાંરે.
સહીયર સપના સમોરે સંસાર, અસાર કરી માનજેરે,
જુઠો જુઠો કુટુંબ પરિવાર, વિવેક જરી રાખજેરે.
સહીયર સમજે તો બહુ સુખ થાય, સાચુરે દલમાં ધારજેરે.
“સંકર” ચરણે દાસ “પ્રેમી” ગાય, ગુરૂ અમને તારજેરે.

પુષ્પ વાટિકા.

(રાગ-દોહરા.)

પ્રથમ નમું ગુરુ દેવને, પછી નમું પરમેશ;
સાક્ષદિલે સેવું સદા, પામું સદ ઉપદેશ. ૧
ગુરુથી મ્હોટું કો' નહિં, મ્હોટા શ્રી ગુરુદેવ;
મોક્ષ મળે જેને પુજે, તેની ચુકું ન સેવ. ૨
હરહમ રટું ગુરુદેવને, ગુરુ મુંજ મનના પ્રાણ;
માયા-નહિં મુંજ દેશમાં, ગુરુની કરતી આણ. ૩
મ્હેર થતાં ગુરુ દેવની, મળે મોક્ષનો પંથ;
કંથ મળે પળમાં સખી, પમાય, સુખ અનંત. ૪
સોંપ્યું સહુ ગુરુદેવને, તન, મન, ધન, સંભાળ;
“શંકર” નવરો થઈ ગયો, મટી ગઈ જુઠ જંઝળ. ૫

જ્ઞાન પ્રકાશ

લીધી ફકીરી શોખથી, નાહયા નિરમળ નીર,
છોડ લીધી પર આશને, “શંકર” મરત ફકીર. ૧
x x x x x x x x
સાચી ગુરુગમ મેળવી, હું પ્રણુનો કર હોમ;
“શંકર” મુક્તિ તો મળે, ‘રામ’ રમે જે રામ. ૨

“શંકર” તહારા સેખતી, સ્વારથના સરદાર;
નિઃસ્વાર્થી એકજ ગુરૂ લીધું જ્ઞાન અપાર. ૩

x x x x x x x x
“શંકર” કાસી લાકડે, હમદું જોને લોક;
દોરી તૂટી ગુરૂ મ્હેરથી સૌને મૂકી પોક. ૪

“શંકર” તહારી બાગમાં, ભાત ભાતનાં ફુલ;
લોગી ભમરા લોગવે, જોગે જે મશગુલ. ૫

x + x x x x x x x

“શંકર” શ્રીહરિ આશરે, કદી ન આવેકાળ;
જખમારે દુનિયા બધી, હરિવર જો રખવાળ. ૬

ઉલટી મુખમણ ઝીલવું, નહિં કાયરતું કામ;
“શંકર” સંતને સેવવા, મરજીવાની હામ. ૭

x x x x x x x x

લોગી જોગી નવ બને, લેજો ઉરમાં વાત;
“શંકર” સમજી સાનમાં, છોડો સહુ ઉતપાત. ૮

ફૂલો ફૂાડે બીજો, તરતો ઝાલે હાથ,
“શંકર” જો સદગુરૂ કૃપા, મળે નિરંજન નાથ. ૯

x x x x x x x +

ધન્ય, ધન્ય, તેની કુખને, જનમ્યો સંત સપૂત,
 “શંકર” માતા મ્હેરથી, બન્યો પૂરો અવધૂત. ૧૦

આંતમૂખ સરતા થતાં, હિંધડે દશસું દ્વાર;
 “શંકર” સદ્ગુરુ સેવતાં, ઉતરે નર ભવપાર. ૧૧

x

x

x

x

x

x

x

“શંકર” શ્રીહરિ સેવવા, છોડો કામ-તમાપ;
 માન મૂઢી દયો દેહનું, ત્યારે થાશે કામ. ૧૨

પાંચ ભૂતોનું પુતળું, એમાં શાનો મોહ;
 મળ મૂતરથી એ ભર્યું, “શંકર” છોડો ચોહ. ૧૩

x

÷

x

÷

x

x

x

x

દલ દરિયામાં દિવડો, જળહળ જોને થાય;
 “શંકર” સોડહમ બોલજો, ઠરશે કલની લહાય. ૧૪

“શંકર” સદ્ગુરુ મ્હેરથી, ધર્યો ધનુષને બાણ,
 રિપુરણમાં રોળીયા, વાળ્યો કચર ઘાણ. ૧૫

x

x

x

x

x

x

x

x

“શંકર” શ્રીહરિ છોડીને, પણપણ છૂટો ન થાય;
 આઠે મ્હેર હબ્બરમાં, છૂટા પડે છવ બાય. ૧૬

“સંકર” ને શાંકયો ઘણી, શાંકયે વાળ્યો ઢાટ;
શોંકયોના ત્રાસે કરી, જઈ તરવેણી ઘાટ. ૧૭

x x x x x x x x

બ્રાંતિ ભર્યાં ભકતો મહિં, ઝગડા ચાલે ખૂમ;
“સંકર” છેટે રહી જીવે, મનમાં થઈ તાબુખ. ૧૮

વાત કરે વેઢાંતની, તમે, ન મનનો મેલ;
“સંકર” એવો સેવતાં, સુધરે ક્યાંથી ખેલ. ૧૯

x x x x x x x x

નિજપદમાં સુરતાઠરી, કશું ન રહી મન બ્રાંત;
“સંકર” સતને શોધતાં. ત્રિવિધ પીડ થઈ શાંત. ૨૦

સદા રહે આનંદમાં, જેથી દુઃખી ન કેઈ;
“સંકર” એવા સંતને, સેવ્યાથી સુખ હોય. ૨૧

x x x x x x x x

“સંકર” જગને જોઈને, મીચી નાખી આંખ;
ઘટના ગમને જઈ ઈર્ષ્યો, ગુરૂગમ જાણી પાંખ. ૨૨

હું પલ્લથી હરિ વેગળા, હું પલ્લ ટાળે પાસ;
“સંકર” શ્રીહરિ સોડમાં, રહી ન કે’ની આશ. ૨૩

x x x x x x x x

ધરપત ઘણીના નામમાં નહિં મેવાની માંય;
સુખ સાગર છે શ્રીહરિ, “શંકર” સંત જ્યાં ન્હાય. ૨૪

“શંકર” “શંકર” શું કરે, “શંકર” છોટા બાળ
પુર્ણ પ્રેમ સાગર ઝીલો, પોતે “શંકર” બાળ. ૨૫
શાંતિ: શાંતિ: શાંતિ:

ૐ ગુરુ સત્

શ્રીમાન ઔદાર્ય શિરોમણિ વૈદરાજ.
દયાશંકર ગણપતરામ રાવળ.

સુ. ખેરવા, તા. મહેસાણા.

(હાલ: સુખાઈ.)

તા. ૧-૬-૨૭.

આશ્રયદાતાને અભ્યર્થના.

ગજલ.

અયે ઐહાર્થના અબધિ, અગર દાના, દિવાના હે;
જીગરને જીરતું ઠાર્યું, દયા સાગર, દયાશંકર.
ઠરી મુંજ ચશમની કંકી, નિહાળી પ્રેમ મૂર્તિને;
સફળ આશા થઈ મહારી, નિહાળી પ્રેમ મૂર્તિને.

બળો સમ દાન દેવામાં,

હૃદયમેં આપતું જોયું;

અયે ખુદ પ્રેમની મૂર્તિ, દયા સાગર દયાશંકર.
દિનેની અર્જ સુંણીને, જીવનદાનો બહુ હીધાં;
પરાર્થે પ્રાણ અર્પીને, ઘણાં કામો તહમે કીધાં.

ગવાતાં કાતિનાં માનો,

સુણું જ્યાં જ્યાં જઈ હું ત્યાં;

સુજનતા સંતના જેવી, જહાં સારી પુકારે છે.
મહદ જે આપી છે આપે, અરે પુસ્તક છપાવામાં,
અગર આશા ભવિષ્ય માટે, અરે પુસ્તક છપાવામાં;
નથી સાધન કશું પાસે, અહા કૃતકૃત્ય થાવાને,
મગર આભારી તે માટે, સદા “શંકર” તહમારો છે.

અંતરા શિષ.

ગજલ.

“આશિષ છે અંતર તણી, સુખ સંતતિનું પામજો.
 દેવી જીવન રહેજો સદા, સત્કીર્તિ જગમાં જામજો.

x x x x x x x x
 શ્રીજગત સ્વામી આપનાં, વિધો સદા વિદારજો.”

“શંકર” હૃદયને ઠા’દિને, જો યોગ્ય તો સંભારજો.

હી, સ્નેહોદાધના તરંગે,

ભલપતો “શંકર”

બિનાવા, [મોરાંદાતાર.]

“દેહાર દીપ” ની છપામણી ખર્ચમાં મહદગાર થનાર
મહાશયોના નામની મુખારકબાદી:-

ગામ ઝિનાવા.

૨ા. ૨ા.	રાવળ નટવરલાલ હરનારાયણ.	૫-૦-૦
„	વેદરાજ મોહનલાલ પ્રભુરામ.	૨-૦-૦
„	રાવળ નરોત્તમ મુળશંકર.	૫-૦-૦
„	વકીલ માણેકલાલ મોહનલાલ.	૨-૦-૦
„	રાવળ રવિશંકર ગીરજ્યાશંકર.	૧-૪-૦
„	„ શીવશંકર જીભાઈ.	૨-૦-૦
„	„ પ્રેમશંકર ભાઈશંકર	૨-૦-૦
„	પટેલ હરગોવિન પુરુષોત્તમદાસ.	૧-૦-૦
„	„ ગોવિંદજી જોરદાસ.	૧-૦-૦
„	„ નારાયણ માધેવદાસ	૧-૦-૦
„	„ બનાભાઈ ઉમેદદાસ	૧-૦-૦
„	ચોધરી કુલજી રામજી	૩-૦-૦
„	ચોધરી કૃતેશંગ અટારસિંહ.	૩-૦-૦
„	„ વેલજી રામજી.	૩-૦-૦
„	„ ભાંધી રણછોડ.	૨-૦-૦
„	„ વેલજી નાથુ.	૩-૦-૦
„	„ વિરસંગ સાંકળા.	૩-૦-૦
„	„ શીવા દલસંગ.	૩-૦-૦
„	„ માધા જેઠા.	૩-૦-૦
„	„ ડુંગર અમરા.	૩-૦-૦

„ „ અભેરાજ કાનજી.	૪-૦-૦
„ કુંભાર લખુ તળશી.	૩-૦-૦
„ „ કુંગર જુગા.	૧-૦-૦
„ „ જેઠા માંના.	૨-૦-૦
„ સ્વામી જીવાપરી ભુદરપરી.	૩-૦-૦
„ રાવજ છોટાલાલ ગોપાળજી	૧-૦-૦
„ માસ્તર શીવાભાઈ ભોળીદાસ.	૧-૦-૦
„ „ કાળીદાસ ઘેલાભાઈ.	૧-૦-૦
„ „ શીવાભાઈ રામચંદ.	૧-૦-૦
„ ઠાકોર રાધુજી બાલાજી.	૨-૦-૦

ગામ-માતપુર.

„ પંચોળી ઉમીયાચંકર ભાઈશંકર.	૨-૦-૦
„ „ મણીલાલ વીઠલદાસ.	૧-૦-૦
„ પટેલ માધા બાળચંદ.	૩-૦-૦
„ „ પ્રભુવા વીરચંદ.	૧-૦-૦
„ „ જોડીદાસ ત્રીકમદાસ.	૨-૦-૦
„ કુંભાર શીવાભાઈ કાળીદાસ.	૧-૦-૦
„ પટેલ મોહનભાઈ રણછોડ.	૧-૦-૦

ગામ-સદ્ગુર.

„ દેવે ચીમનલાલ મણીલાલ.	૫-૦-૦
„ ઠકર દશરથલાલ જેઠાલાલ.	૨-૦-૦
„ „ ગોવિંદ બાળાશંકર.	૨-૦-૦
„ આચાર્ય ઇશ્વરલાલ પ્રભાશંકર.	૨-૦-૦

,,	રંગરેજ ગુલામહુસેન ફજલભાઈ.	૨-૦-૦
	ગામ-ગેરીતા.	
,,	બની ચંદુલાલ ગોરધનદાસ.	૫-૦-૦
	ગામ-વસઈ.	
,,	પંચોળી ચિમાલાનું આત્મારામ.	૨-૦-૦
	ગામ-ઉઝા.	
,,	હરિશંકર દેવશંકર. આચાર્ય	૨-૮-૦
	ગામ-એન્દ્રોપ.	
,,	પટેલ લવજીભાઈ ગણેશજી.	૭-૦-૦
,,	સુથાર ભીખાભાઈ રણુગ્રેડ.	૫-૦-૦
,,	,, મોહનભાઈ વનમાળીદાસ.	૫-૦-૦
	ગામ-લણુવા.	
,,	રાવળ દયાશંકર વૈકુંઠરામ.	૫-૦-૦
	ગામ-કલોલ.	
,,	માસ્તર વશરામ સોમનાથ.	૫-૮-૦
,,	શીવાભાઈ મોતીરામ.	૫-૦-૦
,,	પટેલ છનાલ ઇ મથુરદાસ.	૩-૦-૦
,,	,, શંભુદાસ મગનદાસ.	૧-૦-૦
,,	પ્રદ્યુમ્ન હડીસંગ કાનજી.	૧-૮-૦
,,	મીસ્ત્રી અંબારામ મુળજી.	૧-૦-૦
,,	માસ્તર શંકરલાલ શાંવલાલ,	૧-૦-૦
,,	દરજી નાથાલાલ છગનલાલ,	૧-૮-૦
,,	,, ખોડીદાસ ડુંગરજી,	૧-૦-૦

„ મીસ્ટર. આર. વી. જોક.	૧-૦-૦
„ વીલહાસ છગનલાલ.	૧-૦-૦
„ જુગલહાસ રૂગનાથજી.	૧-૦-૦
„ દધા દલપતરામ વિરમજી.	૧-૦-૦
„ માસ્તર લક્ષ્મણ સોમનાથ.	૧-૦-૦
„ નાથાલાલ સેંધાભાઈ.	૧-૦-૦

ગામ-પામેલ.

„ માધાજી કચરાજી.	૧-૦-૦
„ લવજી કૃતાજી.	૧-૦-૦

ગામ—મહપુરા.

„ ગલખાજી વિરસંગજી.	૧-૦-૦
„ જેસંગજી શામળાજી.	૧-૦-૦

ગામ—ખાગવા.

„ લાલજી કૃતાજી.	૧- —-૦
-----------------	--------

ગામ—ખાપુપરા.

„ લેંખાજી રામસંગજી.	૧-૦-૦
---------------------	-------

ગામ—રીઢરોળ.

„ પટેલ પ્રભુહાસ છગનલાલ.	૨- —-૦
-------------------------	--------

ગામ—સાદરા.

„ શાહ ચીમનલા. ટી.	૧-૦-૦
-------------------	-------

ગામ—નડીઆદ.

„ દેશાઈ મોતીલાલ મગનલાલ.	૧-૦-૦
-------------------------	-------

ગામ—મોટી આદરજ.

- „ ઠાકોર સેંધાજી માધાજી. ૧—૦—૦
 „ , રામાજી નાથાજી. ૧—૦—૦

ગામ—પુંદરાસણ.

- „ રણછોડજી સદાજી. ૧—૦—૦

ગામ—આદલપુર.

- „ છનાજી વાધાજી. ૧—૦—૦

ગામ—હધજ.

- „ કચરાજી આપુજી. ૧—૦—૦

ગામ—પીંપલવાડા.

- „ બાવા મથુરનાથ કુલનાથ. ૧—૦—૦

ગામ—ધાનોજ.

- „ ગંગાજી રામજી. ૧—૦—૦

અમારું “ દેહાર દીપ ” પુસ્તક મંગાવનાર મહાશયે
નિચેના સરનામેથી વી.પી.પી. દ્વારા મંગાવી લેવું.

મળવાનું ઠેકાણું:—

મું. કલોલ.

પટેલ ઇશ્વરલાલ મથુરદાસ.

૪૦ હરિલાલ મુખીના માઠની સામે.

મું. કલોલ.

તા. ક. અમારું “દેહાર દીપ” મંગાવનાર (ખરીદનાર)
મહાશયને, સામાજિક ગજલેથી છલકાતી ‘હૃદયધ્વનિ’
નામની ચોપડી તેની સાથે ભેટ તરીકે મોકલવામાં આવશે.

તા. ક. “દેહાર દીપ” ની કોઈ પણ ગજલ, ગરબી
અથવા તો લજનમાં સંશય પડેતો પત્ર વ્યવહાર ન કરતાં
જાતેજ મળી ભ્રમણા દુર કરવી. પત્ર વ્યવહાર ઉપર જરા
પણ લક્ષ આપવામાં આવશે નહિં.

ૐ શાંતિ: શાંતિ: શાંતિ:

ૐ તત્ સત્.

